

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 92 / III Legislatura / Setè període

Dimecres, 20 de març de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 68

Sessió Plenària núm. 69

Primera reunió

SUMARI

Sessió Plenària núm. 68

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i un minut.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Ple acorda la compatibilitat del Diputat I. Sr. Víctor Vila i Giró (CiU) (p. 4611).

Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Ple aprova la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions de l'any 1990 (p. 4611).

Nomenament de Diputats Interventors per al període pressupostari de 1991 (Punt tercer de l'ordre del dia.)

El Ple nomena Diputats Interventors per al període pressupostari de 1991 l'I. Sr. Francesc Codina i Castillo (CiU), l'I. Sr.

Juan Martín Toribio (CDS) i l'I. Sr. Josep Lluís Carod-Rovira (ERC) (p. 4614).

La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i dotze minuts.

Sessió Plenària núm. 69.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i sis minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació de les Escales d'Inspectors Financers i d'Inspectors Tributaris dins el Cos Superior d'Administració de la Generalitat (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4615).

El M. H. Sr. President proposa esmenes tècniques a diferents punts del Dictamen, les quals són aprovades per assentiment (p. 4616).

Esmena del G. Mixt (núm. 1, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 4617).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: I. Sr. Ribó (IC) (p. 4617).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 3, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4620).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, juntament amb altres quatre diputats del G. Mixt (núm. 4, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M) (p. 4620).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 5, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4621).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Gavín (CiU) (p. 4621).

L'I. Sr. Ribó (IC) intervé per contradiccions (p. 4623).

Posició dels grups no esmenants a la totalitat: I. Sr. Perea (P) (p. 4623) i I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 4623).

Votació de les esmenes a la totalitat: rebutjades per 11 vots a favor, 76 en contra i 6 abstencions (p. 4624).

Article 1

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Ribó (IC), juntament amb les esmenes núms. 7, 9, 12 i 13 (p. 4624).

Torn en contra: I. Sr. Gavín (CiU) (p. 4624).

Votació: rebutjada per 5 vots a favor, 61 en contra i 10 abstencions (p. 4625).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions (p. 4625).

Article 2

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 7, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

L'I. Sr. Ribó (IC) intervé per retirar les esmenes núms. 7, 9, 12, 13, 14, 16, 18 i 20 (p. 4625).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions (p. 4625).

Article

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 8, d'addició)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M) (p. 4625).

Torn en contra: I. Sr. Gavín (CiU) (p. 4625).

Votació: rebutjada per 5 vots a favor, 45 en contra i 24 abstencions (p. 4626).

Article 3

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 9, de supressió)

Debatuda i retirada abans (esmena núm. 6).

Apartat 2

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 10, de supressió)

L'I. Sr. Latorre (CDS) n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 29, 31 i 38 (p. 4626).

Addició d'un nou apartat

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 11, d'addició)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M) (p. 4626).

Torn en contra: I. Sr. Gavín (CiU) (p. 4626).

Votació: rebutjada per 3 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions (p. 4626).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions (p. 4626).

Article 4

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 12, de supressió)

Debatuda i retirada abans (esmena núm. 6).

Article 5

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 13, de supressió)

Debatuda i retirada abans (esmena núm. 6).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions (p. 4626).

Article 6

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Ribó (IC), juntament amb les esmenes núms. 12, 15, 18, 20, 23, 24, 27, 28, 30, 32 i 35 (p. 4626).

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de modificació)

L'I. Sr. Garcia i Sáez (S) n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 17, 19 i 21 (p. 4627).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 14).

(Antic article 7 refós amb l'article 6)

Esmena del G. Socialista (núm. 17, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 18, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 14).

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 20, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 14).

Esmena del G. Socialista (núm. 21, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Addició d'un nou article

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 22, d'addició)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M) (p. 4627).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Gavín (CiU) (p. 4628).

Votació de les esmenes núms. 14, 16, 18 i 20: rebutjades per 5 vots a favor, 67 en contra i 10 abstencions (p. 4628).

Votació de l'esmena núm. 22: rebutjada per 2 vots a favor, 67 en contra i 13 abstencions (p. 4628).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions (p. 4628).

Article 7

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 23, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 14).

Article 8

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 24, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 14).

Apartat 1

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 25, de supressió)

L'I. Sr. Latorre (CDS) la dóna per defensada (p. 4628).

Votació de l'esmena núm. 23: rebutjada per 5 vots a favor, 67 en contra i 10 abstencions (p. 4628).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions (p. 4628).

Votació de l'esmena núm. 24: rebutjada per 6 vots a favor, 67 en contra i 10 abstencions (p. 4628).

Votació de l'esmena núm. 25: rebutjada per 2 vots a favor, 67 en contra i 13 abstencions (p. 4628).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions (p. 4628).

Article 9

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 26, de supressió)

L'H. Sr. Hortalà (M) n'anuncia el decaïment (p. 4628).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 27, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 14). L'I. Sr. Ribó (IC) n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núms. 28, 30, 32 i 35 (p. 4629).

Disposició Addicional Primera

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 28, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 14) i retirada (esmena núm. 27).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 29, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 10).

(Antiga Disposició Addicional Segona refosa amb la nova Disposició Addicional Primera)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 30, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 14) i retirada (esmena núm. 27).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 31, de modificació i addició)

Retirada abans (esmena núm. 10).

Disposició Addicional Segona

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 32, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 14) i retirada (esmena núm. 27).

Addició d'un nou apartat

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 33, de supressió)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M) (p. 4629).

Torn en contra: I. Sr. Gavín (CiU) (p. 4629).

Votació de l'esmena núm. 33: rebutjada per 2 vots a favor, 67 en contra i 13 abstencions (p. 4629).

Text del Dictamen

Votació: aprovada per 71 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions (p. 4629).

(Antiga Disposició Transitòria Primera, suprimida)

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 34, de modificació)

L'H. Sr. Hortalà (M) n'anuncia el decaïment (p. 4629).

Disposició Transitòria

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 35, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 14) i retirada (esmena núm. 27).

Text del Dictamen

Votació: aprovada per 73 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions (p. 4629).

Addició d'una nova disposició transitòria

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 36, d'addició)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M) (p. 4630).

Torn en contra: I. Sr. Gavín (CiU) (p. 4630).

Votació de l'esmena núm. 36: rebutjada per 2 vots a favor, 67 en contra i 11 abstencions (p. 4630).

Disposició Final Primera

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 37, de supressió)

L'H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4630).

Exposició de Motius

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 38, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 10).

Text del Dictamen

Votació de les Disposicions Finals Primera i Segona, l'Exposició de Motius i el títol de la Llei: aprovats per 73 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions (p. 4630).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació del Departament del Medi Ambient (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: H. Sr. Conseller de Justícia (p. 4630).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: I. Sr. Colom (ERC). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4631).

Torn en contra: I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 4632).

Posició dels grups no esmenants a la totalitat: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4633) i H. Sr. Hortalà (ERC) (p. 4634).

Article únic

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Madueño (S), juntament amb les esmenes núms. 5, 6, 7, 9, 10, 12, 14 i 15 (p. 4634).

Torn en contra: I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 4636).

Apartat 1

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 3, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 8 i 11. Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 4637).

Torn en contra: I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 4637).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 4, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Madueño (S), juntament amb l'esmena núm. 13. Tot seguit proposa una esmena transaccional a les esmenes núms. 13 i 14 (p. 4638).

L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) accepta l'esmena transaccional proposada (p. 4638).

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix el text de l'esmena transaccional (p. 4638).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per unanimitat (p. 4638).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 5, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Disposició Addicional

Esmenes del G. Socialista (núms. 6, de modificació i 7, d'addició i modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Disposició Final Primera

Esmenes del G. Socialista (núms. 9, de modificació i 10, de supressió i addició)

Debatudes abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 11, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Disposició Final Segona

Esmena del G. Socialista (núm. 12, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Addició d'una nova disposició final

Esmena del G. Socialista (núm. 13, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Disposició Final Tercera

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Exposició de Motius

Paràgraf segon

Esmena del G. Socialista (núm. 15, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació de les esmenes núms. 2, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 12 i 15: rebutjades per 24 vots a favor, 65 en contra i 7 abstencions (p. 4638).

Text del Dictamen

Votació de la Disposició Addicional i les Disposicions Finals: aprovades per unanimitat (p. 4638).

Votació de l'article únic i de la Disposició Final Tercera: aprovats per 97 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 4638).

Explicació de vot: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 4639).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts.

Proposició no de Llei sobre Mesures Addicionals per a la Protecció del Medi Ambient (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Sabanza (M) (p. 4640).

Posició dels grups: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4642), I. Sr. Curto (P) (p. 4642), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 4643), I. Sr. Madueño (S) (p. 4644) i I. Sr. Serratusell (CiU) (p. 4644).

Votació: rebutjada per 35 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4645).

Designació pel Parlament de quatre Síndics de la Sindicatura de Comptes (Punt quart de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per fer un advertiment (p. 4645).

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix l'article 20 i la Disposició Transitòria Segona de la Llei de la Sindicatura de Comptes (p. 4645).

Votació: són elegits el Sr. Carreras i el Sr. Travé, per 94 vots; i el Sr. Nicolàs i el Sr. Vela, per 91 vots (p. 4646).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la programació universitària i la creació de noves universitats (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 4646).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de programació universitària (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 4648).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la creació de noves universitats (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 4648).

Resposta conjunta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4649).

Rèpliques: I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 4653), I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 4654) i I. Sr. Gimeno (IC) (p. 4654).

Contrarèplica conjunta: H. Sr. Conseller (p. 4655).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política en matèria de policia (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4656).

Resposta: H. Sr. Conseller de Governació (p. 4658).

Rèplica: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4659).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 4661).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general d'ordenació farmacèutica (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Font (S) (p. 4661).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 4663).

Rèplica: *I. Sr. Font (S)* (p. 4664).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 4665).

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 68

Dictàmens de la Comissió de l'Estatut
dels Diputats sobre incompatibilitats

*La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i un minut. Pre-
sideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I.
Srs. Secretaris Primer i Segon. Assisteixen la Mesa l'Oficial
Major i l'Oïdor de Comptes.*

*Al banc del Govern seu l'H. Sr. Conseller d'Economia i Fi-
nances.*

*El Ple del Parlament, després d'estudiar els Dictàmens de la
Comissió de l'Estatut dels Diputats, i d'acord amb l'article 7.2
del Reglament, adopta la Resolució següent:*

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a
la professió i als càrrecs públics manifestats pel nou Diputat
d'acord amb l'article 4.1.Segon del Reglament, el Ple del Parla-
ment estableix la situació de compatibilitat del Diputat I. Sr.
Víctor Vila i Giró.»

Ordre del dia

Liquidació del Pressupost del Parlament
corresponent al segon període de sessions

*1. Debat i votació dels Dictàmens de la Comissió de l'Está-
tut dels Diputats sobre incompatibilitats.*

*2. Aprovació de la liquidació del Pressupost del Parlament
corresponent al segon període de sessions del 1990.*

*3. Nomenament de Diputats interventors per al període
pressupostari de 1991.*

*El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 20 de març de
1991, després d'estudiar la liquidació del Pressupost del Par-
lament corresponent al segon període de sessions de l'any
1990, que ha presentat la Comissió de Govern Interior, pren
l'acord següent:*

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament s'aprova la
liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al segon
període de sessions del 1990, amb el detall que figura a l'an-
nex.»

ANNEX A LA LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT CORRESPONENT
AL SEGON PERÍODE DE SESSIONS DE L'ANY 1990

Partida	Títol	Pressupost	Autoritzat	Disposat	Ordenat	Pagat	Disponible	%dis.
10001.000	Assignacions Diputats	586.000.000	587.127.673	578.127.673	578.127.673		7.872.327	1,34
11001.000	Retrib. bàsiques pers.	19.981.593	18.403.245	18.403.245	18.403.245	18.403.245	1.578.348	7,89
11002.000	Altres remuneracions	2.902.925	2.633.818	2.633.818	2.633.818	2.633.818	269.107	9,27
12001.000	Retrib. bàsiques func.	266.689.455	253.177.945	253.177.945	253.177.945	253.177.945	13.511.510	5,06
12101.000	Retrib. complementàries	53.056.259	47.961.362	47.961.362	47.961.362	47.961.362	5.094.897	9,60
12102.000	Altres remuneracions	2.000.000	1.406.089	1.406.089	1.406.089	1.406.089	593.911	29,69
13101.000	Retrib. salarials pers.	4.700.000	4.356.581	4.356.581	4.356.581	4.356.581	343.419	7,30
13102.000	Altres remuneracions	1.000.000	1.000.000	1.000.000	1.000.000	1.000.000		
14001.000	Retrib. bàsiques pers.	2.000.000	1.949.856	1.949.856	1.949.856	1.949.856	50.144	2,50
14002.000	Retrib. complementàries	1.000.000	140.256	140.256	140.256	140.256	859.784	85,97
14101.000	Retrib. bàsiques altr.	1.000.000					1.000.000	100,00
14102.000	Altres remuneracions	500.000					500.000	100,00
15001.000	Productivitat	1.000					1.000	100,00
15101.000	Gratificacions per s.	4.000.000	3.069.959	3.069.959	3.069.959	3.069.959	930.041	23,25
16001.000	Seguretat Social per.	63.000.000	57.168.503	57.168.503	57.168.503	57.168.503	5.831.497	9,25
16002.000	MUFACE	2.600.000	1.296.529	1.296.529	1.296.529	997.330	1.303.471	50,13
16003.000	MUNPAL	9.500.000	9.500.000	9.500.000	9.500.000	9.431.734		
16004.000	Altres règims de prev.	2.250.000	2.243.236	2.243.236	2.243.236	1.970.946	6.764	0,30

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Autoritzat</i>	<i>Disposat</i>	<i>Ordenat</i>	<i>Pagat</i>	<i>Disponible</i>	<i>%dis.</i>
16005.000	Seguretat Social dip.	84.120.000	83.995.130	83.995.130	83.995.130	77.193.967	124.870	0,14
16006.000	Classes passives dip.	1.250.000	1.081.961	1.081.961	1.081.961	811.235	168.039	13,44
16007.000	Assegurances de pers.	12.000.000	8.252.782	8.252.782	371.280		3.747.218	31,22
16401.000	Ajut familiar	250.000	150.400	150.400	150.400	150.400	99.600	39,84
	1. REMUNERACIONS DE PERSONAL	1.119.801.232	1.075.915.325	1.075.915.325	1.068.033.823	1.059.950.899	43.885.907	3,91
20001.000	Lloguer de béns mobles	1.000.000	844.857	844.857	844.857	844.857	155.143	15,51
20002.000	Lloguer de fotocopiadora	7.353.078	5.598.788	5.598.788	5.598.788	4.610.448	1.754.290	23,85
21001.000	Reparacions i conserv.	9.500.000	9.394.109	9.394.109	9.394.109	8.002.242	105.891	1,11
21002.000	Conservació i mant.	7.500.000	6.772.069	6.772.069	6.174.861	5.675.341	727.931	9,70
21003.000	Conservació aire cond.	2.500.000	2.375.577	2.375.577	2.375.577	2.336.770	124.423	4,97
21004.000	Conservació parc mòbil	3.000.000	1.745.739	1.745.739	1.745.739	1.660.508	1.254.261	41,80
21005.000	Conservació sistema	1.000.000	705.918	705.918	705.918	705.918	294.082	29,40
21006.000	Reparació i conserv.	600.000	583.519	583.519	583.519	583.519	16.481	2,74
21007.000	Conservació altre mat.	3.500.000	3.025.930	3.025.930	2.869.276	2.565.883	474.070	13,54
22001.000	Material ordinari	11.500.000	11.493.982	11.493.982	11.493.982	10.033.689	6.018	0,05
22002.000	Prensa, revistes...	5.350.000	4.058.046	4.058.046	4.058.046	2.634.885	1.291.954	24,14
22003.000	Material informàtic	2.700.000	2.320.837	2.320.837	2.320.837	2.127.310	379.163	14,04
22101.000	Aigua, gas, elèctric.	14.000.000	13.886.435	13.886.435	13.886.435	11.750.365	113.565	0,81
22102.000	Carburants	2.500.000	1.919.458	1.919.458	1.761.243	1.761.243	580.542	23,22
22103.000	Vestuari	2.600.000	2.593.441	2.593.441	1.114.550	730.546	6.559	0,25
22106.000	Altres subministraments	7.265.600	7.156.678	7.156.678	7.156.678	6.447.613	108.922	1,49
22201.000	Comunicacions	14.400.000	14.400.000	14.400.000	11.504.398	11.454.398		
22301.000	Transports	700.000	672.943	672.943	672.943	567.528	27.057	3,86
22401.000	Primes d'assegurances	1.000.000	909.174	909.174	909.174	909.174	90.826	9,08
22403.000	Primes d'assegurances	5.000.000	3.135.994	3.135.994	326.372	326.372	1.864.006	37,28
22601.000	Atencions protocol·làries	18.000.000	17.907.825	17.907.825	17.907.825	15.888.044	92.175	0,51
22602.000	X aniversari Parlament	3.000.000	3.000.000	3.000.000	3.000.000	3.000.000		
22607.000	Formació i promoció	1.800.000	1.797.879	1.797.879	1.697.879	1.697.079	2.121	0,11
22608.000	Altres despeses diverses	4.400.000	4.306.246	4.306.246	4.306.246	1.028.260	93.754	2,13
22609.000	Relacions institucionals	19.936.250	17.295.897	17.295.897	14.269.596	14.269.596	2.640.353	
22701.000	Neteja i sanejament	32.000.000	31.400.932	31.400.932	31.400.932	31.400.932	599.068	1,87
22707.000	Estudis i treballs	5.900.000	5.283.450	5.283.450	2.175.687	2.175.687	616.550	10,45
22901.000	Publicacions obligatòries	39.000.000	38.988.818	38.988.818	38.988.818	38.932.370	11.182	0,02
22902.000	Publicacions volunt.	5.000.000	3.958.959	3.958.959	3.958.959	2.496.868	1.041.041	20,82
22903.000	Serveis agències	2.500.000	2.104.942	2.104.942	2.104.942	1.725.750	395.058	15,80
22904.000	Servei de bar-restaurant	4.500.000	4.500.000	4.500.000	4.500.000	4.500.000		
22905.000	Hospital Clínic	1.000.000	852.546	852.546	426.272	426.272	147.454	14,74
22906.000	Accés i adquisició	1.500.000	217.680	217.680	127.680	127.680	1.282.320	85,48
22907.000	Conveni CIGSA	19.000.000	19.000.000	19.000.000	19.000.000	19.000.000		
22908.000	Prestació altres serv.	3.000.000	2.983.285	2.983.285	1.150.933	1.144.549	16.715	0,55
23001.000	Dietes, locomoció...	10.000.000	7.860.528	7.860.528	7.783.348	7.390.148	2.139.472	21,39
23002.000	Conveni RENFE	500.000	500.000	500.000	500.000	331.540		
23101.000	Altres indemnitzacions	500.000	216.321	216.321	216.321	216.321	283.679	56,73
23102.000	Indemnització diput.	144.500.000	142.645.922	142.645.922	142.645.922	142.645.922	1.854.078	1,28
24001.000	Serveis de nova creació	250.000					250.000	100,00
	2. COMPRA DE BÉNS CORRENTS I SERVEIS	419.254.928	398.414.724	398.414.724	381.658.662	364.107.636	20.840.204	4,97

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Autoritzat</i>	<i>Disposat</i>	<i>Ordenat</i>	<i>Pagat</i>	<i>Disponible</i>	<i>%dis.</i>
48101.000	Assignacions als grups	395.100.000	395.091.210	395.091.210	395.091.210	395.091.210	8.790	
	4. TRANSFERÈNCIES CORRENTS	395.100.000	395.091.210	395.091.210	395.091.210	395.091.210	8.790	
61101.000	Obres de condicionament	115.406.236	64.050.382	64.050.382	32.919.230	22.974.372	51.355.854	44,50
62101.000	Programa microfilmació	1.600.000	998.990	998.990	599.990	599.990	601.010	37,56
62102.000	Programa d'audiovisuals	1.000					1.000	100,00
62201.000	Sistema de seguretat	3.000.000	1.791.552	1.791.552	1.791.552	1.424.640	1.208.448	40,28
62301.000	Altra maquinària	10.000.000	5.647.404	5.647.404	5.217.794	4.456.194	4.352.596	43,52
63101.000	Adquisició de vehicles	3.000.000	7.895	7.895	7.895	7.895	2.992.105	99,73
64101.000	Adquisició de mobiliari	15.000.000	4.489.157	4.489.157	2.920.700	2.908.990	10.510.843	70,07
65101.000	Pla informàtic	43.300.000	42.356.478	42.356.478	26.254.779	25.975.317	943.522	2,17
65102.000	Sistema d'alimentació	8.000.000	6.763.400	6.763.400			1.236.600	15,45
67101.000	Adquisició de llibres	7.963.120	5.671.097	5.671.097	5.671.097	4.997.753	2.292.023	28,78
	6. INVERSIONS REALS	207.270.356	131.776.355	131.776.355	75.383.037	63.345.151	75.494.001	36,42
	TOTALS EXERCICI 1990	2.141.426.516	2.001.197.614	2.001.197.614	1.920.166.732	1.882.494.896	140.228.902	6,54

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL SÍNDIC DE GREUGES DEL 1990. SEGON PERÍODE

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Autoritzat</i>	<i>Disposat</i>	<i>Ordenat</i>	<i>Pagat</i>	<i>Disponible</i>	<i>% dis.</i>
10011.000	Retrib. bàsiques alts	19.174.394	19.040.055	19.040.055	19.040.055	19.040.055	134.339	0,70
10012.000	Retrib. complementàries	13.702.160	13.144.300	13.144.300	13.144.300	13.144.300	557.860	4,07
11011.000	Retrib. bàsiques personal	52.411.160	52.411.160	52.411.160	52.411.160	52.411.160		
11012.000	Altres remuneracions	11.393.832	9.991.848	9.991.848	9.991.848	9.991.848	1.401.984	12,30
14011.000	Retrib. bàsiques personal	500					500	100,00
14012.000	Retrib. complementàries	500					500	100,00
14111.000	Retrib. bàsiques altres	500					500	100,00
14112.000	Altres remuneracions	500					500	100,00
15011.000	Productivitat	1.000					1.000	100,00
15111.000	Gratificacions serv.	1.000					1.000	100,00
16011.000	Seguretat Social	18.385.196	16.252.947	16.252.947	16.252.947	16.252.947	2.132.249	11,59
16013.000	MUNPAL	2.759.000	1.607.232	1.607.232	1.607.232	1.594.336	1.151.768	41,74
16014.000	Altres règims de prev	450.000	388.975	388.975	369.683	356.654	61.025	13,56
16411.000	Ajut familiar	50.000	34.200	34.200	34.200	34.200	15.800	31,60
	1. REMUNERACIONS DE PERSONAL	118.329.742	112.870.717	112.870.717	112.851.425	112.825.500	5.459.025	4,61

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Autoritzat</i>	<i>Disposat</i>	<i>Ordenat</i>	<i>Pagat</i>	<i>Disponible</i>	<i>% dis.</i>
20011.000	Lloguer de béns mobles	200.000	100.381	100.381	100.381	88.930	99.619	49,80
20012.000	Lloguer de béns immobles	3.852.000	3.847.680	3.847.680	3.847.680	3.847.680	4.320	0,11
21011.000	Despeses manteniment	5.200.000	5.005.869	5.005.869	5.005.869	4.092.838	194.131	3,73
22011.000	Material ordinari i no inventariable	2.150.000	2.148.763	2.148.763	2.148.763	1.977.039	1.237	0,05
22111.000	Subministrament de béns i serveis	3.500.000	3.453.614	3.453.614	3.453.614	2.810.575	46.386	1,32
22211.000	Comunicacions	1.500.000	1.448.853	1.448.853	1.448.853	752.631	51.147	3,40
22311.000	Transports	26.000					26.000	100,00
22411.000	Primes d'assegurances	325.000	229.312	229.312	229.312	229.312	95.688	29,44
22611.000	Atencions protocol·làries	800.000	346.086	346.086	346.086	346.086	453.914	56,73
22711.000	Neteja	4.000.000	3.596.946	3.596.946	3.596.946	2.670.340	403.054	10,07
22717.000	Estudis i treballs tècnics	1.900.000	1.442.923	1.442.923	1.442.923	941.140	457.077	24,05
22911.000	Despeses diverses	4.900.000	4.386.339	4.386.339	4.386.339	3.534.667	513.661	10,48
23011.000	Dietes, locomoció i trasllats	500.000	408.420	408.420	408.420	408.420	91.580	18,31
23111.000	Altres indemnitzacions	500					500	100,00
24011.000	Serveis de nova creació	200.000					200.000	100,00
	2. COMPRA DE BÉNS CORRENTS I SERVEIS	29.053.500	26.415.186	26.415.186	26.415.186	21.689.658	2.638.314	9,08
61011.000	Inversions en edificis	7.875.000	7.486.795	7.486.795	7.486.795	7.486.795	388.205	4,92
62011.000	Inversions en maquinària	1.000.000	255.080	255.080	255.080		744.920	74,92
64011.000	Inversions en mobiliari	1.837.402	770.682	770.682	583.262	583.262	1.066.720	58,05
65011.000	Inversions en equip.	1.400.000	1.400.000	1.400.000	336	336		
	6. INVERSIONS REALS	12.112.402	9.912.557	9.912.557	8.325.473	8.070.393	2.199.845	18,16
	TOTALS EXERCICI 1990	159.495.644	149.198.460	149.198.460	147.592.084	142.585.551	10.297.184	6,45

Nomenament de Diputats Interventors per al període pressupostari de 1991

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 20 de març de 1991, a proposta de la Comissió de Govern Interior i d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, pren l'acord següent:

«El Ple del Parlament designa Diputats Interventors per al període pressupostari de 1991 els I. Srs. Francesc Codina, del G. p. de Convergència i Unió; Juan Martín Toribio, de l'A. p. del CDS, i Josep Lluís Carod-Rovira, de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya.»

(La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i dotze minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 69.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i sis minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació de les Escales d'Inspectors Financers i d'Inspectors Tributaris dins el Cos Superior d'Administració de la Generalitat.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació del Departament de Medi Ambient.

3. Presa en consideració de la Proposició de Llei de Mesures Addicionals per a la Protecció del Medi Ambient.

4. Designació pel Parlament de quatre Síndics de la Sindicatura de Comptes.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la programació universitària i la creació de noves universitats.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de programació universitària.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la creació de noves universitats.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de policia.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ordenació farmacèutica.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre les repercussions de la Guerra del Golf a Catalunya.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre els centres d'ensenyament públic a Catalunya.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre el procés d'elaboració i tramitació del Pla Territorial de Catalunya.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'Actuació per a la Igualtat d'Oportunitats per a la Dona, 1989-1992.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general per a la vellesa.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre l'Estratègia Europea de la Salut promoguda per l'OMS.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General d'Adquisició de Terrenys.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Industrial.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Impuls i Millora de l'Ensenyament Públic a Catalunya.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General d'Universalització dels Serveis Sanitaris al Conjunt de la Població.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Sanejament dels Rius de Catalunya.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General d'Educació a Distància.

22. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per ser respostes oralment en el Ple, i també el nom dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la Presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes se substanciaran demà, dia 21, a dos quarts de cinc de la tarda.

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació de les Escales d'Inspectors Financers i d'Inspectors Tributaris dins el Cos Superior d'Administració de la Generalitat, i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen.

Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? (Pausa.) Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

**Projecte de Llei de Creació de les Escales
d'Inspectors Financers i d'Inspectors
Tributaris dins el Cos Superior
d'Administració de la Generalitat**

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors diputats, l'estructura de la funció pública de la Generalitat va quedar definida en la Llei de la Funció Pública de l'Administració, aprovada per aquest Parlament el 23 de juliol del 85. En virtut d'aquesta Llei, els funcionaris de l'Administració de la Generalitat s'agrupen en cossos, per nivell de titulació, i en escales, per raó de l'especialització de les funcions.

La creació, modificació i supressió de cossos i escales s'ha de fer per llei del Parlament, i és per aquest motiu que el Govern de la Generalitat proposa aquest Projecte de Llei. El seu objectiu bàsic és desenvolupar el contingut normatiu de les funcions inspectores financeres i de les funcions inspectores tributàries, alhora que establir el marc jurídic dels funcionaris que han d'exercir aquestes funcions. Les competències que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atribueix a l'Administració de la Generalitat en matèries tributària i financera fan ineludible una especialització concreta dels funcionaris inspectors.

Dins de l'àmbit financer, la Generalitat de Catalunya té diferenciades, a l'Estatut, les seves competències, en funció del tipus d'institucions sobre les que recauen; així, veiem que, sobre cooperatives de crèdit i caixes rurals, la competència és exclusiva —article 9. Igualment, té competència exclusiva, d'acord amb les bases de l'activitat econòmica general i la política monetària

de l'Estat, en matèria d'institucions de crèdit corporatiu, públic i territorial i de caixes d'estalvi. En tercer lloc, li correspon el desenvolupament legislatiu i d'execució en matèria d'ordenació del crèdit, banca i assegurances.

Dins d'aquest marc estatutari, la Generalitat de Catalunya ha anat assumint competències. En el cas de caixes d'estalvi, es van començar a assumir competències des de 1980, de manera ininterrompuda fins a la refosa de la Llei d'1 de juliol del 85 i els decrets que la desenvolupen. Respecte a les cooperatives de crèdit i caixes rurals, les primeres disposicions de la Generalitat daten de l'any 83, en què s'aprovà la Llei 4/1983, de 9 de març, de Cooperatives de Crèdit i Caixes Rurals, mitjançant el Decret 270/83, de 23 de juny. Dins del món cooperatiu en general, i referent a la seva vessant financera, s'han assumit també competències sobre seccions de crèdit de les cooperatives.

La inspecció té una activitat bàsica per poder portar a terme una tutela i supervisió financera adequades. No oblidem que aquestes tasques inspectores tenen un àmbit molt important, del qual només donaré unes breus xifres: deu caixes d'estalvis —entre les quals es troba l'entitat més gran de l'Estat quant a dipòsits, després de la fusió—, que representen el 68% dels dipòsits a Catalunya i que ocupen prop de 20.000 persones.

Pel que fa a l'àmbit dels tributs, l'exercici de la funció inspectora és un dels aspectes més importants de la gestió tributària, ja que ha d'aconseguir l'acompliment dels principis d'equitat i eficàcia, tant en l'àmbit dels tributs propis com dels cedits per l'Estat. Com és ben sabut, els increments recaptatoris assolits en els últims anys han estat molt importants, fins i tot en aquells tributs que, per la seva naturalesa, no tendeixen a seguir tan puntualment les fluctuacions econòmiques, com, per exemple, pot ser l'impost sobre successions i donacions. Per emmarcar la importància d'aquesta font de finançament, vull esmentar que l'any 91 els ingressos tributaris excediran els 200.000 milions de pessetes, i que han estat l'element més dinàmic del nostre finançament en el període 86-91, ja que han passat de representar el 14,2% del conjunt de les fonts de finançament al 18,6% que significa en l'actualitat.

La garantia de l'assoliment dels principis constitucionals d'equitat i eficàcia abans esmentats passa pel compliment rigorós de les obligacions tributàries, unes obligacions que afecten no només el contribuent, sinó també l'Administració tributària. Això implica la millora de les tècniques i els procediments dels òrgans encarregats d'aquesta funció, a fi que les seves actuacions prop dels contribuents revesteixin totes les garanties que redundin en benefici de la seguretat jurídica, una seguretat jurídica que ha de contribuir al principi bàsic de les sovint difícils relacions que es plantegen en la pràctica de l'exacció dels tributs.

D'altra banda, cal destacar que, en el moment actual, estem a l'espera d'iniciar les negociacions sobre el nou sistema de finançament, i, com tots vostès saben, el Govern de la Generalitat estima que el procediment més adient i solidari ha d'anar en la línia de la corresponsabilització fiscal. L'experiència en matèria de cessió de mitjans personals que acompanyen les cessions de tributs es pot sintetitzar en dues vessants: en primer lloc, les innegables qualitats personals i professionals del personal d'inspecció transferit; en segon lloc, l'absoluta insuficiència d'aquests mitjans personals, que, malgrat la seva excel·lent dedicació, ha implicat la impossibilitat d'exercir, amb tota la pro-

funditat desitjada, les tasques corresponents a aquestes funcions, circumstàncies que han estat recollides, fins i tot, en els informes de la inspecció dels serveis de l'Estat.

La situació descrita es planteja no solament en els tributs cedits, sinó que cal tenir present l'existència de tributs propis de la Generalitat de Catalunya, la qual cosa fa indispensable l'existència de personal amb l'adequada especialització, tant en l'àmbit tècnic de cada tribut com en l'estrictament tributari, i que la manera d'assolir aquesta necessitat passa per l'existència d'una escala d'inspecció. Des d'aquestes perspectives —insuficiència actual de mitjans personals i ferma voluntat d'ampliar les competències cedides en matèria tributària—, la creació d'una escala formada per persones dotades de la deguda preparació tècnica s'ha d'observar com la infraestructura inicial mínima per donar suport a l'ampliació esmentada.

En compliment de les directrius de la Llei que citava al principi, de 23 de juliol del 85, la Llei, en crear les escales d'inspectors financers i tributaris dins el cos superior d'Administració de la Generalitat, i sobre la base de l'especialització de funcions que els pertoca exercir, contempla les següents característiques: especifica, en primer lloc, les funcions a desenvolupar per la inspecció, tant financera com tributària, que són diferents de les dels mateixos òrgans administratius. En segon lloc, fa una enumeració concreta de les titulacions exigides per a l'ingrés a les escales, i que són les que es consideren més adients per desenvolupar la funció; tot això, sens perjudici de poder completar la formació dels futurs inspectors a través del curs selectiu posterior, que contemplarà tots i cadascun dels aspectes concrets que la funció inspectora requerirà d'ells.

En tercer lloc, s'estructuren els sistemes d'ingrés en l'escala a través de dos procediments, com són els d'oposició lliure i el de concurs-oposició.

El procediment d'oposició lliure permet incorporar personal d'alt nivell, avui no dependent de la Generalitat que se senti atret per les matèries financera i tributària.

El procediment de concurs-oposició obre una via de promoció important als actuals funcionaris de la Generalitat que estan desenvolupant tasques de nivell superior.

En quart lloc, la Llei estableix també el nivell de destinació inicial que correspon als membres de les escales i fixa el nombre màxim d'integrants de les plantilles, amb la previsió de la possibilitat de modificació mitjançant llei.

Creiem, senyor President, que amb la creació d'aquestes dues escales es configura el marc per cobrir una necessitat imperiosa i per al bon funcionament de l'Administració catalana; motius pels quals sollicito el vot favorable d'aquesta Cambra a aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Si hagués algun diputat «mandatat» per la Comissió per presentar el Projecte, ho podria fer. No essent així, començarem el debat del Projecte de Llei, però abans haig de donar compte de l'existència d'unes esmenes tècniques en el Dictamen; són dues.

La primera és sobre la denominació del Cos, com que les escales es creen dins del Cos Superior d'Administració de la Generalitat, en concordància amb l'article 16 i la Disposició Addicional Vuitena de la Llei 17/1985, de 23 de juliol, de la Funció Pública i de l'Organització de la Generalitat, llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut, i no dins el Cos de Titulats

Superiors de l'Administració de la Generalitat, com, per error, apareix en el Dictamen publicat.

En conseqüència, el títol de la Llei, en el Preàmbul, el paràgraf cinc, línia quatre, i l'article 1 del Dictamen, on hi ha l'expressió «Cos de Titulats Superiors de l'Administració de la Generalitat», ha de dir-hi: «Cos Superior d'Administració de la Generalitat».

La segona esmena tècnica és en la redacció de l'apartat 2, de l'article sisè del text del Dictamen, que podria ser interpretat en forma incorrecta en el sentit que calen unes condicions prèvies per ser admès en el concurs-oposició. Per aquest motiu, es proposa una nova redacció de la part inicial de l'esmentat apartat, amb el text següent: «En el procediment de concurs-oposició a què es refereix l'apartat 1.b, han de ser valorades degudament les condicions de formació, els mèrits i el nivell d'experiència que ja siguin establerts, i cal, en tot cas,...» —i aquí segueix exactament igual com apareix en el text del Dictamen.

Fetes constar, per tant, aquestes esmenes tècniques, passem al debat pròpiament dit. Hi ha reservades diverses esmenes; cinc d'elles són a la totalitat; totes elles, de retorn del Projecte.

La primera esmena a la totalitat es presentada pel Grup Mixt. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: President, senyores i senyors diputats, la nostra esmena a la totalitat té una sèrie d'arguments de caràcter jurídic que van en la direcció de plantejar que el Conseller competent, des del nostre punt de vista, però també també des d'un punt de vista de les lleis existents, és el Conseller de Governació, llevat de delegacions expresses, que s'han fet, en el Conseller d'Ensenyament, Justícia i Sanitat. I aquesta Llei el que farà en la pràctica, des del nostre punt de vista, és donar competències en matèria de personal al d'Economia i Finances.

Nosaltres pensem que aquesta no és la via, la que s'ha utilitzat no és la via; hi ha altres vies que poden possibilitar aquest tema, que és la delegació de competències. Però, en definitiva, aquest és un tema important, des del nostre punt de vista, perquè el que significa des d'un punt de vista concret, és la diversificació de qui i de quina manera es fa aquesta competència de «patronal», entre cometes, de l'Administració pública. I, per tant, nosaltres creiem que aquest és un argument de pes important per donar suport a una esmena a la totalitat com la que hem plantejat, de retorn al Govern.

Vostès han de reconèixer, per una altra part, que amb aquesta Llei es parla d'oposicions restringides. Jo, això d'«oposició restringida», al meu paper ho he posat entre cometes, perquè, des del nostre punt de vista, això és una il·legalitat, això és una il·legalitat. I ja ho dic, jo ho he posat entre cometes, però a la Llei no està posat entre cometes. Perquè si hem de parlar d'alguna cosa, des d'un punt de vista legal, és de promoció interna, que nosaltres no hi estem en contra; em sembla molt bé. Però no es parla d'això; es parla d'oposicions restringides. I nosaltres creiem que això és una il·legalitat, i que sols parlar de promoció interna és el que de veritat respecta el Decret 65/87, del 15 de gener, pel qual s'aprova el Reglament General de Previsions de Llocs de Treball, de Promoció Professional i de Promoció Interna dels funcionaris. I això, des d'un punt de vista potser parlamentari, no se li vol donar molta importància, però que siguin oposicions restringides o siguin promoció interna hi ha una di-

ferència molt important, molt important. I aquest Parlament, amb l'aprovació d'aquesta Llei, serà corresponsable, des del nostre punt de vista, d'una il·legalitat.

Un altre tema important, des del nostre punt de vista, és que temes que afecten la funció pública estan en relació amb les competències del Consell Català de la Funció Pública. I aquest Projecte, des del nostre punt de vista, hauria d'haver passat per aquesta instància. I això té molta importància, des del nostre punt de vista, perquè si la participació, la democràcia en la presa de decisions, des del nostre punt de vista, és una limitació, que hem de ser capaços d'ajudar a resoldre, el tema de fons és que, quan hi ha organismes, quan hi ha decisions que s'han pres per assegurar aquests temes, el mateix Govern no ho fa, el mateix Govern no ho fa.

No sé si és que el senyor Conseller està d'acord amb aquestes idees que plantejo, però tant de bo, tant de bo; perquè això voldria dir que, per primera vegada, podria guanyar una opinió defensada pel Partit dels Comunistes de Catalunya aquí.

Un altre tema és que, a partir de la negociació feta a Madrid per les organitzacions sindicals després del 14-D, de la PSP, s'estableix, en aquesta negociació, que projectes de llei d'aquestes característiques haurien de ser negociats amb les centrals sindicals. I potser ens equivoquem, però d'això res; no hi ha hagut negociació, no hi ha hagut discussió. I des del nostre punt de vista, elements tan importants com una negociació, des del nostre punt de vista encara oberta, limitada, com van significar els primers acords de la PSP després de la vaga general del 14-D, fins i tot els que s'han fet no es compleixen...; des del nostre punt de vista, és un element molt negatiu que també expressa, des del nostre punt de vista, un criteri perquè aquesta Llei retorni al Govern.

I per últim, un tema que, des del nostre punt de vista, té també molta importància. I és que aquesta Llei va en la direcció de crear una concessió de gestió no centralitzada, com nosaltres creiem que ha de ser la de l'Administració pública. Quan diem «centralitzada», poseu-ho entre cometes, com jo tinc en el meu paper, perquè el que estic dient és que aquesta necessària centralització no ha de negar les diferents competències, que és necessari que existeixin. Però va, des del nostre punt de vista, a repartir competències d'una manera que nosaltres no compartim.

Aquestes criteris són els que hem plantejat per donar suport a la nostra esmena a la totalitat, i en definitiva, és que no ens agradaria veure el Conseller d'Economia i Finances de patronal. Creiem que això hauria de ser una responsabilitat més compartida de tot el Govern de la Generalitat i, essencialment, del de Governació.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. El torn en contra, suposo que es farà contra totes les esmenes a la totalitat, no? (Pausa.) Senyor Gavín, dic que, el torn en contra, el farà conjuntament. (Pausa.)

Molt bé, doncs, passem a la segona esmena a la totalitat, que és presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, ens trobem davant d'una llei que a molts de vostès els pot semblar menor per la matèria, pel títol, per l'atenció d'allò

que forma part dels que es podrien dir «els aspectes més estimulants de la política»; però és una llei molt important en el seu camp i en l'especialització de la matèria. És una llei que compta, òbviament, amb el suport del Grup de la majoria; per tant, cal preveure que és un projecte de llei que està, pràcticament, aprovat.

Però el mateix debat de totalitat, per poder anar concatenant idees sobre la funció pública i l'opció que ha fer Convergència i Unió, i sobretot, per parlar seriosament de qui està construint una autonomia a Catalunya, nosaltres volem exposar els nostres arguments d'esmena a la totalitat.

El Projecte pretén crear escales d'inspectors financers i inspectors tributaris a partir d'una necessitat competencial i funcional, que, senyor Alavedra, els reconeixem de bell antuvi; competencialment –i tant de bo que fos així– la Generalitat de Catalunya anirà incrementant les seves possibles àrees d'actuació en aquestes temàtiques.

Sap la Cambra que diversos grups parlamentaris estem proposant l'ampliació de les transferències d'impostos de l'Estat a la Generalitat com una fórmula per afrontar el problema del finançament autonòmic. Parlar de l'IRPF com una necessitat per al finançament de Catalunya no es pot fer impunement si un no està també per reforçar els mecanismes d'inspecció que formen part de la gestió tributària. I funcionalment, tenint en compte que patim, en aquest camp també, la gasiveria de l'Administració central per transferir personal per a aquestes funcions a la Generalitat.

Les nostres informacions són que les transferències, fins ara, de personal han estat realitzades amb comptagotes. I per si encara faltessin arguments per defensar la necessitat d'aquesta funció, que es tingui en compte l'especialització necessària per dur-la a terme. Fins aquí, senyor Alavedra, estem absolutament d'acord.

El nostre desacord comença i connecta amb desacords que estan plantejats en aquesta Cambra i a la Cambra del Congrés dels Diputats a Madrid, amb vostès, sobre el model de funció pública, sobre aquesta visió que tenen, com altres governs, que l'Administració és un patrimoni privat, que es poden solucionar les coses amb solucions que, fins i tot, contradiuen afirmacions de vostès fetes fa molt poc; tot depèn del Conseller que les presenta, de la pressió que fa, de la necessitat que en té. I això no és governar.

Estem en desacord amb el mètode triat, amb la solució i amb el seu contingut, sobre si especialització o generalitat, sobre si promoció d'entrada –en aquesta especialització– o amb carrera.

Sobre el mètode, molt breument; el primer tema simptomàtic a dir avui –jo me l'imaginava, però m'ha estat corroborat– és que un projecte de llei sobre la creació d'escales, el presenta el Conseller d'Economia i Finances. Se'm dirà: «Oh, és clar, és que és la inspecció tributària i financera, és la matèria». La funció pública –i aquest és un dels defectes que tenia el projecte, fins i tot en el seu inici, que va ser esmenat per Convergència i Unió– depèn d'un conseller, i hi ha una necessitat, no només, diguem-ne, personal, sinó de sistemàtica i de racionalitat, que la funció pública de la Generalitat tingui un vèrtex, una ordenació, un funcionament coherent arreu, no per conselleries, no per taifisme.

Aquest Projecte de Llei tothom sap, senyor Alavedra, que ha estat objecte d'un enfrontament entre conselleries; que ha estat

objecte d'enfrontament entre la Conselleria d'Economia i Finances i la Conselleria de Governació, perquè hi ha concepcions diferents sobre el tema. El que cal esbrinar és qui s'aproxima més a la concepció que el Govern de Catalunya i el Parlament de Catalunya han anat elaborant sobre el tema; aquesta és la qüestió, i ens temem que en aquest cas vostè s'ha allunyat. Per les seves necessitats com a Conseller d'Economia i Finances s'ha allunyat del model que el Govern de Catalunya i el Parlament de Catalunya anaven a intentar establir a Catalunya sobre la funció pública, i això és el que intentarem demostrar amb l'esmena a la totalitat.

Quina és l'opinió del Conseller de Governació sobre aquesta mesura i aquest Projecte? Existeixen informes de la Conselleria de Governació sobre el tema? Són adients amb l'exposició que ha fet el senyor Conseller fa uns minuts en aquesta Cambra? Sé que no em poden contestar aquestes preguntes. Em diran: «Pertany al secret de l'Administració». I és ironia, però és així.

Sobre mètode, també, amb qui s'ha negociat aquest Projecte de Llei? S'han complert els requisits que manen les lleis de Catalunya, per parlar amb el Consell Català de la Funció Pública –que em sembla que ens hem oblidat tots que existeix–, solemnement establert per aquesta Cambra? Per parlar amb les meses generals de negociació, o amb representants del personal, com manen les lleis de Catalunya. S'hi ha parlat, senyor Conseller? S'hi ha negociat? Però anem al contingut, que potser és el més important.

Sovint vostès hauran sentit dir que un dels defectes de l'Estat de les autonomies és que hi ha una duplicació d'administracions. Vostès, de vegades, es queixen –nosaltres sovint ens queixem– que es fan transferències mentre es mantenen funcionaris; que moltes comunitats autònomes creen administracions que repeteixen idènticament els defectes de la vella Administració; que caldria imprimir un sentit de modernitat... Doncs, aquí tenim l'exemple que vostès fan un doble llenguatge: critiquen l'Administració central pels seus defectes, demanen transferència d'aquesta Administració central, i van a copiar –si no a empitjorar– els vicis d'aquella Administració, com avui farem, votant aquest Projecte de Llei.

Entrant en el contingut d'aquest, és quan ens podem trobar tots els elements que defineixen el model que vostès volen. No era el que aquesta Cambra volia, ni el que el Govern havia impulsat fins ara... Ens podríem instal·lar en el debat sobre si fan falta especialistes o generalistes; és un debat tan antic com la teoria de la funció pública, i és un debat sobre el qual nosaltres ens declarem de bell antuvi incapaços de donar la solució, perquè hi ha solucions per a tots els gustos arreu del món.

Hi ha qui diu que la promoció amb carrera i l'especialització amb carrera és la forma més moderna de muntar una administració; si més no, les administracions més àgils que avui existeixen en el món funcionen així. I si més no, la Llei 7/85 de Catalunya apostava per aquest tipus d'especialització. Està també així en el Decret que ha citat el senyor Sánchez, 65/87, de la mateixa Generalitat: cursos i perfeccionament. En crear aquesta escala, senyor Alavedra, aquestes escales, vostès ni milloraran les competències de Catalunya en aquests temes, ni milloraran les especialitzacions que diuen voler defensar. I cauran en el perill que un conseller de Governació denunciava des d'aquesta tribuna, del seu Govern. Miri, aquesta Llei es presenta en el marc de la Llei de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de

Catalunya, vostè ho sap perfectament: és la precedent. Quan vostès varen presentar aquella Llei, el Conseller del Govern que la presentava deia: «La creació de possibles escales donaria lloc —creiem nosaltres— a recaure a nivell d'escala en aquells defectes a què ens hem referit sobre els cossos, en què van incidir els cossos i també les escales, és a dir, en una multiplicació de tots els problemes de compartimentació i d'altres que això comportaria.»

El Conseller de Governació de Catalunya diu: «Crear escales serà anar a parar en aquell defecte». Doncs, bé, ara anem a crear escales. Fantàstic. Escolti'm, això és el *Diari de Sessions* del 29 d'octubre del 86, eh?; senyor Bassols, Conseller de Governació. Contradicció més gran no me la podria imaginar.

Si concurs o oposició... A mi em fa una certa vergonya haver d'explicar als senyors de Convergència i Unió —que van des del liberalisme fins a no sé quina actitud sobre l'administració— sobre les maldats de l'oposició lliure, que va essent progressivament abandonada! Per què aquest èmfasi en l'oposició, senyors de Convergència i Unió, ara? Ara resultarà que vostès es tornen partidaris d'allò que havien començat a rectificar en la legislació de Catalunya! Jo sé per què, o m'ho imagino, i ho explicarem. Però admetran que és, si més no, tirar endarrere els intents que havien fet sobre la racionalització de la funció pública. Per què no posar l'èmfasi en el curs selectiu? Hi ha molts temes en aquesta Llei, que acompanyen aquest paquet sobre l'oposició o concurs —el nivell 27, les restriccions a què s'han fet referència abans—, però a mi m'interessa centrar-me, sobretot, en el model d'Administració que vostès volen prefigurar.

El ponent de Convergència i Unió en aquest Projecte de Llei, amb una gran amabilitat —que ha practicat en tot el treball— ens deia que Convergència vol, amb aquest Projecte de Llei —si m'he equivocat en agafar-ho textualment, em corregeix després— agilitar i racionalitzar la funció pública. No. No. Amb aquest no, eh? Que vostès ho pretenguin, possiblement, però amb aquest Projecte de Llei, no; precisament amb aquest, no.

Varen començar vostès a governar a Catalunya sense model de funció pública. No en tenien: reconegut fins i tot per vostès mateixos. Vivien de veure què heretaven de les altres administracions —bàsicament de la central— i es malfiaven dels funcionaris que els eren transferits... En aquesta Cambra vàrem denunciar sovint que es nomenaven càrrecs de comandament sense aprofitar un potencial humà molt important que ja tenien dins de la Generalitat, perquè venia de l'altra Administració —i això va crear greuges comparatius—, i després d'arrossegar molts defectes, varen optar per un model —vàrem, vàrem optar per un model—: el de promoció en carrera, el de formació, el de selecció... No em faci llegir totes les lleis i les actuacions parlamentàries i decrets del Govern que sembla que opten per aquest model. Un model que fa molt poc el mateix Conseller de Governació, senyor Alavedra, reiterava en un acte públic quan deia que «cal aprofundir en la valoració dels mèrits dels candidats; s'ha de buscar la maduresa per mitjà d'uns temaris alternatius reals... El funcionari és una persona que ha de funcionar en un sistema de formació permanent, lligat a la carrera, i amb promoció...» Això estava —i està— dit i descrit per afrontar aquell nou model.

Junt amb el nou model, la funció pública de Catalunya està en una situació relativament caòtica. Si a algú li sembla que aquesta frase i aquesta afirmació són massa fortes, que recordi

que no fa pas tant els tribunals els han impugnat tots els concursos quant a llocs de comandament; que han hagut de repetir-los tots, perquè no sabien ni fer concursos; que han estat anys —i encara hi estan ara— amb la possibilitat —que no sé qui ho remeia, és allò de creure ja en raons supraterrènals— que especialistes en temes arquitectònics estiguin a biblioteques, i gent que sap de mineralogia estigui, doncs, en temes socials; no passa per allò que hi ha un cert pudor, perquè hi ha uns certs acords de qüestions de comissions de serveis, i perquè hi ha, per sort, prou racionalitat entre la funció pública, però és legalment possible, avui, això, pel seu desgavell! Un caos que els porta a contradir-se, ara, en aquesta Llei. Mirin, vostès ens han obsequiat amb concursos a conselleries com la de Cultura, que en les bases del concurs ja no es demana la titulació; es demana una especialitat de la titulació. Ja no es demana «licenciat en tal cosa», sinó en tal especialitat. I ara se'ns demana crear aquesta escala.

Miri, senyor Alavedra, l'exemple més paradigmàtic de tota la qüestió, amb el qual vull acabar la defensa d'aquesta esmena a la totalitat, pertany de ple a Economia i Finances. Per això entendre la nostra malfiança. Els interventors, senyor Alavedra. Vostès varen crear el Cos d'Intervenció en la Llei de Finances Públiques de Catalunya —el vàrem crear tots per vot de la majoria—; hi van haver grups que van dir: «Per què no l'inscrivim en un model de funció pública?» «No, no fa falta». És aquí: feia falta, eh? Era urgent! Any 83, Estatut de la Funció Interventora del 84. Molt bé. Article 8 de l'Estatut: «s'hi podrà anar per oposició». Article 9: «per concurs». Disposició Transitòria: «També s'hi podran integrar uns quants que tenim per aquí, amagadets, d'altres administracions» Molt bé: trenta, com a màxim. Anys 83 i 84: senyores diputades i senyors diputats, saben quants concursos o oposicions sobre intervenció ha convocat la Generalitat? Ni un. Ni un! O sigui, tots els interventors que hi ha avui a la Generalitat, per integració. Això és un escàndol! És un escàndol que es diu de ple contra qualsevol clam de racionalitat o de nova administració, i la culpa no és de Madrid, eh? La culpa no és de l'Estat centralista: la culpa és de com, amb cul d'olla —i perdonin l'expressió— estan construint l'Administració de Catalunya. L'únic cos que existia en aquests moments, l'únic cos que existia en aquests moments quant a la Generalitat de Catalunya i la seva especialització.

Nosaltres ens temem que aquesta Llei d'escales sigui el mateix. És en aquest sentit una malfiança de les oposicions, una malfiança del «Cuerpo»... Ens temem que aquesta Llei vol buscar funcionaris addictes: els que ja hi són. Imaginen, senyores diputades, senyors diputats, la resta de departaments demanant les seves escales? Hi tenen tot el dret! Per què no comença, cadascuna de les conselleries, a plantejar les seves escales? I aleshores aniríem de ple a allò que el senyor Bassols deia que havíem d'evitar. On és l'aposta per la formació? On són les valoracions dels llocs de treball? És clar, aquest diputat —i comparteixo el somriure del senyor Escudé— ja està tan cansat de demanar-los —que podria ser escèptic, però no deixarà de demanar-ho—, perquè no només ho manen les lleis de Catalunya, és que ho demana la racionalitat... Com s'atreveixen a legislar sobre nivells sense valorar els llocs de treball? És començar la casa per la teulada, com vol fer el senyor Conseller d'Economia i Finances, molt urgent per les necessitats competencials i funcionals.

Nosaltres, en aquest sentit, ens queixem que vostès, de debò, renunciïn a defensar una funció pública, apliquen el mateix model que tan critiquen i se sotmeten a pressions per conselleres, segons qui té més força, i amb això renunciïn a un govern coherent des de la Generalitat de Catalunya.

Per aquests motius, nosaltres plantegem l'esmena a la totalitat al text sobre arguments que —ens temem molt—, en altres debats parlamentaris, quan ens queixem aleshores de mals funcionaments, haurem de recordar entre tots.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. La tercera esmena a la totalitat amb text alternatiu és presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira. *(Pausa.)*

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, la creació de cossos i, dins de cadascun dels cossos, d'escales s'ha d'efectuar d'acord amb el principi de legalitat per llei formal. La creació de les escales que es proposen sembla congruent amb la circumstància que la gestió de determinats tributs hagi estat traspasada a la Generalitat, la qual cosa comporta que el Govern català necessiti disposar de personal especialitzat en matèria tributària, i ja ens agradaria que les competències de la Generalitat en aquest sector fossin, precisament, en aquest àmbit, absolutes.

Però allò que pot ser discutible és el model de funció pública pel qual ha optat l'Administració de la Generalitat, un model que no ha estat altra cosa que una reproducció de l'existent a l'Administració de l'Estat, vicis vells als quals hem estat capaços d'afegir-ne de nous, això sí, en alguns casos, rigorosament nacionals.

Això ha determinat la repetició agreujada de conductes d'apatia i desmotivació professionals en la prestació dels serveis públics amb la subsegüent incidència que això representa en la qualitat i l'eficàcia dels serveis públics que s'han d'oferir als ciutadans. El Projecte de Llei que es presenta se situa dins aquest context; comporta la creació de determinats llocs de treball als quals s'accedeix mitjançant un sistema massa vegades de provada ineficàcia pel que fa a la solvència professional del personal seleccionat. Resultaria molt més racional i, el que és més important, eficaç d'individualitzar els llocs de treball establint-ne el perfil específic de cadascun i, en funció d'aquestes exigències, determinar el procés selectiu adequat a les necessitats del propi lloc de treball, un procés selectiu que en cap supòsit hauria de «primar» els factors harmonístics sobre els nivells d'aptituds i d'experiència professional.

D'altra banda, fóra bo de saber també quin ha estat el paper de consulta, de debat, d'assessorament que s'ha atorgat en aquest Projecte al Consell de la Funció Pública o al personal que pugui resultar-ne afectat en les seves funcions.

Aquest Projecte de Llei evidencia alguns dels absurds que es deriven del que precedeix. Resulta il·lustratiu en aquest aspecte que un enginyer o un arquitecte es trobi facultat segons el text de la Llei per accedir a la funció tributària; així mateix, dins el context de la mateixa Llei, caldria assenyalar, caldria demanar-nos si per a una funció tributària és un procediment adequat que s'admetin en torn restringit funcionaris del Cos Superior de l'Administració, ja que alguns membres d'aquest Cos Superior no sempre, com ja se sap, han presentat els nivells de compe-

tència indicats, cosa que ha estat motivada, precisament, i no per altres factors, a causa dels mecanismes de selecció que s'han utilitzat i al fet que justament la selecció de personal s'hagi efectuat massa sovint no pas en funció de la idoneïtat sinó, en ocasions, de certs lligams polítics i personals amb el personal seleccionat.

A més, caldria veure també la constitucionalitat o no que representa la utilització d'un torn restringit. Idèntics criteris als esmentats són aplicables a l'article 7.2 i a la Disposició Transitoria Primera.

Concepte d'oposició i de concurs-oposició és el que la doctrina anomena «conceptes jurídics indeterminats», és a dir, dins el marc general que defineix la norma caldrà integrar cadascun dels supòsits concrets que es presentin. El que succeeix és que l'article 8 és prou ambigu perquè l'Administració —en aquest cas, l'equip governant que se'n fa responsable— pugui determinar, lliurement, què és allò que s'exigirà o quins seran els factors que es tindran en compte. Òbviament, la Llei no pot determinar amb caràcter exhaustiu quin serà el contingut dels temaris o els mèrits que es tindran en compte, però allò que sí que pot fer és explicitar quins seran els criteris que en aquesta matèria hauran de vincular l'Administració: temari sobre legislació fiscal, dret civil, mercantil, hipotecari i mobiliari i, pel que fa als mèrits, es valoren preferentment els nivells d'experiència acreditada que, dins l'àmbit fiscal tributari, acrediten els aspirants.

Actuar de forma contrària implica autoritzar l'Executiu perquè estableixi els paràmetres que tingui per convenient, amb el subsegüent risc que ho faci en funció d'interessos merament corporatius, és a dir, en atenció a les persones que interressi situar dins d'aquesta escala. Justament perquè aquest no és el model d'Administració al qual nosaltres volem fer costat, fonamentem, en aquests supòsits, la nostra esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. La quarta esmena a la totalitat és presentada per l'Illustre Diputat senyor Joan Hortalà. Té la paraula.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats, si m'ho permeten, des de l'escó. Nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat adduint una sèrie de defectes de tipus tècnic que entenem que afecten l'organització del que ha de ser la futura funció tributària i financera de Catalunya.

La Llei no estableix, al nostre criteri, aquells elements que haurien de potenciar, d'una manera generalitzada, pel que fa a l'ordenament internacional, aquest tipus de funcions. No hi ha a cap país de l'Europa occidental que els inspectors de finances, els inspectors financers, els inspectors tributaris formin part d'un cos general. Tots tenen l'especificació d'un cos específic perquè la seva funcionalitat és, particularment, singular.

Aquesta Llei, en canvi, introdueix, segurament per uns requisits o per uns conflictes de competències interns a la mateixa estructura del Govern, introdueix la figura de l'inspector de tributs i la figura de l'inspector financer dins d'un cos general, la qual cosa a nosaltres ens sembla poc rigorosa.

Dit això, però, i atès que el significat tècnic d'una llei ha d'estar, al nostre entendre, supeditat a la seva significació política, i políticament entenem que, en aquests moments, el fet que Catalunya tingui inspectors financers, inspectors tributaris, és quelcom particularment important, important en uns moments

que convé encara discutir a bastament tot el problema del finançament fins a la fita del concert, pensem que aquests elements de tipus polític «primen» sobre, al nostre entendre, les deficiències tècniques, i per això, al mateix temps que deplorem aquestes deficiències, ens alegrem que, políticament, el Conseller Alavedra hagi volgut presentar aquesta Llei al Parlament i, en conseqüència, retirem la nostra esmena a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Hortalà. La cinquena esmena a la totalitat és presentada per l'Agrupació parlamentària del CDS; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, dues seran, bàsicament, les raons per les quals la nostra Agrupació parlamentària demana el retorn al Govern d'aquesta Llei de Creació de les Escales d'Inspectors Financers i Tributaris dins el Cos Superior d'Administració de la Generalitat.

Primera raó: aquesta Llei que avui debatem és parcialment contrària a la Llei de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. I diem això perquè, segons el nostre parer, contradiu almenys quatre preceptes d'aquesta Llei de la Funció Pública de l'Administració; contradiu l'article 2.1 de la Llei de la Funció Pública que diu que: «l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei General s'estén a tot el personal al servei de l'Administració de la Generalitat»; això vol dir que també s'estén als inspectors financers i tributaris, i que aquesta aplicació, òbviament, s'ha de fer des de la Conselleria —ja ho ha esmentat l'Il·lustre Diputat senyor Ribó— que té les competències en matèria de funció pública.

El fet que avui no tinguem entre nosaltres el Conseller de Governació i hagi estat el Conseller d'Economia i Finances qui ha presentat aquesta Llei, ja ens indica una mica per on vol el Govern portar les coses. Aquesta Llei contradiu l'article 18 de la Llei de la Funció Pública, que diu que «els cossos i les escales no podran tenir assignades, en cap cas, facultats, funcions i atribucions pròpies dels òrgans administratius». Efectivament, l'atribució de competències que es fa en aquesta Llei, articles 3 i 4 amb dues escales d'inspectors, entra de ple en algunes de les atribucions de la Direcció General de Política Financera i de la Direcció General de Tributs del Departament d'Economia i Finances, i també de la Direcció General d'Administració Local del Departament de Governació.

Des d'aquesta perspectiva, senyores diputades, senyors diputats, aquesta Llei és clarament corporativista.

Aquesta Llei contradiu també l'article 37, de la Llei de la Funció Pública que determina els procediments d'accés als cossos i escales, quan determina també, amb precisió, que seran tres: l'oposició —no pas l'oposició lliure—, sense qualificatiu; l'oposició, el concurs-oposició i el concurs. La Llei que avui debatem elimina gratuïtament la possibilitat legal del concurs que estava regulada als articles 42 i 43 de la Llei de la Funció Pública.

I la Llei contradiu també l'article 57 de l'esmentada Llei de la Funció Pública; aquest article que parla de la promoció interna dels funcionaris, reservant als funcionaris que ja pertanyen a l'Administració de la Generalitat i que compleixin els requisits de titulació, entre el 20 i el 50% de les places vacants que es convoquen a oposició o a concurs-oposició. La Llei que avui debatem no fa aquesta reserva prevista a la Llei de la Funció

Pública, prevista i determinada amb precisió i, d'altra banda, contradiu parcialment el que es determina a l'article 57.2 del Reglament general de provisió de llocs de treball.

Segona raó per la qual demanem el retorn d'aquesta Llei al Consell Executiu: és una llei elitista, i és una llei elitista perquè l'article 54 de la Llei de la Funció Pública de la Generalitat determina que els funcionaris de nou ingrés tenen el grau corresponent al nivell inferior assignat al cos o a l'escala a què pertanyen i ocupen els llocs corresponents als nivells inferiors assignats a aquest cos o a aquesta escala. L'article 71 del Reglament de provisió de llocs de treball determina que els funcionaris del grup A, com el cas que ara ens ocupa, tindran un nivell de complement de destinació mínim d'11 i màxim de 30, encara que a la pràctica la banda de nivells va del 20 al 30. Només des d'una concepció elitista, i consegüentment rebutjable, es pot entendre la pretensió del legislador d'assignar a les noves escales d'inspectors un nivell mínim de 27. I això que sembla una «tonteria», fins i tot una «tonteria» funcional no ho és tant: ho entendran les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats amb un exemple. Un funcionari del grup A i nivell 20, que és el que haurien de tenir en el moment d'ingrés aquests nous funcionaris, guanyarà enguany 2.693.606 pessetes, mentre que un altre funcionari del mateix grup i el nivell 27, que pretén assignar-li el Govern, guanyarà 5.374.166 pessetes, és a dir, justament el doble del que hauria de guanyar.

En resum, senyores diputades, senyors diputats, una llei que és limitativa, una llei que és corporativista, una llei que és elitista és una mala llei, i les lleis que són dolentes, senyor President, s'han de tornar al Consell Executiu perquè les torni a refer.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Torn en contra? Té la paraula el Diputat l'Il·lustre senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: De quant de temps dispo?

El Sr. PRESIDENT: Hora i quart, hora i quart.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. No esgotaré el temps de què dispo, sortosament.

Bé, jo tindria la temptació, en un primer terme, de justificar la bondat d'aquesta Llei, enfront de les quatre —finalment— esmenes a la totalitat que han arribat a aquest Ple; però jo, aquesta explicació i aquesta defensa, no la faré, en primer lloc, perquè la intervenció del Conseller em sembla que ha deixat prou clara la necessitat jurídica, tècnica i política d'aquesta Llei; però és que, a més a més, el senyor Ribó, amb tota la cordialitat del món, en la seva primera explicació, en la primera part de la seva explicació, també ha justificat àmpliament la necessitat d'aquesta Llei des del punt de vista funcional —ha dit—, des del punt de vista competencial, etcètera. Per tant, jo el que hauré de fer és, d'alguna manera, intentar contestar aquells defectes que se li han intentat trobar, a aquest text, i que han pretès justificar aquest retorn d'aquest text.

Nosaltres pensem, amb els arguments que hem escoltat i els que intentaré rebatre, que no es justifica suficientment el retorn d'aquest text al Govern. En primer lloc, d'aquesta justificació favorable que ens ha fet el senyor Ribó al text —la qual cosa jo he apreciat moltíssim i he agraït moltíssim per poder enfocar la meua intervenció—, després d'això, el que ens ha fet, d'alguna manera, és un debat a la totalitat de tota la funció pública de la

Generalitat; és a dir, aquesta Llei, que el que fa és crear dues escales amb un màxim de vuitanta-cinc places per a una funció molt específica i molt especialitzada, ha resultat, finalment, que ens fa trontollar tot el sistema legislatiu i tota la funció pública d'aquest país, per la qual cosa jo el que he de fer és oposar-me rotundament a aquesta visió —jo intentaré explicar per què això no és cert.

És evident que la creació d'aquestes escales que vostè tant ha criticat, que han fet trontollar... Fins i tot ha llegit referències sobre posicionaments anteriors en relació..., favorables o contraris a la creació de les escales, però que, en tot cas, vostè ho qualifica com una actitud absolutament desastrosa i caòtica per a la nostra funció pública. Jo voldria partir d'una premissa que vostè ja coneix, i és que, evidentment, aquestes escales es creen, i si es creen és perquè la funció pública permet que es creïn i inclou les escales com una possibilitat administrativa, i, per tant, en tot cas, cap caos que no sigui el que el text de la Llei de la Funció Pública permet que es faci i, per tant, és per això que es fan aquestes escales.

Per tant, és a partir de la funció pública, i nosaltres pensem a partir d'això que no trontolla cap esquema general de la funció pública, a partir de la creació d'aquestes escales, ni de bon tros; més tenint en compte, tal com ha dit ja el Conseller, que aquestes escales es creen per a unes funcions, per a unes competències, per a uns aspectes que vostè ha titllat d'importantíssims per a la nostra autonomia i d'especialment delicats, que nosaltres pensem que sobrerament justifiquen aquestes escales. Insisteixo, per aquesta especialització, especificitat i la delicadesa de les seves funcions, tant pel que fa als aspectes concrets sobre els quals han d'actuar com pel que per al nostre futur, tant des del punt de vista financer com des del punt de vista competencial, tenen els aspectes tributaris i financers dintre del nostre país. És a partir d'aquí, la Llei de la Funció Pública que ho permet, i aquesta especificitat, especialització —i permeti'm que ho repeteixi—, que pensem que està totalment justificada la creació d'aquestes dues escales concretes i específiques per a aquests temes.

A partir d'aquí vostè diu: «Oh, és que això, a més de crear un desgavell a la funció pública i que ho fa trontollar tot, ha creat un desgavell intern terrible al Govern». Bé, ha creat el debat i el discurs necessaris entre els departaments que es veuen afectats per un text legislatiu i que, finalment, el que comporta és —i permeti'm l'expressió— una convergència total amb el Projecte que es presenta a aprovació, i que, per tant, és un projecte que soluciona tots els aspectes interns dels departaments que es veuen afectats amb això.

Aquests són alguns dels elements principals que ens fan, evidentment, votar en contra de l'esmena a la totalitat d'Iniciativa per Catalunya, però voldria fer referència a aspectes concrets d'algunes altres esmenes a la totalitat, de les quals ja he dit abans i he insinuat que votarem en contra de totes elles. S'han fet algunes referències a problemàtiques legals, o impediments legals, o justificacions legals, que farien, per part d'alguns grups, creure en la necessitat de tornar aquest text: n'ha fet referència el Grup Mixt, n'ha fet referència el Grup d'Esquerra Republicana —encara que a aspectes més reglamentaris—, n'ha fet referència el Grup del CDS. També el Grup d'Iniciativa ho ha fet. En alguns d'aquests aspectes, s'ha arribat a titllar —com, per exemple, ho ha fet el Grup del CDS— aquesta Llei, a part

d'elitista —que, d'això, en parlarem després—, de corporativista, d'una llei antiquada —també ho ha fet el senyor Ribó—, i el del Grup Mixt també ha parlat de la possible illegalitat d'aquesta Llei. En concret, el Grup del CDS ho feia en el sentit que no es feia la reserva que la Llei de la Funció Pública exigeix entre el 20 i el 50%... Bé, jo l'únic que vull és recordar que el Grup de Convergència i Unió, en aquest sentit, ha presentat unes esmenes, va presentar unes esmenes que es van aprovar en Comissió, que, d'alguna manera, matisaven el text inicial del Govern —millorant-lo, jo crec—, i en què feien èmfasi en la reserva de les places que són de concurs públic, oposició lliure, i les que són per promoció vertical de la funció pública de la Generalitat, especificant les condicions en les quals això s'ha de produir.

Per tant, en absolut: haig de ser rotund en el sentit que es compleix la Funció Pública en això i es respecta totalment la possibilitat de promoció interna dels funcionaris, que també era una crítica del senyor Hortalà, i que, amb les esmenes de Convergència i Unió, entenem que ha quedat totalment esmenat aquest aspecte.

Després, la qüestió del CDS també ha fet esment que aquesta Llei és una llei absolutament elitista, perquè crea un cos absolutament elitista, fent referència als nivells —després hi entrarem, quan parlem de les esmenes parcials. El nivell 27, dintre del Cos Superior, és un nivell absolutament correcte; dintre del Cos Superior els nivells poden ser del nivell 11 al nivell 30, i entenem..., hi insisteixo, perquè només des d'aquesta òptica es pot entendre aquesta Llei, des de l'especificitat i l'especialització tan alta que requereix aquesta funció, nosaltres entenem que només amb un cos d'alt nivell es podrà dur a terme aquesta tasca tan important per a l'Administració i per al país.

En aquest sentit, jo només voldria ja, finalment, per acabar, després d'haver contradit alguns d'aquests aspectes genèrics de les esmenes a la totalitat, dir que hi havia, en un principi, quan es van presentar les esmenes a la totalitat, des de la nostra òptica, una visió de conjunt de la Llei en el sentit que gairebé són pocs els grups que s'oposen a la creació d'aquestes escales; que, en general, la creació d'aquestes escales es veu necessària i positiva: jo diria, en aquest sentit —encara que només sigui a títol anecdòtic—, que els dos grups més importants de la Cambra no han presentat esmena a la totalitat del Projecte —la qual cosa ens ha satisfet també—; que, per tant, la creació d'aquestes escales és necessària; que s'ha entès aquesta funció especialitzada específica. Nosaltres entenem, des d'un primer moment, quan vam analitzar les esmenes a la totalitat dels altres grups, que el que hi havia, tal com deia el senyor Hortalà abans —i nosaltres agraïm que hagi retirat l'esmena a la totalitat—, que el que hi havia era unes qüestions específiques de com es desenvolupaven i com es creaven aquestes escales. En aquest sentit, el Grup de Convergència i Unió ja va presentar, en un primer moment, una sèrie d'esmenes, que entenem que milloraven algunes d'aquestes situacions —estem segurs que les han millorat: amb la retirada de l'esmena a la totalitat del senyor Hortalà, doncs, pensem que d'alguna manera això ha pogut influir—, i, per tant, nosaltres estem absolutament convençuts, perquè pensem que la creació d'aquestes escales és necessària i s'entén necessària des de la gran majoria de la Cambra, perquè potser són alguns aspectes concrets, que entenem que s'han millorat en part, del desenvolupament de la Llei, i perquè creiem, en tot cas, que els

arguments que s'han donat per rebutjar aquest text no són suficientment importants, pensem que aquest text no pot ser retornat al Govern i votarem en contra d'aquestes esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. Ara, d'acord... (*L'I. Sr. Ribó demana per parlar.*) Digui, senyor...

El Sr. RIBÓ: Li demano un torn d'intervenció, d'acord amb l'article 67.3 del Reglament, per contradiccions: el senyor Gavín ha utilitzat una expressió meua que jo no he utilitzat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Faci constar la contradicció.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, el senyor Gavín m'ha fet dir que jo he defensat la necessitat de la Llei, i jo vull fer constar que jo he fet una defensa de la necessitat competencial i funcional de la inspecció tributària, no d'aquesta Llei, que és molt diferent. He mantingut que, competencialment i funcionalment, cal la inspecció financera i tributària, que hi han altres formes d'establir-la, com serien totes les fórmules que estan en l'ordenació sobre la funció pública de Catalunya, i que, en aquesta situació, s'ha triat per continuar el que nosaltres en diem «un caos», senyor Gavín.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. Ara poden intervenir els grups que no han intervingut fins ara, que són els que no han presentat esmenes a la totalitat. El Grup parlamentari Popular? (*Pausa.*) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Antoni Perea..., Antonio Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors diputats, solament per anunciar el vot d'absència del meu Grup parlamentari a les diverses esmenes de retorn presentades a aquest Projecte de Llei.

En aquest cas, el Govern de la Generalitat, dins de les competències financeres i tributàries que li atribueixen l'Estatut d'Autonomia i les lleis que en aquestes matèries l'han desenvolupat, crea un cos de funcionaris amb una finalitat inspectora. Aquests cossos d'inspectors són, desgraciadament, necessaris per procurar que els ciutadans i les entitats adequin el seu comportament a l'establert per les lleis, sobretot, en una matèria de compliment tan aspre com és la qüestió tributària. Així, nosaltres considerem que, amb aquest Projecte, el Govern solament ha intentat garantir l'eficàcia de la normativa financera i tributària, per la qual cosa, com he dit, no votarem favorablement les esmenes presentades. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula el Diputat Il·lustre senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, el meu Grup parlamentari, el Grup Socialista al Parlament de Catalunya, va estudiar el Projecte de Llei de Creació de les Escales d'Inspectors Financers i Tributaris amb l'interès de veure efectivament el que era l'element fonamental de definició: és o no és una llei necessària? Primer, cal dir que és una llei obligatòria, obligatòria en el sentit que, una vegada presa la decisió, no hi ha altra opció que complir la Llei de la Funció Pública del Parlament de Catalunya, la Llei 17/1985: els seus articles 18..., 16, 17, 18 i en endavant obliguen a presentar, a crear un projecte de llei.

Vull recordar que, des d'aquesta posició, el Grup Socialista no va presentar una esmena a la totalitat, de devolució del Projecte al Govern, i no la va presentar perquè vam coincidir, vam

considerar que era una llei necessària des del punt de vista funcional, competencial i polític. Per què és una llei necessària? S'ha parlat a bastament de les competències, s'ha parlat a bastament de la necessitat que aquesta especialització de funció obligui a l'estructuració —tal com preveu la Llei— en escales d'aquestes dues categories de funcions. Per tant, el que cal fonamentalment definir és el marc legal que dona suport a aquesta decisió: l'article 16 de la Llei de la Funció Pública, del Parlament de Catalunya, permet la creació d'escales. I això és molt important, perquè aquesta va ser una llei àmpliament consensuada, malgrat alguns elements de discrepància, va ser una llei votada en la seva majoria. Vull recordar que aquests articles són molt importants. Estructura i organització de la funció pública: poden existir escales, les escales s'han de fer per llei, i la llei defineix el contingut de la llei. Per tant, s'ha de determinar el cos de procedència: el cos de procedència és el Cos de Titulars Superiors de l'Administració; l'escala, per raó de l'especialitat; la definició de les funcions; el procediment d'accés... La Llei de la Funció Pública determina de manera molt explícita com s'ha de fer aquesta Llei, i no podem fer-la d'altra manera. Per tant, malgrat la importància política, és una llei eminentment tècnica: el que estem debatent és si és necessària o no l'escala; si, políticament, hem de decidir que, per raó de la matèria, per raó de l'especialitat, cal l'escala. Si l'escala compleix millor la missió que no la integració en el cos de titulars superiors —i la nostra definició política en relació amb aquest tema és afirmativa—, pensem efectivament que això és positiu, que això cal fer-ho i cal fer-ho sense crear cap desorganització, ni cap caos; fer-ho per, efectivament, fer més viable la funció tan important de la qual, des del punt de vista competencial, estem parlant.

La Llei s'ha millorat en el tràmit de ponència i de comissió; hi havia alguns problemes que ha denunciat el senyor Ribó, algun altre portaveu. El tema bàsicament de la dependència orgànica i funcional: ja queda clar en la Llei, la dependència funcional i orgànica dels departaments de funció pública o Governació i Conselleria d'Economia i Finances. La Llei estableix el procediment de selecció, concurs-oposició: ja està arreglat també, amb la reserva del 20%, del 50% de les places, com a procediment. Perquè efectivament hi ha un mecanisme de procediment de promoció interna; cal que altres persones funcionaris del cos titulat superior i d'altres puguin accedir a aquesta possibilitat de promoció interna, l'hauríem de fomentar. Per tant, la Llei cobreix també aquest requisit.

Altres preocupacions, des del punt de vista, fonamentalment de no-repetició de funcions; el que estableix la Llei; Disposició Transitòria: «La Direcció General de Finances Tribut adaptará via el Govern el que són les funcions de les escales per no repetir l'estructura administrativa», seria contraproductiu; ja està previst a la Llei. Des d'aquesta perspectiva el tràmit de ponència, el tràmit de Comissió, el tràmit final fan que nosaltres ens ratifiquem en la bondat de la Llei des del punt de vista tècnic, en la necessitat des del punt de vista polític, i que, per tant, hem de votar desfavorablement les esmenes a la totalitat i defensarem les nostres esmenes, que, d'altra banda, he d'apuntar que també han estat introduïdes en els articles 6 i 7 del Dictamen de la Comissió.

Per tot això, votarem en contra de les esmenes que han presentat de devolució del Projecte al Govern.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Garcia.

Passem ara a la votació del retorn del Projecte al Consell Executiu.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte al Consell Executiu ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 76 en contra i 6 abstencions.

Passem al debat de la part dispositiva. Hi ha diverses esmenes a l'articulat. La primera esmena, de número 4, d'addició d'un nou article, és presentada pel Grup Socialista; per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Lluís Garcia...

El Sr. GARCIA I SÁEZ: En la meua ordenació la primera esmena és d'Iniciativa per Catalunya, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: D'Iniciativa per Catalunya; efectiva; la número 6 del Dictamen, de supressió. Per a la defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President. Agruparem aquesta esmena amb totes les que van fins a l'article 6, o sigui de l'1 al 5.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. RIBÓ: En aquests articles el Projecte de Llei pretén crear l'escala i donar-li unes funcions; després parlarem del problema de l'ingrés. Nosaltres, que creiem, senyor Gavín, en la necessitat competencial i funcional dels inspectors, estem en contra de la creació de l'escala. Li he donat un argument abans; vostè ha après molt bé la tècnica parlamentària de no argumentar sobre els arguments que s'han donat abans, que era del seu mateix Grup parlamentari, millor dit, del Govern, l'argument del senyor Bassols, que no m'ha fet ni cas, no m'ha fet ni cas el senyor Bassols. El senyor Bassols, quan deia, en presentar la Llei de Cossos, que les escales reproduiran els defectes dels cossos. I vostè, aquest argument sembla que no, que es deixa de banda.

Hi ha altres solucions per al problema competencial. Miri, les funcions d'inspecció estan regulades, ja estan regulades. La Llei 85, que ha citat el senyor Garcia, diu que *poden* existir escales, no diu que *han* d'existir escales, eh? I si es volen crear escales, òbviament ha de ser per llei. Però la mateixa Llei 85 i la Llei 86 ens apunten una funció d'inspecció que ja existeix en el cos superior; està citada textualment: «funció d'inspecció». I a partir d'aquesta funció d'inspecció es pot anar a la formació. Jo recordo el senyor Pla, ponent de Convergència i Unió, aleshores, en la Llei de la Funció Pública, com feia abrandada defensa de la formació i de la promoció-formació; és que jo els podria recordar molts dels seus portaveus. O sigui, la defensa que hi ha altres solucions, no la fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya sol; l'han fet vostès manta vegades. Ara es dobleguen a les pressions del Conseller, que és una altra qüestió. I és que allà on no els agrada que els diguin és que els diguin la veritat com un puny. Hi ha altres formes de regular-ho; estan ja regulades; legalment, doncs, està establert; el model que s'ha optat fins ara era un altre. I, perdonin que tinguem recels sobre com administraran aquest Projecte de Llei, perquè tampoc, senyor Gavín, m'ha dit ni «mu» de per què la Generalitat no ha convocat concursos-oposicions per a Intervenció.

Vostè em pot dir que jo faci un debat de totalitat sobre la funció pública. Anem a veure, els inspectors tributaris financers

tenen alguna cosa a veure amb els interventors o no? Estan més o menys propers, sí o no? L'únic cos que existeix a Economia i Finances que no hagi convocat ni una sola vegada un concurs o una oposició és un fet normal; que s'hagi integrat tothom a través d'una via per la porta del darrere és absolutament normal, en vuit anys d'existència. I, per últim, senyors de la majoria, que uns tribunals els impugnin tots els concursos de comandament és caòtic o no és caòtic? És l'únic moment del nostre discurs, senyor Gavín, que hem fet servir la paraula «caòtica». És caòtic o no que a vostès els hagin impugnat tots els concursos i els hagin hagut de repetir? No un, no, vostè sap quants són. I que en aquesta impugnació, a partir d'aquesta impugnació, tinguin una administració on pot passar el creuament total de títols i de funcions; pot passar avui, avui mateix pot passar. I si no passa és perquè el senyor Subirà sap entendre's bé amb el senyor Vallvé o amb el senyor Alavedra amb comissions de serveis i hi ha una racionalitat de la funció pública. Però això és legalment possible. Si d'això no en vol dir «caos», diguem-ne un «petit desgavell», eh?, petit desgavell (*remor de veus*), que és que els impugnin tots els concursos, que estigui tot absolutament permeabilitzat i que la funció pública no tingui una certa seguretat jurídica.

Per tant, tenen altres camins per anar a solucionar aquest problema competencial i funcional; els ha marcat el Parlament; els ha marcat el mateix Govern; ho han declarat manta vegades vostès; els he citat diversos discursos dels seus propis consellers per no citar el mateix President de la Generalitat. Ara, ens presenten un projecte de llei perquè el senyor Alavedra, en el sentit de comptar amb uns funcionaris addictes, que és una pràctica molt habitual de vostès; ho van fer a Obres Públiques abans, quan tenien enginyers capacitats per ocupar determinats càrrecs, van haver de triar els més propers a la seva opció política que els transferits de l'Estat; van cap a aquesta solució. Ens sembla molt bé, tenen la majoria per fer-ho, però no ens diguin que això és racional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. Per al torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Tenint present que a l'article primer només hi ha aquesta esmena, faré el torn en contra d'aquesta i a totes les del senyor Ribó, incloses fins a l'article 6, exclosos.

Bé, senyor Ribó, acceptat el fet que abans he pogut fer l'abús del llenguatge que vostè ha fet notar, doncs, i acceptat, per tant, això, permeti'm que jo insisteixi en un tema en el qual vostè tampoc no em diu ni «mu», per entendre'ns. És a dir, vostè no surt de fer un debat a la totalitat, una crítica a la totalitat de la funció pública de la Generalitat. I, perdoni'm, vostè diu: «Vostè, no hi entra en això»; és que no hi entraré. Vull dir, ja en pot continuar parlant, si vol; jo no hi entraré, en aquest debat, en aquest tema, perquè no és el tema que ens ocupa. És a dir, aquí estem discutint si es creen o no es creen dues escales que, perdoni'm, tot i que vostè fa la gran defensa de la filosofia i del text de la funció pública consensuat, tal com ha dit el ponent socialista: efectivament consensuat i que permet la creació de les escales. Vostè diu: «Ecoliti'm, és que ho permet, però no ho obliga». Home!, evidentment. I diu: «És que legalment estan establertes les altres vies per poder fer aquestes funcions —que vostè també, com nosaltres, considera que són tan importants—, les altres vies establertes per poder dur-les a terme sense les es-

cales». Sí, senyor Ribó, té vostè tota la raó, però també hi ha unes vies establertes per poder-ho fer com és la creació d'una escala. I aquí la discussió és si la creació de l'escala pot ser positiva per realitzar aquestes funcions tan importants, tan específiques, tan concretes i tan especialitzades i nosaltres pensem que sí. I aquí és el centre del debat. Tot allò altre sobre tot el context de la funció pública, en podem parlar tant com vostè vulgui, però en un altre moment que no és aquest. I, per tant, aquí hi ha un punt de discussió, en el qual no ens posarem d'acord, les posicions són diferents; vostè creu que no s'han de crear les escales; nosaltres pensem que és positiu; en general, pensem que es creu que és positiu i, per tant, la defensa de la formació que vostè diu que feia el senyor Pla, escolti'm, jo també l'assumeixo. Però, permeti'm —jo no sé si és gaire correcte— que li intenti posar un símil d'una frase feta espanyola, que és dir: *por un perro que maté, mataperros me llamaron*, jo ho he sentit dir algunes vegades. És a dir, no ens faci ser ara, o no ens apliqui l'etiqueta dels grandíssims defensors de les escales pel fet de crear unes escales molt concretes i molt específiques. És a dir, ara crearem aquestes escales perquè ho creiem prou justificat, i nosaltres entenem que la immensa majoria dels grups de la Cambra també ho creuen així.

Per tant, la defensa aferrissada del senyor Pla a la formació dels funcionaris, endavant; les esmenes, que el Grup de CiU ha presentat en aquest sentit, perquè es promocionin, es faci una promoció interna dels funcionaris, també hi estem d'acord, i per això les hem presentat; però també creiem que és necessari la creació d'aquestes escales.

Per tant, votarem en contra, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. Votarem l'esmena del Grup d'Iniciativa, la número 6, a l'article primer, que és l'única que hi ha en aquest article.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 61 en contra i 10 abstencions.

Es vota l'article primer segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article primer ha quedat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena número 7, del Grup d'Iniciativa, que és a l'article 2, també l'única esmena d'aquest article 2, que ja ha estat defensada.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, per coherència amb la discussió anterior, retirem totes les esmenes fins a l'article 6.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, queden retirades...

Ara es vota, doncs, l'article 2, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha quedat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Correspon ara al Grup Mixt, senyor Hortalà, la defensa de la seva esmena número 8, que és la introducció d'un nou article. Té la paraula l'Honorable senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. Senyors diputats, el punt 1 d'aquesta esmena ja ha estat incorporat al text en l'article 9 del Dictamen de la Comissió. Per tant, està decaigut, o ha estat acceptat, no?, o ha estat recollit, vaja.

En canvi, el segon punt d'aquesta esmena no ha estat acceptat en cap de les consideracions, ni de la Ponència ni de la Comissió, i em permeto fer-ne la defensa perquè, des d'un punt de vista tècnic, em sembla particularment rellevant.

Aquesta esmena estableix la necessitat de reglamentar les actuacions d'inspecció, l'exercici i el seguiment, la vigilància, el control i el calendari d'actuacions. I això és absolutament necessari de fer-ho; no és que, pel fet que es reglamenti un calendari d'actuacions, el contribuent sabrà exactament el dia que l'aniran a inspeccionar, sinó que hi ha d'haver un calendari d'actuacions preceptives, com diu aquesta esmena, i aquest calendari d'actuacions preceptives ha d'estar reglamentat. Perquè, com funcionen fins ara?: funcionen aplicant el Reglament de l'Administració central. I no introduir aquesta cautela en la Llei que ara es discuteix, voldrà dir que en el futur s'haurà de continuar exactament aplicant, analògicament, el Reglament de l'Administració central, la qual cosa no deixa de ser un contrasentit, si a partir d'ara ja tindrem una llei que regula la nostra activitat d'inspecció tributària i financera.

Per tant, per evitar aquest tipus d'aplicació sistemàtica de l'analogia amb l'Administració central i per donar rigor al contingut d'aquesta Llei, nosaltres demanem que es voti favorablement aquesta esmena, encara que entenem que el Grup de la majoria hi votarà en contra. Ho entenem...; no ho entenem, però entenem que ho faci així.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Torn en contra? El senyor Gavín té la paraula.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Bé, sí que hi votarem en contra, senyor Hortalà, però ens agradaria que ho entengués també, no? Farem un esforç en aquest sentit.

Bé, la primera part de l'esmena, vostè ho ha dit, nosaltres hem estat especialment receptius als seus suggeriments en aquesta matèria —com vostè sap— a través d'una esmena; a la vella esmena número 27 del Grup de CiU, que es va aprovar en Comissió, hem incorporat la primera part d'aquesta esmena, vostè ja hi ha fet referència... Vull dir, em sembla que és una aportació interessant.

En relació amb la segona part de l'esmena, bé, nosaltres no som contraris al contingut de l'exposició que vostè ha fet; no hi som gens contraris, al contrari —i valgui la redundància—, però el que jo li voldria dir és que és una qüestió de forma, és a dir, a la Disposició Final Primera, la Llei ja diu que es reglamentarà tot allò que es cregui necessari. Jo entenc que això que vostè ha explicat és molt necessari, però vull dir que pensem que és absolutament sobrer que quedi especificat; és a dir, malament rai que les lleis haguessin d'especificar tot allò que hagués de ser objecte de reglamentació posterior. És, senzillament, en la reglamentació que es tindran en compte aquests aspectes que vostè ha dit, però creiem innecessari que quedi inclòs en la Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. Passem a la votació d'aquesta... La retira, aquesta esmena?

El Sr. HORTALÀ: No, no...

El Sr. PRESIDENT: És que he vist que feia uns determinats gestos... Bé, bé.

Doncs, la votem, eh?, l'esmena número 8, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 a favor, 45 en contra i 24 abstencions.

Passem a l'article tercer. Hi ha l'esmena número 10, de l'Agrupació parlamentària del CDS. El senyor Latorre té la paraula per defensar-la.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Per retirar aquesta esmena, i també per retirar les esmenes 29, 31 i 38, segons la numeració del Dictamen de la Ponència.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Hortalà té l'esmena número 11 en aquest article 3. Té la paraula l'Honorable senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. Bé, també és una altra esmena amb la pretensió d'introduir rigor en la Llei que ara s'està discutint.

L'anterior volia reduir el marge discrecional de les inspeccions, citant, com ja he dit —el que passa és que he estat malinterpretat—, citant la necessitat, en la Llei, que això es faci per reglament, i, evidentment, la Disposició Transitòria diu que moltes coses s'han de fer per reglament, però no diu específicament el calendari d'actuació.

En aquest cas, el tema, al meu entendre, encara és més greu, perquè la creació de l'Escala d'Inspectors Financers introdueix una certa confusió operativa a les tasques d'aquesta inspecció.

Per un costat, és clar que l'inspector financer de la Generalitat actuarà sobre les cooperatives de crèdit i les caixes rurals que tinguin competència i estiguin adscrites al règim català, però també —invocant un article de l'Estatut— resulta que aquests inspectors financers han d'actuar també sobre els ajuntaments, amb la tutela financera que estableix, com deia, l'Estatut.

Llavors, dins la mateixa Escala d'Inspectors Financers, hi ha una dualitat molt diferenciada de funcions: no és el mateix anar a inspeccionar, per exemple, la cooperativa de crèdit de Guissona, que anar a inspeccionar l'Ajuntament de Mataró. Són dues funcions completament diferents; l'ajuntament funciona en règim pressupostari, la cooperativa funciona en règim de compte d'explotació.

Per tant, dins d'aquesta Escala hi ha d'haver una certa especialització, i la Llei ha de contemplar les característiques d'aquesta especialització. I per això s'hi introdueix aquesta esmena, que, òbviament, si s'aproves, donaria un rigor a la Llei que, en aquest context, no té.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. El senyor Gavín vol fer torn en contra a aquesta esmena?

El Sr. GAVÍN: Sí, senyor President. Bé, en aquesta esmena, nosaltres, l'únic que voldríem... Som sensibles a les explicacions que fa el senyor Hortalà; entenem que podria donar a entendre una certa confusió, però en canvi, el text que ens proposa, nosaltres pensem que podria provocar un altre tipus de confusió encara, que és la possible interpretació que es crea una escala dins d'una altra escala, encara que fos amb un nom d'especificitat.

Nosaltres creiem que això encara empitjoraria el possible malentès que hi hagués, que nosaltres entenem que quedarà to-

talment solucionat quan es desenvolupin reglamentàriament els requisits, el procés de formació i tots els temes que després hauran de desenvolupar la creació d'aquestes escales. Per això hi votarem en contra, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín.

Passem a votar aquesta esmena, que és l'única que queda viva de l'article tercer.

Vots a favor de l'esmena número 11?

Senyor Garcia, que s'està votant...

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions.

A continuació votarem l'article 3 segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article tercer ha quedat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació els articles 4 i 5, que en aquests moments no tenen esmenes. Es poden votar conjuntament? Doncs, es voten conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 75 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Passem ara al debat de l'article sisè. El Grup d'Iniciativa hi té diverses esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Sí, les agruparem totes fins a la 40, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. RIBÓ: Que ara és trenta i escaig..., 37 o...

El Sr. PRESIDENT: Fins a la 40, que són totes, ja... O sigui...

El Sr. RIBÓ: No, excepte la 37.

El Sr. PRESIDENT: Excepte la 37.

El Sr. RIBÓ: Que és l'antiga 40.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIBÓ: Amb risc que el senyor Gavín em digui que tornem al debat de totalitat.

Mirin, vostès defensen una opció de govern —governar és optar—, i no és la totalitat de la funció pública dir-los que, en aquest mar d'opcions, trien uns determinats camins per solucionar el problema que tots reconeixem. Això no és plantejar un debat de totalitat.

En el Govern actual de la Generalitat —i això és un tema pel qual el senyor Gavín ha passat com qui trepitja ous— hi ha una discordança entre concepcions sobre aquest tema, sobre el tema de les escales d'inspecció tributària i financera; no sobre el caos, sobre aquest tema.

El senyor Conseller d'Economia i Finances creu necessàries aquesta Llei i les seves escales. Nosaltres hem demanat quina és l'opinió de la Conselleria de Governació, avui competent en el tema de la funció pública. Hem demanat això, senyor Gavín; això no és un debat de totalitat sobre la funció pública: és sobre aquest Projecte de Llei. Hem demanat que, si quan s'ha optat

per unes vies d'accés que contradiuen, no *un perro que maté...*, sinó el senyor Bassols, el senyor Gomis, el President de la Generalitat, la legislació de Catalunya, no, no... Això potser són ja *muchos perros*, no? Aleshores, si quan es contradiu això..., i s'opta per aquest model, sobre quines bases —a part les necessitats funcionals i competencials, que nosaltres hem reconegut—? Quins són els estudis? I hem demanat: si s'opta per aquest tipus d'ingrés —les nostres esmenes estan contra aquest model d'ingrés—, és que en aquest Projecte de Llei, senyor Gavín, s'ha consultat el Consell Català de la Funció Pública? —ho preguntem—, la Mesa de Negociació?, tots aquells àmbits de diàleg que estan manats per llei, establerts per vostès i per nosaltres, per tots aquells que varem votar «consensuadament» —com deia el senyor Garcia— aquests mecanismes? És que s'han posat en marxa? Això també és un debat de totalitat sobre la funció pública?

Aleshores, bé, si ho és, com diu que sí el senyor Alavedra, és clar, tot el que sigui criticar és un debat de totalitat de la funció pública! Aquest és l'argument de vostès: si es critica, es fa un debat de totalitat de la funció pública; però no ens contesten els arguments que es critiquen: es demana informació al Conseller de Governació, es demanen estudis tècnics, es demana si hi ha hagut negociació... Perquè no pot ser, en aquest punt concret dels articles 6 i 7, que anant tota la funció pública dins d'aquell no-model cap a un model, ara fem marxa enrere.

Aquest és el tema que ens plantegem a l'esmena i les subsegüents. I que se'ns expliqui per què! Per la necessitat funcional i competencial; bé, doncs, aleshores, estem en el punt de desacord; vostès creuen que és així, nosaltres que no. Però aquesta argumentació que vostès fan creiem que és, repetint... —i no se'ns contradiu, no se'ns respon— rectificar la legislació de Catalunya fins ara vigent, rectificar el senyor Conseller Gomis quan ha declarat fa poc —i hem citat la seva declaració— que aposta per un altre tipus d'especialització, i sinó que se'ns digui que el Conseller senyor Gomis no va dir el que va dir, o ho va dir en un mal moment, eh? I també significa anar en contra o sense —perdó, rectifico—, sense els elements necessaris que, manats per llei, han de venir de la respectiva Conselleria i dels àmbits de negociació.

Senyor Gavín, modestament, és això el que voldríem sentir com a respostes. I ja sabem, com ens diu el senyor Escudé, que aquí no hi entrarem; és clar, no caldria sinó!, perquè és quedar-se en fals.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. Suposo que el torn en contra el farà a totes les esmenes de l'article, o el vol fer ara al senyor Ribó; com vulgui, senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: D'acord. Amb totes les altres.

El Sr. PRESIDENT: Les altres, molt bé. Doncs, el Grup Socialista té diverses esmenes a l'article sisè; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Senyor President, eren a l'article sisè i setè, vist que el Projecte ha comportat una «refundició», les defenso totes, per dir que les retirarem en funció, senyor President, que el text de l'article 6 «refundit», a través de les esmenes en Comissió, presentades pel Grup de Convergència i Unió, és suficientment explícit; preveiem la reserva del 50% de les places, més enllà del que preveu la Llei 17/85, per a la selecció del concurs-oposició a fi i efecte de produir la necessària

promoció interna i, d'altra banda, es preveu l'«oposició lliure», malgrat que el terme correcte podria ser el d'«oposició», a fi de produir també el mecanisme normal de selecció d'aquests tipus de funcionaris.

Per aquesta raó, les retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Volia dir «refós», veritat, el senyor Diputat... Queda, doncs, només una esmena, que és del senyor Hortalà, sobre un nou article. L'Honorable senyor Hortalà té la paraula.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. Una vegada més vull defensar una esmena de rigor tècnic, i que em temo que si... —aquesta esmena, evidentment, tampoc serà acceptada—, però em temo que no fer això al seu moment portarà diferents conflictes a l'hora de presentar recursos en funció dels resultats de les corresponents oposicions.

L'esmena consta de tres punts: el primer punt, amb la refosa que s'ha fet de l'article 6 i l'article 7, ja ha estat considerat, i, per tant, decau; però pel que fa al segon i al tercer punts, vull remarcar la seva significació. Començo pel tercer punt, després explicaré el segon, que és el que vol dir aquesta esmena.

El tercer punt fa referència al fet que els concursants, en el torn lliure, podran cobrir, si excedeixen amb mèrits les proves de l'oposició, aquelles vacants que resultin del torn restringit; i això és una norma avui absolutament acceptada dins la legislació general de l'Estat, i que les oposicions a inspectors financers de l'Estat funcionen d'aquesta manera i si aquí no es fes així, comportaria un greuge comparatiu que es podria aduir davant els tribunals de justícia, en perjudici dels concursants catalans.

Per tant, això és una norma avui acceptada que, realment, no entenc per què no es vol posar en el text de la Llei; què s'haurà de fer? Posar-ho a cada convocatòria? És una reiteració innecessària; és molt millor posar-ho al text de la Llei.

El punt 2 fa referència a un tema més complex, però que els que són especialistes en aquesta qüestió sabran que hi ha una jurisprudència del Tribunal Suprem amb sentències de l'any 80, de l'any 81 i de l'any 83 sobre aquest punt, i que vol dir, si em permeten amb un exemple, el següent: imaginin que es convoquen 100 places, 50 a torn restringit i 50 a torn lliure; que totes les 50 places del torn restringit i les 50 places del torn lliure es cobreixen. Les del torn restringit es cobreixen amb unes puntuacions que excedeixen els mínims exigits, però que el 50 i el 49 de la corresponent llista només treuen un 5, per exemple, sobre una puntuació de zero a deu.

En canvi, els del torn lliure poden..., no només treuen la puntuació mínima 50, sinó que en treuen, per exemple, 52 i el que fa 51 i 52 amb una puntuació superior al 5 dels dos últims que entren dintre plaça del torn restringit. I ho treuen si aquells han tret un 5, suposem aquests amb una puntuació de 6; aquests, aquests, d'acord amb aquesta jurisprudència del Tribunal Suprem, sobretot la Sentència de l'any 83, si no hi ha una clàusula a la convocatòria que es doni un dret preferencial als opositors del torn restringit, poden estar —les seves places— senzillament, subjectes a recurs per part dels altres del torn lliure que han quedat fora de plaça, però que han tret una puntuació superior.

Per tant, entenem que aquesta és una esmena necessària a risc, torno a dir —i potser el senyor Gavín m'ho dirà— que no ho introdueixen a la Llei, però, en canvi, ho introduiran a la convo-

catòria de cada oposició. I torno a dir que si això és així i ho hauran de fer així és redundant; és molt millor, tal com està, en aquest cas, a la Llei de l'Estat, que figuri en la Llei bàsica, i així no s'ha d'anar reproduint cada vegada que es fan convocatòries d'oposicions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Hortalà. El senyor Gavín per al torn en contra a totes aquestes esmenes.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Les esmenes als articles 6 i 7, del Grup d'Iniciativa i del Grup Mixt en la persona del senyor Hortalà.

Bé, al senyor Ribó només ja, molt breument, molt breument, perquè, de fet, estem repetint el debat. És a dir, vostè em diu: escolti'm, doncs, vostè digui'm el perquè, doncs, crea això de les escales, diu, per una necessitat funcional i... Sí? Doncs, sí! Sí, senyor. I, aleshores, vostè diu: «Doncs, és que, és clar...», aleshores, hem arribat al punt de desacord. Sí, senyor Ribó, sí; estem en un punt de desacord des de l'inici, nosaltres creiem que és bo i vostè creu que no. I en aquest sentit no ens podem posar d'acord en aquesta ocasió. I jo li he dit abans que vostè fa una esmena a la totalitat i —li ho repeteixo— abans ho ha fet a la Funció Pública, però ara ho feia a la Llei, perquè, és clar, els articles 6 i 7 el que estableixen és el sistema d'accés en aquestes escales, i vostè no n'ha fet esment. És per això que jo li deia que feia un esment..., un debat a la totalitat.

Bé, pel que fa a l'esmena del senyor Hortalà, tal com ell ha dit, la primera part de la seva esmena ha estat incorporada ja amb les esmenes que vam aprovar en Comissió; el segon punt de la seva esmena, nosaltres entenem que aquesta preferència ja ve fixada amb el 50% de reserva que es fa; aquest és el primer aspecte d'aquesta preferència, d'aquesta reserva. I en el cas del punt tercer, aquest punt tercer és un criteri absolutament general en totes les oposicions. Vull dir, creiem que és absolutament sobrer que estigui inclòs en la Llei.

Per tant, votarem en contra de totes aquestes esmenes, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín.

Passem, doncs, a les votacions. Les esmenes del Grup d'Iniciativa es poden votar conjuntament? Doncs, es voten conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 5 vots a favor, 67 en contra i 10 abstencions.

A continuació votem l'esmena número 22, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 67 en contra i 13 abstencions.

A continuació es vota l'article 6, d'acord amb el Dictamen, que és el 6 i el 7 refosos.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Passem a l'article vuitè. Hi ha l'esmena 24, del Grup d'Iniciativa, que ha estat ja defensada. Resta l'esmena 25, de l'Agrupació del CDS.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. La donem per defensada, atès que els arguments que empràrem ara en la seva defensa han estat ja, a bastament, exposats en el moment de defensar l'esmena a la totalitat d'aquest Projecte de Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? *(Pausa.)* Senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Sí, senyor President. Faig esment també als arguments que he donat en relació amb aquest aspecte concret també en fer el torn en contra de l'esmena a la totalitat del Grup del CDS.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Passem, doncs, a les votacions. En primer lloc, votarem l'article 23..., l'esmena 23, del Grup d'Iniciativa, que està viva i defensada, i feia referència a l'article setè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 67 en contra i 10 abstencions.

A continuació es vota el text del Dictamen, de l'article 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena número 24, del Grup d'Iniciativa, a l'article vuitè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 67 en contra i 10 abstencions.

A continuació, votarem l'esmena número 25, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 67 en contra i 13 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 8, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 8 ha quedat aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Passem al debat de l'article novè. Hi ha l'esmena d'Iniciativa, la 27, que ha estat defensada; resta només la 26, del Grup Mixt. Senyor Hortalà, té la paraula per defensar-la.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena està mal ordenada, si em permet de dir-ho, senyor President —i m'ho ha de permetre perquè ho està. *(Rialles.)*

Aquesta esmena fa referència a l'antic article 10, que va desaparèixer, i, per tant, l'esmena no té cap mena de sentit: demanava la seva supressió i l'article 10 ha estat suprimit, de la qual cosa ens alegrem, però no cal votar-la, perquè, a l'article 9, no

hi tenim cap esmena, al contrari: és l'article que accepta una esmena que varem establir com a número 1, que pressuposa la dependència funcional d'aquests inspectors del Departament d'Economia i Finances.

El Sr. PRESIDENT: Bé, la Mesa tenia entès que la seva esmena a l'article 10 era la 34, però vostè... És igual: per al cas, si vostè la considera decaiguda, doncs, decaiguda.

El Sr. HORTALÀ: No, senyor President. La 34..., no, la 34... (Pausa.) La 34 fa referència a una disposició transitòria, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No, és que el que passa...

El Sr. HORTALÀ: A una disposició addicional, perdó.

El Sr. PRESIDENT: ...és que els articles, com que han corregut a causa de la refosa, l'article..., vostè feia una esmena a l'article 10, que és l'actual novè.

El Sr. HORTALÀ: No, però és que ha canviat... Espera, si m'ho permet, li ho llegiré. L'article 10 anterior deia el següent -el 10 anterior-: «La dependència dels funcionaris de les escales d'inspectors financers i d'inspectors tributaris del cos superior d'Administració de la Generalitat es determinarà per reglament», i a això varem presentar una esmena a la totalitat, perquè això no és correcte, al nostre entendre. I, en canvi, l'article 9 diu, justament, el que nosaltres varem defensar que digués, conjuntament amb esmenes d'altres grups, i que és el següent: «Els funcionaris de l'escala d'inspectors financers i de l'escala d'inspectors tributaris depenen funcionalment del Departament d'Economia i Finances i, orgànicament, del Conseller competent en matèria de la funció pública», amb la qual cosa estem d'acord, i, per tant, no hi ha cap esmena a aquest article 9. Aquesta esmena no... no existeix.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs queda decaiguda.

El Sr. HORTALÀ: Molt bé.

El Sr. PRESIDENT: I, per consegüent... (L'I. Sr. Ribó demana per parlar.) Sí, el senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ: Sí, per la mateixa coherència argumental del debat anterior amb el senyor Gavín, retirem l'esmena a l'article 9, la nostra esmena, fins a l'esmena 37.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Votem, doncs...; l'esmena número 27, del Grup d'Iniciativa, ha quedat retirada, i, per consegüent, votem l'article 9, segons el Dictamen, que en aquests moments no té cap esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 9 ha quedat aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Passem a la Disposició Addicional Primera, que en aquests moments no té cap esmena. Per consegüent, se sotmet a votació el text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Primera ha quedat aprovada per 73 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A la Disposició Addicional Segona, li passa exactament el mateix: han estat retirades totes les esmenes. Per consegüent, es passa directament...

El Sr. HORTALÀ: No, senyor President. Hi ha una esmena viva, que és la número 33.

El Sr. PRESIDENT: 33? És un nou apartat, és un nou apartat a la Disposició Addicional Segona. Pot defensar-la el senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyors diputats, aquesta és una esmena que fa referència als mèrits dels funcionaris que, interinament, estan ocupant determinades tasques d'inspecció financera. Per un costat, es reconeixen els mèrits de tots aquells funcionaris no titulars que en l'actualitat estan desenvolupant funcions tributàries dins de l'exercici propi de les competències de la Generalitat. Generalment, aquest tipus d'inspectors són inspectors que provenen, per transferència o per decisió pròpia, del Cos d'Inspectors Tributaris de l'Estat.

En canvi, pel que fa als funcionaris que actualment estan desplegant tasques d'inspectors financers, bàsicament a les caixes i cooperatives de crèdit, resulta que aquesta Llei, contràriament al que passa amb els inspectors tributaris, no els reconeix cap mena de mèrit d'antiguitat, i, en definitiva, aquesta esmena el que pretén és que hi hagi aquest reconeixement per posar-los al mateix nivell d'igualtat que els altres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? (Pausa.) Senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Molt breument. Jo em trobo en la mateixa circumstància que m'he trobat amb la immensa majoria d'esmenes que ha defensat el senyor Hortalà: és a dir, no hi ha una oposició quant als continguts, no hi ha una discordança; el que sí que pensem és que és matèria reglamentària, de la mateixa manera com ens ha semblat en algunes altres esmenes, però és per aquest motiu que votarem en contra de l'esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per consegüent, passem a la votació de l'esmena 33, del Grup Mixt.

Vots a favor? Senyor Hortalà, estem votant la seva esmena.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 67 en contra i 13 abstencions.

Es vota la Disposició Addicional Segona, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional ha quedat aprovada per 71 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Senyor Hortalà, l'esmena 34, la considera decaiguda?

El Sr. HORTALÀ: Totalment.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament: estem d'acord, ara.

El Sr. HORTALÀ: Gairebé sempre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a la Disposició Transitòria, a la qual hi ha una esmena defensada ja..., ah, no, l'ha retirada el Grup d'Iniciativa. No n'hi ha cap més. Es pot...

El Sr. HORTALÀ: N'hi ha una: la 36.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta és una nova disposició transitòria, de manera que la votarem després. Per consegüent, ara passem a votar la Disposició Transitòria, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Transitòria ha quedat aprovada per 73 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Ara, el senyor Hortalà pot defensar l'esmena 36, que pretén una nova disposició transitòria.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. L'esmena 36 és l'última que els diputats d'Esquerra Catalana, adscrits al Grup Mixt, presenten a aquest Projecte de Llei. Fa referència a un fet també de greuge comparatiu: per un costat, es permet que els inspectors d'hisenda de l'Estat puguin passar, amb garanties de concurs restringit, a exercir les seves tasques en l'àmbit de la Generalitat, i, en canvi, no es fa una previsió idèntica pel que fa als inspectors financers, en relació amb aquelles persones que actualment són inspectors financers del Banc d'Espanya.

Entenem que això és..., bé, és una actitud que es pot admetre, però que no deixa de ser discrecional, i penso que, de cara al futur de l'activitat d'inspecció financera per a Catalunya, doncs, és privar-los de l'experiència que en aquests moments suposa ser inspector financer del banc emissor de l'Estat espanyol. Per tant, hem presentat aquesta esmena amb la intencionalitat que es reconsideri i pugui ser aprovada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Hortalà. El senyor Gavín pot fer torn en contra.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Senyor Hortalà, aquesta discreció de què vostè parla en relació amb els inspectors del Banc d'Espanya a la pràctica no existeix, és a dir, els inspectors de l'Estat de què vostè ha parlat abans, en tot cas, són inspectors que estan al servei de la Generalitat, amb un temps mínim de servei dins de la Generalitat, i, per tant, aquesta discreció no existeix.

A més, nosaltres pensem que aquesta especificitat de què vostè parla en aquesta esmena, en tot cas, a causa de les seves característiques, la millor manera que es poguessin arribar a incorporar algun dia, si és que és el cas, no seria a través d'un concurs-oposició, sinó potser d'alguna altra via, que no és el moment ara d'estudiar, i que, per tant, s'hauria de veure en un futur.

Hi votarem en contra, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. Passem, doncs, a votar l'esmena 36, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 67 en contra i 11 abstencions.

Passem ara a la Disposició Final Primera. Té reservada una esmena el Grup d'Iniciativa, la número 37. Queda retirada. Perfectament.

Doncs, podem votar conjuntament les Disposicions Finals Primera i Segona, que no tenen esmenes i, si els sembla bé, podríem afegir al paquet el Preàmbul i el Títol de la Llei.

Ho votem tot conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els particulars que abans he esmentat han quedat aprovats per 73 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Ara, els grups poden fer explicació de vot. Hi ha algun grup que vulgui fer explicació de vot? (Pausa.)

Doncs, no hi ha explicació de vot i podrem passar al següent punt de l'ordre del dia que és el segon, debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació del Departament de Medi Ambient i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei?

Té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols.

Projecte de Llei de Creació del Departament del Medi Ambient

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, quan el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, el senyor Molins, va anunciar, en nom del Govern, a aquest Parlament el propòsit del Consell Executiu d'integrar les competències assumides per la Generalitat de Catalunya en matèria de protecció del medi ambient en un sol òrgan, es van explicitar les raons bàsiques que aconsellaven i feien oportuna aquesta política a nivell d'organització. Raons, per tant, que no és necessari repetir ara.

Sí que vull recordar, en canvi, que la proposta inicial consistia en la creació d'una agència, és a dir, un organisme autònom amb rang de secretari general adscrit a un departament de la Generalitat que aplegués totes les competències. La figura d'agència decanta l'acció pública a una prioritització de les tasques d'ordenació, planificació i gestió; orientació que li atorga la seva autonomia i composició en permetre més agilitat pressupostària i la participació externa en l'òrgan rector.

En avançar en la tasca de definició i configuració d'aquest organisme autònom van aparèixer tota una sèrie de condicionants; condicionants amb suficient entitat com per motivar un replantejament del propòsit inicial. Entre aquestes condicionants en vull remarcar, per a la seva entitat i pes específic en la direcció adoptada finalment de crear una conselleria específica, les següents: la primera, la complexitat i amplitud de la problemàtica ambiental que fa amb la matèria horitzontal, interactiva o connexa amb altres sectors materials de l'acció pública, recomanaven l'atorgament del màxim rang polític-administratiu al nou òrgan mediambiental, és a dir, la Conselleria.

La segona, la segona raó, l'experiència en el dret comparat. En els països de l'Europa occidental, tant a nivell estatal —com és el cas de França, per exemple— com a nivell d'estats federats —en el cas d'Alemanya—, o a nivell regional —cas d'Itàlia—, l'organització político-administrativa es decanta definitivament per l'atorgament de rang departamental a l'òrgan d'atenció al medi ambient.

La tercera d'aquestes raons consistia o consisteix en els avantatges que una conselleria presenta a l'hora de formular i executar una política ambiental unitària, sense renunciar a poder disposar d'un o diversos organismes autònoms, adscrits al nou departament, que gaudeixin dels avantatges abans enunciat pel que fa a les funcions de gestió, entesa en el seu ampli sentit.

Si alguna cosa caracteritza el posicionament polític i social sobre la matèria, el medi ambient, en aquests darrers anys és precisament el seu caràcter evolutiu i expansiu. En aquest procés hi conflueixen múltiples factors: la incorporació dels valors ambientals en el concepte de qualitat de vida dels ciutadans; els avenços científics i tecnològics; la magnitud dels efectes negatius de l'activitat humana sobre el medi a escala planetària, i l'aplicació de la legislació comunitària, com els més significats entre un llarg etcètera. El Govern de la Generalitat ha assumit des de sempre la seva responsabilitat en aquesta matèria i una prova d'això són les múltiples, múltiples accions tant a nivell legislatiu com de gestió que s'han pres al llarg d'aquests deu anys.

A nivell organitzatiu, el primer pas per assegurar la coordinació en aquesta matèria el va suposar la creació de la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient i de la Comissió Central d'Indústries i Activitats Classificades. El segon pas fou la creació de les direccions generals del Medi Ambient i del Medi Natural, que apleguen la pràctica totalitat de les funcions de protecció del medi ambient i de preservació de la naturalesa. Aquest procés d'integració competencial es culmina ara amb el Projecte de Llei de Creació del Departament de Medi Ambient, que avui proposem a aquesta Cambra.

El text legal que avui es presenta, tot i la seva concisió, atorga al nou departament de manera explícita les competències que ha assumit la Generalitat de Catalunya concernents al medi ambient. Aquesta determinació de la Llei és suficient per garantir una política unitària de la Generalitat en matèria de protecció del medi ambient i reserva a la potestat d'alta organització del Govern la distribució i l'atribució de les funcions a les diferents unitats operatives. És evident que la conformació del nou departament exigeix un procés d'implantació «paulatina» per tal d'assegurar una òptima reorganització.

La política mediambiental de la Generalitat de Catalunya, en l'àmbit de les seves competències, ha de satisfer les exigències de protecció dels recursos naturals i de preservació de la naturalesa; protecció i preservació que s'han de compatibilitzar amb les exigències de millora del nivell de vida. Ambdues exigències són igualment legítimes en tant que conformen la qualitat de vida dels ciutadans.

Senyores i senyors diputats, per acabar permetin-me que manifesti que és per a mi un honor i una satisfacció, en tant que Secretari del Govern de la Generalitat, presentar avui aquest Projecte de Llei de Creació del Departament de Medi Ambient perquè estic convençut que constitueix un pas transcendental en la política mediambiental de la Generalitat de Catalunya, ja que el nou departament facilitarà la superació dels esculls que ofereix per naturalesa la gestió d'una matèria, com abans l'he qualificat, d'una matèria horitzontal, interactiva i multidisciplinària entre diversos sectors de l'acció pública, que afecta, entre d'altres, competències dels Departaments de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i d'Indústria i Energia.

És per tot això que us demano, que demano a la Cambra el vot afirmatiu.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. No havent-hi cap, com sembla, cap diputat encarregat per la Comissió per presentar el Dictamen podem passar al debat.

Abans, per això, la Presidència ha d'advertir que, d'acord amb l'article 111.1 del Reglament, l'aprovació d'aquesta Llei pel que fa a l'article únic, no a les altres disposicions, requereix el vot favorable de la majoria absoluta, per la qual cosa s'anuncia que la votació de l'esmentat article es farà no abans d'un quart de dues d'aquest matí.

Hi ha reservada una esmena a la totalitat del retorn del Projecte. Aquesta esmena és presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la nostra Agrupació parlamentària va ser un dels primers grups d'aquesta Cambra que en el seu dia va demanar que el Govern de Catalunya concentrés totes les competències en medi ambient, justament, o bé en una agència –cosa que era el projecte inicial, semblava– o –i nosaltres precisàvem– preferíem la creació d'una conselleria, d'un departament específic de medi ambient.

Per tant, pot sorprendre que es presenti una esmena de retorn al Govern a un projecte de llei que dóna llum verda –i en aquest cas mai més ben dit– a una de les aspiracions de la majoria de col·lectius i sectors amb sensibilitat ecologista del país i jo diria a les aspiracions d'una bona part de ciutadans d'aquest país.

Aquesta esmena a la totalitat l'han d'entendre, senyores i senyors diputats, com un recurs parlamentari que tenim l'oposició quan ens sorprèn o quan ens sorprenem que una mesura política que aplaudim, com és la creació d'aquest Departament de Medi Ambient, arribi al Parlament de Catalunya essent un projecte de llei que m'atreiria a qualificar de quasi críptic; un projecte de llei que escamoteja a aquest Parlament el coneixement de les competències precises que ha de tenir aquest mateix Departament que ara es vol crear.

Crear un departament i no pas una agència, com estava previst al començament, és una mesura política del Govern que valem positivament. Converteix Catalunya, després d'Andalusia –també s'ha de dir–, converteix Catalunya en un govern pioner dins de l'actual marc jurídic administratiu, on ens trobem actualment, i en sintonia també amb les administracions o la majoria de les administracions europees, com acaba d'esmentar l'Honorable Conseller. El País Basc va optar per una sots-conselleria i tres autonomies espanyoles –Múrcia, Madrid i Astúries– han optat per una via més tècnica a través de l'agència, un ens autònom dintre de la seva administració.

Per tant, voldríem que quedés molt clara la motivació d'Esquerra Republicana de Catalunya en presentar la nostra esmena. Això és: voldríem conèixer, encara que sigui oralment per part de la majoria, per part del portaveu de la majoria, conèixer en aquesta Cambra, exactament com diu la Disposició Final Primera, l'abast de l'assignació de competències i funcions que correspon exercir al Departament de Medi Ambient i les adscripcions corresponents; almenys que la majoria ens precisés la totalitat, o si és veritat o no, que la totalitat –li remarco i subratllo la paraula «totalitat»– de competències que actualment estan als Departaments de Política Territorial i Agricultura i, en algun cas, d'Indústria i en algun organisme autònom, si aquesta totalitat de competències, que representa més del 97 o 98% –pràcticament la totalitat de les competències en medi ambient de la Generalitat–, passa o no passa íntegrament al nou departament. Ha planat una certa incògnita de si passava o no passava la tota-

litat de competències de medi natural, i com que aquesta incògnita ha planat el nostre Grup voldria conèixer l'abast, precisament, d'aquestes competències.

En no precisar, aquest Projecte de Llei, l'assignació de les esmentades competències, ens fa témer que hi pot haver o hi pot haver hagut una certa gasiveria per part d'algun dels departaments que fins ara tenien aquestes competències, per la reestructuració que implica dintre de l'Administració l'aparició d'un nou Departament. Gasiveria que limitaria i que fins i tot potser frustraria o podria arribar a frustrar el valor polític que per tercera vegada repetim que té aquesta decisió política del Govern, de la creació del Departament de Medi Ambient. Per exemple —i només per posar un petit exemple— fóra bo de saber de qui dependria i, en tot cas, si es dotaria o no de més recursos la brigada de Mossos d'Esquadra que s'ocupen del medi ambient. És un petit exemple, una petita pregunta d'això que no es diu o que no s'ha dit en la presentació d'aquesta proposta.

Catalunya té pocs recursos econòmics i, per desgràcia, pot governar poc. Això no exclou que hagi d'afrontar greus problemàtiques mediambientals i per nosaltres hi ha cinc grans prioritats que entenem que aquest nou Departament haurà d'afrontar, o hauria d'afrontar: el sanejament urgent de les aigües dels nostres rius, del nostre litoral; la correcció dels desastres ecològics en àrees de gran densitat de població, Tarragona i tot el seu polígon petroquímic, la gran conurbació de Barcelona, el Baix Llobregat; en tercer lloc, el fet d'aplicar correctament la nova Llei de Residus Industrials, que ha canviat i que ha estat millorada per tota la Cambra i assumida per una part molt important d'aquesta Cambra, això és, l'eliminació *in situ* dels residus, la reducció d'aquests residus, el tractament, també, prioritant-lo que no pas l'abocador, aplicar, per tant, correctament aquesta nova Llei; en quart lloc, el control efectiu i l'ampliació dels parcs i dels espais naturals protegits, o bé, en cinquè lloc, l'aplicació de totes les directives comunitàries que, sobretot a partir de l'1 de gener de 1993, seran de major obligatorietat per a tot-hom.

Resumint: el Parlament entenem que té dret a conèixer quines seran les competències i l'ordenació de la Conselleria de Medi Ambient abans de votar aquest Projecte; sobretot, coneixent que existia un estudi que va ser encomanat —i previ, per tant, a la hipotètica creació de l'agència i ara de la conselleria—, un estudi que estudiava diverses possibilitats competencials, i que és un estudi que deu obrar en mans del Govern, i el coneixement nostre és que hi havia diferents possibilitats competencials. Això ens ha fet tenir aquests dubtes i tornar a assegurar que aquest Parlament ha de conèixer aquestes competències.

En segon lloc, amb aquest Projecte de Llei el Govern i la majoria entenem que se'ns demana o ens demanen un xec en blanc, i és cert que el Govern de la Generalitat ha decretat i ha legislat —i aquest Parlament ha legislat molt en matèria de medi ambient i de protecció del medi ambient. Ja és una altra qüestió si a l'hora de la veritat s'ha fet o no s'ha fet tot el que s'ha decretat i tot el que s'ha legislat, però és cert que s'ha legislat i també el Govern ha decretat molt. Aleshores, nosaltres pensem que demanar-nos un xec en blanc és demanar massa a aquesta Cambra. Malgrat tot, però, no volem posar pals a les rodes d'una decisió política que, com ja hem dit, és positiva: crear el Departament de Medi Ambient.

Per tant, fetes aquestes explicacions per part del nostre Grup, anuncio que retirem aquesta esmena a la totalitat, i volem que quedi clar que la nostra posició no serà la d'un xec en blanc al Govern per a aquestes competències, sinó d'un seguiment rigorós i puntual, ni que sigui per degoteig quan es vagin produint tots els passos necessaris per dotar, esperem que del cent per cent de les competències que tenen els actuals departaments, el nou Departament de Medi Ambient.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Malgrat haver estat retirada l'esmena a la totalitat, cap torn en contra? (Pausa.) Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Colom, estic totalment d'acord amb tota la intervenció, però especialment amb la segona part de la seva intervenció, i em plau agrair-li en nom del nostre Grup parlamentari la retirada d'aquesta esmena a la totalitat. I la seva actitud és coherent. Segurament tots els grups de la Cambra, també el CDS, especialment el Grup Socialista, també Iniciativa —en fi, no me'n vull deixar cap— havien clamant democràticament perquè Catalunya, que té una problemàtica mediambiental superior a les altres nacionalitats i regions de l'Estat espanyol per la seva pròpia industrialització, tingués una gestió solidària, unificada, que mereixia la creació, sigui d'una agència, sigui d'una conselleria, i seria totalment incoherent, òbviament, presentar una esmena a la totalitat a una cosa que vostè o el seu Grup en aquella època havia demanat.

I com ho fem? Com ho ha fet el Projecte del Govern? Ho ha fet d'una forma que li venia imposada d'un pacte anterior. Vostè en aquella època encara no era diputat, però quan vam fer l'Estatut Interior, recordo perfectament la discussió dels ponents en aquella època, el senyor Martín Tóval essencialment, i el Diputat Macià Alavedra, en aquella època portaveu, i jo, que hi anava com a escolanet, com sempre, que vàrem discutir molt aquest tema, vàrem discutir molt aquest tema. El Govern podia crear les conselleries mitjançant llei passada pel Parlament o mitjançant decret. El tema no era senzill, i vàrem optar per una solució intermèdia, solució que no es correspon amb la solució actual de l'Estat espanyol, que és —com vostè sap— que a Madrid es poden crear conselleries per decret, per simple decret del Govern, en el qual decret, òbviament, es parla de les competències que tindrà, és a dir, el Parlament de Madrid no tan sols no coneix, com vostè reclama, quines competències tindrà el nou Ministeri d'Infraestructures o el Ministeri del *Portavoz del Gobierno*, o el Ministeri de Benestar Social..., no solament no coneixerà l'abast d'aquestes competències, sinó que ni tan sols coneixerà la creació, que és de lliure i llibèrrima i discrecional potestat del propi Executiu.

Aquí a Catalunya ho vam fer diferent; ho vam fer diferent. Recordi, i a través del pacte, en l'Estatut Interior, que la creació de nova conselleria —i d'aquí ve la modificació en aquesta Llei de l'Estatut Interior— s'havia de fer per llei en el Parlament. Ara bé, és obvi —és obvi— que l'atribució concreta de competències sigui assignada al Govern. Jo li demano que no em confongui la llei, després, amb l'acció de govern. Jo estic totalment d'acord amb vostè en el moment que diu: «Jo faré un seguiment». Sí, senyor. «Faré un seguiment estricte i escrupolós, per tal que aquesta Conselleria estigui dotada amb totes les competències i

totes les funcions que siguin necessàries per realitzar la seva funció». Ara, de la mateixa manera que a vostè no li era lícit —em sembla a mi— fer un procés d'intencions de dir: «Escoltin, vostès crearan una conselleria per després no fer-la servir per res». Oi que aquest procés d'intencions vostè mateix ha dit: «Home, no, he de retirar l'esmena a la totalitat...»? Jo li demano que faci un vot de confiança al Govern, que no serà tan irracional de no dotar aquestes conselleries, aquesta nova Conselleria amb les competències i les funcions que siguin necessàries per exercir la seva pròpia creació. I quines seran? Doncs, seran les que el mateix Conseller, la mateixa presentació de la Llei pel Conseller Secretari del Consell Executiu ens explica i ens demostra que és una matèria multidisciplinària. Ell ha marcat tres conselleries essencials que tenen competències: Política Territorial i Obres Públiques, Agricultura, Ramaderia i Pesca, i Indústria. I li'n diria més: Sanitat, Comerç i Turisme... Essencialment aquestes tres. Ara, com es crearà? Escolti, no ho sé, no sóc jo el Govern, ja m'agradaria. (*Rialles.*) Ara, li diré una cosa: si jo fos el nou Conseller —que no ho seré, li dono la primícia— de Medi Ambient, li asseguro que no agafaria mai —i jo pogués decidir—, demanaria al President de la Generalitat que no m'obligués a assumir totes les competències en el mateix moment, perquè a un any d'eleccions, per exemple —a menys d'un any d'eleccions—, seria una barbaritat, segurament, posar en marxa una nova conselleria i bloquejar l'actuació administrativa que ja s'està portant a terme en altres conselleries. Jo li demanaria que no em passés tot el paquet sencer en el mateix moment, i començaria (*remor de veus*), potser, pel tema de residus, que és el més urgent i que hi cal aplicar una llei; per exemple. Ara, li asseguro que no sóc el Govern, però li estic expressant un criteri d'oportunitat política que estic convençut que en aquest cas pot coincidir amb el que farà el Govern. No dubti, no dubti que la Conselleria estarà dotada d'aquelles funcions i competències que són necessàries per exercir adequadament una política global mediambiental. Ara, el *timing* i l'assignació concreta, deixem-ho al Govern.

Per tot això, i tot agraint-li de nou aquesta retirada de l'esmena de totalitat, senyores i senyors diputats, els demano —i n'estic convençut— que aquests criteris de racionalitat s'imposaran i podrem obtenir el Parlament —que continuarem absolutament vigilants d'aquest traspàs de competències—, hi donarem el vot de confiança i per racionalitat, per raons de governabilitat i per raons d'Estat, votarem la creació d'aquesta nova Conselleria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Passem a debatre les esmenes presentades. La primera, del Grup Socialista...

El Sr. LATORRE: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Latorre?

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que tenim dret a posicionar-nos en aquest moment del debat.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, hi té dret. El senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, a les portes ja de la nostra plena integració europea, Catalunya no pot quedar enrere en la defensa del medi ambient, si no vol veure compromès el seu model de creixement racional i equilibrat.

En aquest sentit, manifestem que la protecció del medi ha de ser un element cada cop més prioritari de la nostra política. A hores d'ara tothom és conscient que qualsevol acció política de govern necessita un marc legislatiu adient i una voluntat política per fer-lo complir.

Efectivament —ja s'ha esmentat—, des d'aquesta Cambra s'han produït durant els darrers anys indubtables avenços legislatius en matèria mediambiental, de tal manera que no exagerem si diem que en l'àmbit legislatiu mediambiental, Catalunya s'alinea amb els països avançats europeus.

Ben diferent ha estat, però, el compliment des del Govern d'aquesta legislació que ha emanat del Parlament. Com dèiem fa pocs dies en aquesta mateixa tribuna, és important fer lleis europees, però és molt més important fer-les complir o complir-les com es fa a Europa.

Avui, finalment, el Govern ens porta al Parlament el que considerem un bon mecanisme per a l'aplicació de la legislació mediambiental a Catalunya: la proposta de creació de la Conselleria del Medi Ambient, proposta, per cert, que ja havíem fet des de la nostra Agrupació parlamentària fins a quatre vegades al llarg d'aquesta legislatura. La primera i potser des de l'àmbit legislatiu més significativa, el 29 de novembre de 1989, en ocasió, precisament, del debat sobre la Llei d'Organització de la Generalitat, que, precisament, ara el Govern pretén modificar. I les quatre vegades —ho repeteixo— les nostres propostes han estat rebutjades per la ceguesa política del Govern i del Grup parlamentari que li dona suport, que hi han votat en contra, i la incomprensió substanciada en forma d'abstenció de la resta de les forces polítiques.

Tindrem un bon mecanisme, la Conselleria, però no només amb la Conselleria n'hi haurà prou. És important tenir una conselleria del medi ambient, però a nosaltres el que ens importa és saber *quina* conselleria del medi ambient tindrem. És a dir, ens interessa saber, sobretot, si la Conselleria neix —com voldríem— perquè s'ha produït un canvi radical en la política mediambiental del Govern, o si neix com a conseqüència de les picabaralles entre els Consellers de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a l'hora de cedir competències al projecte inicial de la creació d'una descafeïnada agència de medi ambient.

Ens agradaria saber ja des d'ara l'abast competencial i presupostari de la nova Conselleria, i volem deixar clar que, encara que no votarem les esmenes que parlen de competències —perquè volem ser curosos amb la nostra tècnica legislativa—, aquesta Conselleria no ha de ser una excepció.

Volem deixar clar que el nostre desig és que, el Govern, en el moment d'assignar-li les competències que li han de pertocar, per la via del decret, li atribueixi la totalitat de les que la Generalitat té en matèria mediambiental; és a dir, sense ànim d'exhaustivitat, totes aquelles competències que ara té assumides la Direcció General del Medi Ambient, les competències de la Junta de Residus, les competències de la Direcció General del Medi Natural, les de la Junta de Sanejament, les relatives al control de la qualitat de les aigües i totes aquelles relatives a l'avaluació i la correcció de l'impacte ambiental.

En un moment com l'actual, en què en molts països europeus la defensa del medi ha passat a ser un dels temes polítics de més transcendència, en un moment que a l'Acta Única Europea s'ha afegit un nou títol específic per al medi ambient, vo-

lem congratular-nos, des del Centre Democràtic i Social, de la creació d'aquesta Conselleria.

Avui el Govern ha encertat, ha encertat proposant-nos la creació d'aquesta Conselleria i ha encertat encomanant a l'Honorable senyor Bassols la tasca de presentar davant el Parlament el Projecte de Llei, perquè, efectivament, la creació de la Conselleria de Medi Ambient, senyores diputades, senyors diputats, és una qüestió de justícia.

Acabaré rectificat, breument, una part de la intervenció de l'Il·lustre Diputat senyor Colom, i dir-li que les dues primeres conselleries del medi ambient que hi va haver a l'Estat espanyol van ser, precisament, la de Castella i Lleó i la de Canàries, curiosament assignades a consellers del Centre Democràtic i Social.

De tota manera, això de la creació d'una conselleria del medi ambient no és una qüestió de paternitat, sinó de mentalitat; des d'aquesta mentalitat política que defensem, diem: Conselleria del Medi Ambient, encara que tard, sigui vostè benvinguda a Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Algú més vol fixar posició? El senyor Hortalà, pel Grup Mixt.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, nosaltres votarem favorablement la creació d'aquesta nova Conselleria, bàsicament, per tres motius. Primer, perquè entenem que el Govern té tot el marc de potestats pròpies per poder-se estructurar de la manera que més li convingui per a la realització de les seves funcions.

En segon lloc, perquè, històricament, hem demanat, per necessitats objectives, l'existència d'aquesta nova Conselleria.

I, en tercer lloc, perquè tenim la presumpció que, una vegada creada aquesta Conselleria, acabarà la disfuncionalitat entre moltes coses, però, particularment, entre la controvertida Direcció General del Medi Ambient i l'ociosa Direcció General de Política Territorial.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. No havent-hi cap més grup que vulgui fixar posició, passem a l'articulat.

Esmena número 2, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor President. Defensaria la 1, la 5, la 6, la 7, la 9, la 10, la 12, la 14 i la 15.

El Sr. PRESIDENT: La 9, la 10...

El Sr. MADUEÑO: La 12...

El Sr. PRESIDENT: 12.

El Sr. MADUEÑO: ...14 i 15.

El Sr. PRESIDENT: I 15. Es deixa la 4, no?

El Sr. MADUEÑO: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Deliberadament.

El Sr. MADUEÑO: Perdó, la 3, la 3; em sembla que és la 3 i la...

El Sr. PRESIDENT: No, la 3 no és seva; la 3 és d'Iniciativa. És la 4 que s'ha deixat.

Bé, defensi la 2 i les altres.

El Sr. MADUEÑO: I la 1.

Bé, els socialistes hem presentat un conjunt d'esmenes constructives i per afavorir el diàleg sobre un tema de gran transcen-

dència, com és el que estem tractant en aquests moments. I el nostre Grup fa molts anys, fa molts anys, que propugna la creació d'una unitat de gestió sobre els temes de medi ambient i que és el que han fet en altres zones, en altres comunitats autònomes, que, si bé s'han dotat, o d'unes agències de medi ambient, com va ser la d'Andalusia al 84, la de Madrid, al 88, o la de València, el 89, o de conselleries —com abans s'avançava— al País Basc, a Canàries o a Cantàbria, per exemple.

Ara nosaltres ens dotarem d'una conselleria, si bé, possiblement, amb deu anys de retard, com deia el doctor Ramon Folch, però que ens situarà en el mateix nivell de rang administratiu, que la majoria de comunitats autònomes que disposen de competències plenes en aquest àmbit, no? Les esmenes socialistes estan fetes amb l'objectiu de millorar la Llei, per un cantó, i sobretot, per servir de marc per a un debat necessari —creiem nosaltres— sobre les competències que hauria de tenir aquesta Conselleria per desenvolupar una veritable política mediambiental positiva per al nostre país.

La nostra principal esmena, la que fa referència a les competències, és una oferta clara de diàleg sobre les característiques del nou Departament, i es basa en la proposta que els socialistes fa molts anys que anem treballant sobre les característiques que hauria de tenir aquesta unitat de gestió. Una oferta de diàleg i d'entesa als grups parlamentaris i, fonamentalment, clar al Grup de la majoria.

Nosaltres pensem que aquesta Conselleria de Medi Ambient hauria de disposar de les competències que li permetin desenvolupar una política mediambiental global i, sobretot, de tenir la suficient autoritat com per implicar les altres polítiques del Consell Executiu.

És per això que hem de dotar-nos de l'instrument més vàlid possible, i adaptat a la nostra realitat, però que tingui en compte les experiències que s'han produït en altres països i, sobretot, en altres comunitats autònomes que tenen ja llarga tradició d'experiència sobre la gestió mediambiental.

Hem d'analitzar les qüestions positives i hem d'analitzar també les negatives. Creiem nosaltres que no existeix un model únic, ni el perfecte, però sí que existeixen organismes amb capacitat de gestió, i els que són simples aparadors; els que han encertat en alguns aspectes, i els que s'han equivocat en d'altres, no? Per exemple, la primera agència de medi ambient, que va ser l'Andalusia, el 84, va separar la política forestal de la política dels espais protegits, cosa que no han repetit les altres agències de medi ambient a nivell de tot l'Estat, com, per exemple, la de Madrid, en concret.

Algunes van separar el sanejament dels rius de la política d'aigües, la regulació del cabal ecològic o la conservació del domini públic hidràulic, que impedeix realitzar una política ambiental de protecció d'un medi tan vulnerable com és l'aquàtic.

Amb les nostres esmenes, els socialistes volem manifestar quin és el model bàsic de Conselleria de Medi Ambient que considerem necessari per poder desenvolupar «mediambientalment» una política positiva per al nostre país.

Tothom està d'acord que l'actual dispersió que existeix entre les diferents direccions generals i les diferents conselleries, com bé expressava el Conseller, s'ha mostrat com una política de gestió no vàlida, i que, en aquests moments, l'existència de les diferents Direccions Generals de Medi Natural a Agricultura o les de Medi Ambient i Política Hidràulica, les Juntes de Saneja-

ment, les Junes de Residus, la Junta d'Aigües a Política Territorial, sense comptar les possibles competències que hi hagi a Indústria o Sanitat a Governació, s'han manifestat com a un procés que, realment, havia de rectificar-se, i la proposta crec que és positiva, en aquest sentit de rectificació en aquesta política.

Llavors, en la proposta socialista, amb l'esmena socialista, nosaltres emmarquem el que haurien de ser els eixos bàsics d'aquesta nova Conselleria, i que nosaltres hauríem volgut —i encara creiem que estem en fase de fer-ho— obrir un debat perquè es pogués aprovar, amb el màxim d'ampli consens possible, les característiques bàsiques d'aquesta nova Conselleria, i que, per nosaltres, evidentment, ha de tenir totes les competències en el tema del medi ambient, però com que el terme és molt genèric, nosaltres les concretem, fonamentalment, en: en primer lloc, en exercir les competències sobre el medi natural, que ha de permetre protegir els ecosistemes més interessants, la fauna i la vegetació i, per tant, regular la caça i la política forestal.

En segon lloc, incidir en el cicle de l'aigua, que ens ha de permetre protegir els nostres rius, els nostres aqüífers, el nostre litoral, que ens retorni la vida al medi aquàtic, sanejant, depurant les aigües contaminades, regulant el cabal ecològic, protegint el domini hidràulic i litoral i controlant i vigilant la qualitat de l'aigua.

En tercer lloc: aconseguir la millora de la qualitat ambiental regulant la contaminació atmosfèrica, el soroll, els residus urbans, industrials i agraris, el soroll, les radiacions ionitzants, les activitats extractives i, sobretot, un dels aspectes més importants de la nostra realitat, com és l'impacte sobre l'ambient i sobre el paisatge.

Per tant, hem de crear, segons la nostra postura, una conselleria que disposi de competències similars o superiors a les que tenen organismes de rang inferior, com poden ser les agències de medi ambient. No tindria cap sentit donar-li rang de Conselleria i dotar-la amb menys competències que una agència del medi ambient.

Existeixen dues constatacions que fan necessari aquest debat sobre les característiques de la nova Conselleria. La primera, és que fins al dia d'avui cap membre del Govern ha definit amb claredat quines són les possibles competències de la Conselleria proposada. Tan sols algun conseller ha avançat algunes de les possibles competències. I la segona ha estat la resistència d'algunes conselleries implicades a la possible pèrdua de les competències, com són les que estan adjudicades fins al dia d'avui a Agricultura o les que han estat adjudicades fins al dia d'avui a Política Territorial o a Indústria.

Aquesta resistència a desprendre's d'unes funcions mediamambientals que avui estan sota la seva responsabilitat. Tan fortes han estat aquestes resistències que van impedir al Conseller Molins en el seu moment presentar la proposta de l'agència de medi ambient, i que avui ha presentat la proposta el Conseller Bassols, possiblement, l'única Conselleria que no té possibles repercussions i competències sobre el tema mediamambiental o molt poques, i que ha fet una exposició en la qual ha indicat les possibles conselleries implicades, i no totes, però ens ha deixat encara amb la inquietud o amb el neguit de veure quines són aquestes conselleries —d'Agricultura— que ha dit que es traspas-saran de Política Territorial o d'Indústria, encara que valorem que ha estat un esforç de bona voluntat d'emmarcar, més o

menys les possibles competències però que ens hem quedat encara en la mateixa situació que quan vam entrar, de no tenir clara quines són aquestes possibles competències que tindrà aquesta Conselleria.

Som conscients, nosaltres, que no és usual que la creació d'una conselleria vagi acompanyada de la definició per llei de les competències i les funcions, malgrat que no hi ha cap impediment jurídic ni legal que ho impedeixi, no? Però nosaltres ho hem fet amb una doble vessant: oferir, oferir, per un —com hem dit abans— una via de diàleg i de possible acord sobre les competències que podria tenir aquesta Conselleria i per poder aclarir, mitjançant aquest debat, si hagués estat possible, però jo crec que encara estem a temps de poder-ho aclarir, quines són les possibilitats reals de la futura conselleria per realitzar una autèntica política ambiental a Catalunya.

Només, en part, a través de l'exposició del senyor Conseller, ens hem pogut assabentar d'algunes indicacions, però encara, malgrat que, possiblement, no sigui a través de l'articulat, ens podríem assabentar a través de l'exposició del Govern, de quines són aquestes competències que permetin realitzar una política tan necessària en el nostre país per abordar els grans problemes mediamambientals que té Catalunya, que no són pocs.

La resta d'esmenes nostres és evident que són d'ordenació, i en funció d'aquesta esmena principal, que és la de fixar quines són aquestes competències. De qualsevol manera, nosaltres votarem a favor de la creació del nou Departament de Medi Ambient, perquè considerem positiva la creació d'aquesta Conselleria i perquè respon a una proposta que els socialistes i altres grups d'aquesta Cambra feien des de fa molt temps, que anaven reclamant des de feia també molt de temps. I si ara, a través del debat, no es poden fixar ni definir les competències, nosaltres continuarem demanant, insistint en la necessitat que aquesta Conselleria disposi de les màximes que li permetin realitzar la política mediamambiental que necessita el nostre país, i demanarem que s'omplin de contingut real els objectius avui anunciats pel Conseller Bassols.

El nostre és un vot favorable a la creació de la Conselleria, i el manteniment de les nostres esmenes, malgrat reconèixer la bona intencionalitat de la proposta d'exposició..., voldríem que les nostres esmenes, repeteixo, fossin tingudes en compte a l'hora que s'està creant un organisme d'una transcendència importantíssima per al nostre país, que, diem nosaltres i creiem nosaltres que, si no es tenen en compte aquestes competències, si no es té en compte aquesta aportació positiva que fa el Partit Socialista, en el sentit de donar-li el màxim de contingut a aquesta Conselleria, creiem nosaltres que podríem entrar en una nova decepció, quan creiem que estem en un suport importantíssim de la necessitat de crear aquesta Conselleria.

És per tot això que nosaltres mantenim les nostres esmenes, en el sentit de proposar que siguin tingudes en compte a l'hora de fixar aquesta Conselleria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. M'hauria d'aclarir, senyor Madueño, quines esmenes no ha defensat, perquè és que vostè m'ha donat la numeració de l'Informe, no del Dictamen.

N'hi queda alguna per defensar? Sí, n'hi ha alguna..., que és també a l'article únic, que és a l'apartat 2? (Pausa.) 3 i 13, que és una nova disposició final.

Bé, el senyor Camps vol fer torn en contra ara? Doncs, té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc —ja ho he fet abans, genèricament—, però em plau agrair al principal grup de l'oposició a la Cambra el seu vot positiu a aquesta Llei. I em plau agrair també el clima de diàleg que hi ha hagut en el breu procés de negociació d'aquest Projecte de Llei, diàleg que s'ha mantingut amb el senyor Madueño en uns termes d'extremada cordialitat parlamentària, i no dubti que el fet que no puguem acceptar les seves esmenes —que no he entès si les retirava, finalment, o no—, però, en tot cas, el fet, que vostè ja coneix, que no podem acceptar les esmenes, sí que obren un inici de diàleg de futur sobre quina hauria d'estar la composició d'aquesta nova Conselleria, i aquest diàleg serà fructífer, i estic convençut que, nosaltres, aquesta Cambra, tenim no solament la funció de legislar, sinó la de seguiment i control de l'acció de govern, i una bona manera de fer aquest seguiment serà, precisament, seguir com a índex, com a possible índex, aquestes esmenes del Grup Socialista.

Quant a això, jo he d'agradir-li, doncs, la presentació d'aquestes esmenes; m'hauria agradat que les hagués pogut retirar en funció del que ara li diré, i no descarto, encara, que no arribi a poder-lo convèncer.

Perquè, senyor Madueño, fixi's, jo no vull en absolut —i això va una miqueta en to de broma—, no vull en absolut preocupar-me del seu futur polític: no ho faré, li asseguro que preocupar-se del futur polític dels personatges importants de la política a vegades, doncs, és molt perjudicial per a aquests mateixos personatges, i jo no ho faré amb vostè. Jo no parlaré del seu futur polític, però si vostè, el dia de demà, fos Conseller de Medi Ambient, ja sabríem que, efectivament, vostè posaria en pràctica aquesta acció de govern, perquè consideraria que les competències i funcions que vostè té assignades, i fins mil·límetrades fil per randa, és aquesta la seva acció de govern.

Però, fixi's, a l'últim butlletí que va arribar ahir —el BOE, vull dir, eh?, no el DOGC—: «La acción de gobierno requiere adecuar sus formas organizativas a las necesidades políticas de cada momento» —«de cada momento»—, «lo que hace preciso acudir a la autorización concedida para establecer la estructura de gobierno más idónea para los fines que éste persigue, de acuerdo con el programa de acción gubernamental.» Sap què és aquest preàmbul? És el preàmbul del Reial Decret —que no llei passada pel Parlament: Reial Decret, i just Reial Decret, perquè la Llei ho permet— amb què es crea la Conselleria del senyor Borrell..., perdó, la Conselleria d'Organització... (*veus de «Ministeri!»*), *Ministeri, Ministeri... (Rialles.)* Només faltaria que el senyor Borrell fos Conseller de la Generalitat. (*Rialles.*) No, es crea el Ministeri d'Infraestructures.

I fixi's, jo, com a jurista, començo a veure coses que, a mi, em sorprenen totalment: per exemple, una competència tan típica, tan absolutament típica, de transports i comunicacions lligada amb Correus, com és la Caixa Postal, marxa de la Conselleria i és absorbida... (*remor de veus*), perdó, del Ministeri: cada vegada que digui «Conselleria» voldré dir «Ministeri». (*Rialles.*) És en Freud que...

No, per exemple, una competència tan típica com la Caixa Postal passa de Transports a daixò..., passa, i passa a Economia. I una cosa tan típica com Comerç, surt d'Economia i Hisenda i

passa a Indústria; malgrat que passa tot Comerç a Indústria, es queda a Economia una cosa tan típica i tan fonamental com és el control de canvis —en el qual jo tinc una certa debilitat. O, per exemple, el tema de defensa de la competència: no passa a la nova Conselleria, i, és clar, això què és?, què és, senyor Madueño? És falta de racionalitat? És falta de racionalitat en la creació d'aquesta nova Conselleria? No: és una acció de govern; és això que el preàmbul diu molt bé: «La acción de gobierno requiere adecuar sus formas organizativas a las necesidades políticas de cada momento.»

Escolti, en aquest moment, és molt possible que la nova Conselleria de Medi Ambient, per una qüestió d'eficàcia administrativa de coses que ja estan funcionant, no tingui, fil per randa, totes les competències que vostè demana —és molt possible. Li he dit abans, en broma, al Diputat senyor Colom: «Si fos el futur Conseller, diria: "Escoltin, no m'ho traspassin tot: em bloquejaren; això funciona, traspassin-m'ho després".»

Ara, faci un vot de confiança, repeteixo, a la racionalitat del Govern. O és que el senyor Borrell no tindrà competències en carreteres, tenint el MOPU? Diu: «Home, crearem una nova conselleria, que serà —un nou ministeri—, que serà ministre el Ministre senyor Borrell, i es dirà MOPU; ara, en carreteres no tindrà competències.» Home, no, és clar que les tindrà! Ara, potser la Caixa Postal, la hi toraran; potser el senyor Solchaga li tornarà a traspasar la Caixa Postal, no ho sé... I això no és un problema de racionalitat; és un problema d'acció de govern, de *timing*, que exigeix..., la mateixa eficàcia administrativa exigeix aquest *timing*.

Per tant, jo li demano..., i fixi's, no li ho vull recordar, en absolut; a més a més, vostè tenia tota la raó... Va fer unes declaracions, vostè, en què deia: «Mire, yo no sé si continuará el actual» —es referia al Ministeri, a l'eventual Ministeri de Medi Ambient de l'Estat, i vostè ho deia molt bé, i ho deia molt bé— «no sé si continuará el actual...» —tradueixo del castellà... (*veus de fons*) «de Medi Ambient», sí, senyor, sí, tranquil, que estem parlant de medi ambient— «continuarà l'actual desdoblament entre la Secretaria General de Medi Ambient, que està al Ministeri d'Obres Públiques, i ICONA, que està a Agricultura.» Diu: «Escolti'm, no ho sé». I per què no ho sap? Reconeix que el PSC no planteja al Govern central cap fórmula concreta —si ministeri o secretaria d'estat, o aquestes altres competències—, doncs, perquè és una acció de govern. És clar que sí, és clar que sí. Racionalitat? Oi tant que sí!

És un doble component, senyor Madueño —i vostè i jo estem d'acord—, és un component de racionalitat *in terminis* al final d'un procés, i un procés d'acció política momentània.

En funció d'això, vostè i jo estem d'acord; ho diguem o no: estem d'acord, senyor Madueño. Ja sé que a vostè li costa estar d'acord, però... (*rialles*) vostè i jo estem d'acord que la nova Conselleria de Medi Ambient no tindrà tres competències, allò, per estar per casa. Home!, no. Ara, que les tindrà totes al primer moment? Segurament que no, perquè seria el sistema de bloquejar-la.

Per això, jo li demano formalment que, un cop iniciat aquest diàleg que vostè, que tots nosaltres haurem de continuar per controlar aquesta acció de govern, li demano, ara molt seriosament, si li és possible, políticament, de retirar aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. El senyor Gimeno, per defensar l'esmena número 3, del Grup d'Iniciativa, té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En defensa alguna més?

El Sr. GIMENO: Sí, les agruparia totes, les tres que tenim.

El Sr. PRESIDENT: Totes. Moltes gràcies.

El Sr. GIMENO: He de dir que, en principi, el Grup d'Iniciativa per Catalunya estàvem a favor de retirar les esmenes nostres, abans de l'arribada al Ple. I dic que estàvem d'acord a retirar-les perquè, des de fa molt de temps, estem a favor de la creació d'un departament de medi ambient, molt abans que hi estiguessin d'acord el Govern de la Generalitat i el Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió. Fins i tot he de dir que ho vam sol·licitar, i se'ns va denegar, fa pràcticament dos anys, dos anys menys alguns dies.

Llavors, quan vam defensar en la Comissió les nostres esmenes, ho fèiem més com unes observacions i reflexions al grau d'indefinició del projecte de creació del Departament de Medi Ambient i a la incongruència en el repartiment de competències del Govern, que com una voluntat que això constés clarament de la manera que hem presentat les esmenes. He de dir que va haver-hi, per part del ponent de Convergència i Unió, una proposta que intentaria fer una transacció o pseudo-transacció abans d'arribar aquí, al Ple, per tal que hi hagués una mínima concreció de quines eren les competències que hauria d'assumir aquest Departament.

Se'ns va parlar que, si no definim totes –i amb caràcter exclusiu– les competències –cosa que entenc que és difícil, i entenem perfectament que no era, fins i tot, procedent, de fer-ho en la llei de creació del Departament–, sí que fóra convenient que tinguéssim aquesta distribució, almenys, en les àrees fonamentals competencials d'aquest Departament.

Del dimecres de la setmana passada, quan es va reunir la Comissió, fins ara he estat esperant alguna definició per part dels membres de Convergència que estaven a la Comissió, i no hem sabut res. Fins i tot diria més: que avui, en la mateixa presentació pel Conseller Bassols d'aquest Projecte de Llei, no se'ns ha concretat res més del que ja sabíem: ens mantenim en la indefinició i ens mantenim, si no es diu el contrari, en la incongruència.

Les primeres esmenes, les dues primeres que tenim, del que tractaven era, precisament, de fer palesa aquesta incongruència, i dèiem que, a la política de medi ambient, s'havia d'afegir de medi natural. Per què dèiem això? Perquè existeixen encara avui dues direccions generals, dependents de dos departaments de la Generalitat, que una és la Direcció General de Medi Ambient, que pertany al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i, l'altra, la Direcció General de Medi Natural, que pertany a Agricultura, Ramaderia i Pesca.

I ens preocupava i ens preocupa que si aquí només diem que tindrà..., que farà una política de medi ambient o que se li traspassaran les funcions sobre el medi ambient, el que podria passar és que tota la Direcció General de Medi Natural, que fa política de medi natural –es dedueix de la seva pròpia nomenclatura–, no passarà o no passaria, en absolut, a aquest nou Departament de Medi Ambient.

Volíem fer palès simplement això: que creiem que la Direcció General del Medi Natural és política mediambiental i que

ha de passar a aquest Departament, amb tots els seus continguts i amb totes les seves funcions.

I la nostra última esmena era un afegit a aquestes funcions que havia d'exercir el nou Departament, entre les quals dèiem que s'hauria d'incloure la de control i avaluació de les actuacions dels altres departaments, quan puguin representar un risc d'impacte ambiental. I dèiem això perquè entenem que, si continuen persistint aquest conflicte competencial, aquestes reticències d'un departament a cedir competències a un altre, o a continuar tenint aquestes funcions de coordinació conjuntes, el que hauríem de fer era intentar trencar aquestes fronteres, aquestes separacions, aquests compartiments estancs de cada una de les conselleries, i que una fórmula podria ser el fet que aquesta Conselleria tingués realment aquesta funció d'avaluar les actuacions dels altres departaments, quan de les seves actuacions es pogués deduir algun risc ambiental, és a dir, donar-li un rang una mica superior al d'altres conselleries.

Jo interpreto que les dificultats del Govern –suposo que internes– per definir aquesta mínima concreció que se'ns havia anunciat la setmana passada, significa que encara està tot molt per definir; hi ha molta pressa, avui, per crear –i el creem pel procediment d'urgència– aquest Departament del Medi Ambient i hi ha molta ambigüitat –almenys de portes enfora– per definir què és concretament el que farà aquest Departament.

Entenem que fóra bo, hauria estat bo –de les intervencions, almenys, avui aquí al Ple– que se'ns hagués definit quines són les grans àrees d'actuació. Iniciativa per Catalunya hem dit, i seguim mantenint, que no necessitem una definició concreta i reglamentista de totes les funcions que ha de desenvolupar el Departament, però sí que creiem necessari, si que creiem bo per a una sortida en positiu d'aquest Departament que hi hagués un elevat grau de consens, que hi hagués un acord entre totes les forces parlamentàries de cara a quines haurien de ser aquestes grans àrees. Esperàvem això, se'ns ha parlat d'aquest diàleg que sortirà a partir d'avui, però no se'ns ha concretat res. De totes maneres, i com que seguim creient que aquest diàleg i aquest acord no sols és possible sinó que hauria de ser necessari, anunciem la retirada de les nostres esmenes, tot com una mostra de bona voluntat i del fet que creiem que encara és possible aquest acord.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Torn en contra? (*Pausa.*) Té la paraula...

El Sr. CAMPS I ROVIRA: No, jo no vull fer torn en contra. Volia momés aclarir al senyor Gimeno que, quan jo he parlat de clima de diàleg, m'estava referint també als grups esmenants, concretament, també a Iniciativa. I m'excuso, en tot cas, si la fluïdesa de diàleg no ha estat la que ell volia.

A mi m'ha semblat que realment una transacció posada en la mateixa Llei era molt i molt difícil. Era molt difícil perquè distorsionava el mateix Projecte en el sentit que podíem fer –i perdonin, no trobo ara la paraula en català– una *chapuza* posant les grans línies i no definint fil per randa les competències i funcions. Per això ens ha semblat que de l'explicació, de la presentació del Projecte pel Conseller i de les millors o pitjors explicacions que jo n'he fet en contestar l'esmena a la totalitat i les esmenes del senyor Madueño, es podia demanar aquest vot de confiança efectivament; vot de confiança que és legal, perquè no hi ha més remei, perquè és per decret que ho ha de fer el Govern, però un vot de confiança legal que no es

produiria, per part del Govern de la Generalitat, la irracionalitat de crear una conselleria per després no dotar-la de les competències adequades per exercir aquestes funcions mediambientals. I el mateix Conseller, que ha presentat el Projecte li parlava que òbviament aquestes competències estan distribuïdes; ell ha parlat de tres conselleries —ara ho faig a l'inrevés— essencialment: ha parlat d'Indústria, ha parlat d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i ha parlat de Política Territorial i Obres Públiques. I n'hi ha més; n'hi ha de Sanitat.

I, quant a la segona esmena... —o Comerç i Turisme; n'hi ha una altra: la segona esmena. Escolti, com vol que la Conselleria, la nova conselleria controli les altres? Homel, totes estan... l'acció de govern no és d'una o una altra conselleria, és conjunta. Li poso, per exemple, el tema de normalització lingüística. El tema de normalització lingüística, que comportaria sempre una especial competència, per exemple, d'Ensenyament, imagini's que digués una esmena —o Cultura, perdó; Cultura; el banc dels consellers de cultura és ampli i indicador—; voldria dir-li..., per exemple, temes de normalització lingüística. No podem fer una esmena com la que fa vostè de dir: «i que tot estigui... que la nova conselleria de Cultura controli tots els altres departaments». I dir-ho per esmena; és que ja ho fa. És evident que en una matèria multidisciplinària l'acció de govern s'estén a controlar aquesta, aquesta, aquesta i l'altra conselleria, però no dir-ho amb una esmena. Estic d'acord que s'ha de fer, perquè l'única conselleria que controla les altres, si m'«apura», és la d'Economia i Finances; és l'única que les controla totes i per llei, perquè les altres és una acció de govern conjunta interrelacionada i imbricada. És per això, i per això li agraeixo molt la retirada de les seves esmenes i el vot favorable a aquesta Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Ara el senyor Madueño, per acabar amb totes les esmenes, podria defensar les que li resten, que serien la 3, la seva 3, que és la meua 4 i la 13.

El Sr. MADUEÑO: Sí, la 4 i la 13, segons el seu ordre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Exactament.

El Sr. MADUEÑO: Sí, és una esmena que coincideix pràcticament amb l'esmena que va presentar el Grup de Convergència i Unió, que es va aprovar a la Comissió, i és la correcció —suposo— d'un oblit o d'una manera d'entendre com s'hauria de fer la Llei, que és en definitiva la modificació de l'article 9.1 on s'expressa que les conselleries, en comptes de tretze, han de ser catorze i s'ha d'incloure la de Medi Ambient. Pensàvem que era més adient, i estem d'acord amb el Grup de la majoria, que s'hauria de fer d'aquesta manera, de corregir l'article en la seva totalitat.

Nosaltres creiem que en ser una modificació d'un article d'una altra llei, vèiem més adequat situar-lo com una disposició final, i en aquest sentit hem transaccionat una esmena amb el Grup de Convergència perquè teníem l'esmena similar, i el que proposaríem és que aquest punt passés a ser la Disposició Final, per tant, aprovant la nostra esmena número 4 i deixant el text aprovat en Comissió i, per tant, el text de Convergència, com a Disposició Final. Si el senyor President... (Pausa.)

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Sí, senyor President. Efectivament, el contingut del segon paràgraf de l'article únic estaríem d'acord que, en bona tècnica legislativa —com diu el senyor Madueño—, passés a ser una disposició final, en aquest cas, tercera. Aquest és el contingut de l'esmena transaccional que si em permet li... (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Les altres esmenes del Grup Socialista quina sort segueixen? Es mantenen? No, és que hi ha hagut aquí una invitació a la retirada i no ha tingut resposta; per això...

El Sr. MADUEÑO: Bé, senyor President, agraeixo la invitació molt cordial. Jo també havia invitat abans a explicitar-ho una mica més, però les mantenim.

El Sr. PRESIDENT: ...però les refusa cordialment.

El Sr. MADUEÑO: No, no, no. És una invitació cordial per continuar el diàleg, que el continuarem a partir d'aquestes esmenes, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Senyora Secretària, si vol llegir aquesta esmena transaccional...

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Els grups parlamentaris sotasignats presenten la següent esmena transaccional a l'apartat 2 de l'article únic de la Llei de Creació del Departament de Medi Ambient. L'esmena transaccional consistiria a col·locar el paràgraf 2 de l'article únic com a disposició final tercera de la Llei. Això implicaria l'aprovació de l'esmena 3, del Grup Socialista, i la retirada de l'esmena 13-12 del mateix Grup, addició d'una disposició final quarta.

»Al mateix temps, la rúbrica "Disposició Final Tercera" del Dictamen de Comissió quedaria correlativament com a "Disposició Final Quarta"».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària. Passem, doncs, a les votacions.

En primer lloc, votarem aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, senyor Madueño, podem fer una votació conjunta de totes les esmenes socialistes?

Doncs, se sotmeten a votació totes les esmenes del Grup Socialista, que estan... les vives, naturalment, sense comptar ni la 12 ni la 13, que han estat ja retirades.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 65 vots en contra i 7 abstencions.

Ara votarem el text íntegre de la Llei excloent-ne l'article únic, que és el que ha de ser objecte de votació final.

D'acord?

Doncs, es vota la Disposició Addicional, la Disposició Final Primera, Segona, Tercera i la Quarta, que hem aprovat amb una transaccional.

Vots a favor?

Aquests particulars han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació, se sotmet a votació l'article únic i la Disposició Addicional Tercera, perquè és la que modifica les normes que requereixen quòrum específic, d'acord amb el nostre Estatut.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El resultat de la votació ha estat 97 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. Per consegüent, el quòrum ha estat assolit àmpliament.

Ara hi ha possibilitat d'explicació de vot. Algun grup ho sol·licita? (*Pausa.*) Iniciativa per Catalunya: el senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, si fem cas de la dita que «rectificar és de savis», hem de concloure que el Govern ha actuat seriosament i sàviament amb la creació del Departament de Medi Ambient. I diem que ha actuat sàviament perquè s'ha produït una rectificació substancial respecte a la posició sostinguda pel Conseller Molins i pel Grup de Convergència i Unió en el debat d'una interpellació sobre el medi ambient o sobre el medi natural, que no ho vam acabar d'aclarir, feta per mi i substanciada l'abril del 89 amb motiu de la creació de la Direcció General del Medi Ambient dins del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

El Conseller Molins ens explicava en aquella interpellació la perfecta coordinació existent entre aquesta nova direcció i la Direcció General del Medi Natural remodelada dintre del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Allí se'ns plantejava, per part d'ell, la no-necessitat de fer un únic organisme mediambiental, i se'ns deia que les competències estaven perfectament i totalment definides dins de la Direcció General de Medi Ambient. Fins i tot ens justificava les funcions de la no seva Direcció General del Medi Natural, amb curiosos arguments com el que —i el cito expressament— «la gestió específica d'espais naturals no és una política, no entra dintre ja de la política ambiental».

Posteriorment, al debat de la moció subsegüent que va haver-hi, el Diputat de Convergència i Unió, senyor Masó, ens demanava un vot de confiança —pràcticament el mateix que avui ens demana el senyor Camps— per a la nova Direcció General, i ens votaven negativament una proposta, que va rebre el recolzament de tots els altres grups de la Cambra, de crear dintre d'aquesta legislatura una Conselleria pròpia del Medi Ambient.

Estem dintre d'aquella legislatura i aquell vot negatiu s'ha transformat en una proposta positiva. Per què? Quin és el balanç d'aquests dos anys de la Direcció General del Medi Ambient? Jo, en la part positiva li posaria, potser, la creació del Telèfon Verd —un instrument de dubtosa eficàcia, però que queda molt bé de cara als mitjans de comunicació— i uns escassos números d'una revista —feta, curiosament, no en paper reciclat.

Quina és la part negativa d'aquests dos anys? Per una banda, la problemàtica generada a partir de la presentació del Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials i tota la reconducció posterior del tema; un altre tema podria ser la modificació parcial dels límits de la zona perifèrica del Parc Nacional d'Aiguestortes, amb les consegüents reconsideracions i reconduccions; un altre podria ser la congelació del Pla d'Espais d'Interès Natural, pla que se'ns va presentar fa més de dos anys i que, després d'aquests dos anys, està en el mateix lloc que estava quan es va presentar —és a dir, pendent d'aprovació, decisió i aplicació—, un pla que llavors se'ns presentava dient que la planificació es feia del medi ambient i la gestió correspondria al medi natural.

Altres temes que han passat en aquests dos anys: l'accident nuclear de Vandellòs I, el lamentable estat de brutícia i de contaminació dels rius i la constatació de l'escàs control que s'hi efectua, o la mateixa influència perniciosa de la pluja àcida de les tèrmiques en alguns llocs de Catalunya. Aquests temes —i no vull ser exclusiu— han posat de manifest l'escassa capacitat operativa de la Direcció General del Medi Ambient, la descoordinació i, fins i tot, el conflicte de competències existent entre els departaments. Però, el que és més important, durant aquests dos anys i a partir d'aquests temes, el que s'ha incrementat de forma sensible és la consciència ecològica de la població, i temes que abans podien ser considerats com a coses dels verds o dels ecologistes avui són motiu de conversa i preocupació per a amplis col·lectius de gent que veuen la urgent necessitat de posar control a actuacions indiscriminades en nom d'un mal entès progrés, i que poden produir —i fins i tot produeixen— efectes irreversibles de degradació i contaminació; gent que desitgen una acció molt més decidida i menys permissiva de l'Administració en defensa del medi.

Potser la detecció d'aquest increment de sensibilitat és el que ha originat el canvi de criteri del Govern que s'ha decidit a reconsiderar aquella posició de fa un parell d'anys. Què ha passat? Avui se'ns ha proposat la creació d'un departament sense explicar-nos en absolut per què no ha tirat endavant el PEIN, per què hi ha un retard tan considerable en el Pla de sanejament de Catalunya, per què és manté una certa indefinició en els criteris d'eliminació dels residus sòlids industrials, per què el Pla de mesures de la contaminació atmosfèrica és tan poc eficient, o quin increment sensible hi ha hagut en l'educació mediambiental, considerada com un pilar fonamental en aquesta educació de la societat. Però, a més a més, no se'ns clarifica quina és la gestió, o a qui correspondrà la gestió dels espais naturals, que avui porta el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, qui mantindrà o qui gestionarà les reserves de caça, qui gestionarà l'explotació forestal, o qui es preocuparà de la conseració de sòls i terrenys naturals, matèries totes elles adscrites a Agricultura, Ramaderia i Pesca.

No voldríem arribar dins d'un o dos anys a la conclusió que el Departament avui aprovat no és més que una operació de maquillatge...

El Sr. PRESIDENT: Ja se li ha encès el llum vermell i encara no ens ha explicat el vot, eh?, senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Acabo de seguida. Sense cap voluntat de voler aplicar una estratègia ambiental global. Dèiem també en aquella interpellació que calia un pla global de gestió del medi perquè enteníem que era l'instrument fonamental d'una política ambiental.

Ara bé, avui, amb l'esperança que això serà possible, amb l'esperança que la pressió pròpia de la societat ens farà el Govern molt més sensible, hem de dir que estem satisfets que s'ha reconegut aquell error de fa dos anys, i que sembla que hi ha un cert grau de voluntat de corregir aquest error. Per això hem votat favorablement, i volem manifestar que desitgem que el nou Conseller, per al qual aquí se'ns n'ha presentat un candidat, sigui una persona de reconeguda sensibilitat mediambiental. Hi ha hagut una oferta personal d'un que diu: «Si fos conseller de medi ambient»... (*Rialles.*) Esperem que aquest nou conseller amb sensibilitat mediambiental reconeguda per tothom pugui encetar una política específica per dissenyar i aplicar aquesta

Llei del medi, aquest Pla global de gestió del medi, i que tots, el Parlament i la societat catalana, puguem sentir-nos satisfets dintre de poc temps, no sols de tenir un Departament de Medi Ambient, sinó també de tenir una política mediambiental clara, decidida i eficaç.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Hi ha algun altre Grup que vulgui explicar el vot? (*Pausa.*) Doncs, fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(*Són les dues del migdia i set minuts.*)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El tercer punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Mesures Addicionals per a la Protecció del Medi Ambient, presentada pel Diputat Illustre senyor Joan Maria Sabanza, juntament amb altres quatre diputats del Grup Mixt. D'acord amb l'article 107, del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

Proposició no de Llei de Mesures Addicionals per a la Protecció del Medi Ambient

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'actualitat política dels últims temps a Catalunya gira a l'entorn del medi ambient; només cal recordar tot l'enrenou —declaracions, accions, manifestacions, intervencions parlamentàries i tractament informatiu— que s'ha generat pel tema dels residus industrials.

Sense anar més lluny, avui mateix, fa tan sols unes hores que s'ha aprovat la creació de la Conselleria del Medi Ambient, després de mesos i anys de ser reclamada per l'oposició d'aquesta Cambra i també per la veu popular.

Ara, avui, els diputats d'Esquerra Catalana volem també fer la nostra particularitzada aportació posant a la seva consideració aquesta Proposició de Llei de Mesures Addicionals per a la Protecció del Medi Ambient, ja que fins ara s'han aprovat lleis o s'han publicat decrets que afecten o tracten aspectes parcials i concrets però no hi ha un recull generalitzat de la problemàtica, el seu tractament i la solució més idònia o possible al conjunt del tema mediambiental. Fins ara s'ha legislat o actuat en sanejament d'aigües residuals, en tractament de residus urbans i industrials, en protecció de l'ambient atmosfèric, però no s'ha fet cap tractament globalitzat del conjunt d'aquestes i altres problemàtiques que afecten i alteren el medi ambient en què vivim.

Cal, però, que aquesta visió de conjunt tingui en compte per a la seva concreció i posterior desenvolupament tota la normativa europea existent per tal de poder actuar coordinadament i a

partir dels mateixos plantejaments, ja que, si bé l'execució de la política ambiental comunitària pertoca als seus Estats membres, els tractats comunitaris no són explícits pel que fa a la determinació dels òrgans interns de cada Estat membre encarregat de l'execució de les normes comunitàries. Aquesta determinació queda reservada a l'ordre jurídic intern de cada Estat.

En el nostre cas, és evident que la Generalitat ha de tenir un paper important no tan sols per a la configuració de l'Estat espanyol ni pel fet que aquesta encara no hagi legislat, des d'una visió de conjunt, sobre el medi ambient, sinó pel reconeixement legal a la capacitat legisladora i executora que tant la Constitució com l'Estatut li reconeixen, i, més concretament, l'article 93 de la Constitució espanyola, en establir que «tan sols la garantia d'aplicació de les resolucions emanades dels organismes supratals pertoca a les Corts i, si s'escau, al Govern central», o l'article 149.1.23, en relació amb els articles 9.23, 10.6 i 27.3, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya en establir que «és competència exclusiva de la Generalitat el desplegament legislatiu i la gestió en matèria de medi ambient i preservació d'espais naturals, sens perjudici de la competència de la Generalitat per establir normes addicionals de protecció» i que «pertoca a la mateixa Generalitat l'execució dels actes internacionals en matèria de la seva competència.»

Assentats els fonaments legals que avalen l'actuació de la Generalitat i, per tant, la capacitat legislativa d'aquesta Cambra, cal recordar que la protecció del medi ambient constitueix un dels reptes més importants amb el qual s'enfronta la societat. De fet, el desenvolupament ha arribat quasi a aniquilar la capacitat regeneradora de la naturalesa, sotmesa així a profunds desequilibris que posen en perill l'entorn immediat i comprometen el futur de la humanitat.

L'article 45 de la Constitució obliga els poders públics a «vetllar per la defensa i la restauració del medi ambient; és la qualitat d'aquest un dels drets dels ciutadans.» L'Estatut, al seu torn estableix —tal com ja he dit— que «correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució de les mesures legals per a la protecció del medi ambient, tot donant les facultats per establir normes addicionals de protecció.»

En conseqüència, i atesa la conveniència d'adequar a la realitat nacional la legislació bàsica de l'Estat i la relativa a les directrius de les comunitats europees davant la sensibilitat dels ciutadans envers aquests problemes, dels efectes de la industrialització, de la densitat demogràfica pròpia, de les obligacions envers les zones limítrofes i, en especial, de la protecció i regeneració de la mar Mediterrània, presentem aquesta Proposició de Llei de Mesures Addicionals per a la Protecció del Medi Ambient, en la qual s'estableixen declaracions de principis, mesures tecnològiques bàsiques i normes de relació i informació als ciutadans en el sentit d'introduir mecanismes per donar resposta a llurs preocupacions sobre la qualitat de l'entorn respectiu.

La Llei es compon de setze articles, una disposició addicional i dues disposicions finals, ordenades en quatre capítols: el de disposicions generals, prevenció de l'impacte ecològic, protecció ecològica i correcció ecològica.

La present Llei té per objecte prevenir, corregir, vigilar i informar sobre tota alteració del medi ambient, amb especial atenció en aquelles àrees o activitats que siguin particularment sensibles a la degradació de l'entorn, i al llarg del seu articulat es regulen tant els drets bàsics dels ciutadans, com ara rebre

puntual informació dels mitjans de comunicació sobre les actuacions en matèria mediambiental, i també sobre els diferents sistemes contaminants, com les obligacions de les diferents administracions vers llur pròpia gestió en matèria de residus sòlids, líquids, radiològics i atmosfèrics. I, així, a la Disposició Addicional s'estableix que, «considerant la importància que la informació sobre el medi ambient té per al públic en general, a través de publicacions i estudis, i el dret dels ciutadans a accedir a totes les informacions i dades relatives al medi ambient, el Govern de la Generalitat i les entitats locals, en els seus àmbits, com a mínim, cada any informaran públicament, principalment per la premsa local o per qualsevol altre mitjà, sobre la situació i les actuacions en general en matèria de medi ambient i, en particular, sobre la realització, el funcionament i els resultats tècnics de les instal·lacions de tractament de residus sòlids i aigües residuals.

»Aquestes informacions hauran de ser accessibles i comprensibles, conforme a l'esperit de la directiva del Consell de les Comunitats Europees relativa a la llibertat d'informació en matèria de medi ambient.»

I també, a l'article 10 s'estableix que «la Conselleria a la qual corresponguin competències en matèria de medi ambient elaborarà un catàleg d'àrees de sensibilitat ecològica que mantindran actualitzada i a l'abast del públic en general...» —però no crec que estigui a l'abast dels diputats en general, perquè em sembla que poca cosa els interessa del que estic dient, i reclamaria de la Presidència un mínim d'atenció.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Continui.

El Sr. SABANZA: Gràcies. La Proposició de Llei també preveu una normativa per a la prevenció de l'impacte ecològic en general i per a les autoritzacions administratives d'activitats de risc en zones de sensibilitat ecològica, i, així, a l'article 6 es determina que «en aquells projectes o activitats que requereixin la declaració d'impacte ecològic i siguin finançats totalment o parcialment per les administracions públiques dependents de la Generalitat, no podrà autoritzar-se cap despesa sense haver obtingut la dita declaració amb la resolució desfavorable o condicionada.» O l'article 8, en el qual s'estableix, en el seu primer punt, que «podran ésser declarades àrees de sensibilitat ecològica, total o parcial, aquelles que, pels seus valors naturals, paisatgístics o d'hàbitat, siguin especialment sensibles a la incidència que certs projectes o activitats poden tenir en el medi ambient, o aquelles en les quals l'ecosistema, per la seva fragilitat o equilibri, requereixin una especial protecció».

Aquest Projecte de Llei preveu, en resum, també un contingut clar i precís sobre els drets i els deures dels ciutadans, i, així, l'article 15.1 estableix que «tots els ciutadans residents, permanents o temporals, per motius de treball, a les zones properes a les instal·lacions que utilitzen o emmagatzemen materials radioactius amb qualsevol finalitat, tenen el dret de rebre informació sobre els controls existents i els nivells de mesures detectats per les instal·lacions de control interiors i exteriors al centre.» Al punt 2, «que la Generalitat publicarà una relació de tots els centres que gaudeixin d'autoritzacions per manipular materials radioactius.» I, al punt 3, «que els centres i empreses públiques i privats que utilitzin materials susceptibles d'emetre radiacions, ho faran públic mitjançant l'exhibició ben visible de l'anagrama adient.»

Per primer cop, a més, es posa èmfasi en les obligacions de l'Administració en matèria mediambiental, amb el convenciment que la pedagogia que comporta qualsevol norma de govern comença per l'exemple del compliment d'aquesta norma, i, així, l'article 11 estableix que «les disciplines d'aquesta Llei tendeixen a establir unes mesures addicionals efectives per tal de controlar la degradació del medi», i obliga «totes les persones, naturals o jurídiques, tant privades com públiques, però són aquestes darreres, en gran part, les responsables de controlar, eliminar i reduir la incidència negativa resultant de l'activitat de la col·lectivitat en les àrees sota la seva potestat com a administració.»

Igualment, l'article 14.1 determina que «el Govern de la Generalitat i les corporacions locals, dintre de les seves estrictes obligacions de fer complir tota la legislació general i pròpia en matèria de protecció de l'ambient atmosfèric, tindran especial cura que en les seves pròpies activitats i, en particular, en els mitjans de transport de la seva titularitat, es compleixi estrictament la normativa i sigui exemple per a tots els ciutadans.»

I, finalment, aquest Projecte de Llei contempla uns terminis concrets per a l'aplicació de les seves estipulacions, i, així, a l'article 13 s'estableix que: «en el termini de cinc anys, cada comarca ha de disposar de dipòsits i centres de tractament de residus urbans, la ubicació dels quals ha de ser proposada pel Consell Comarcal corresponent en el termini màxim d'un any.» O la prohibició de realitzar abocaments incontrolats en un termini de sis mesos, i, en aquest mateix termini de sis mesos, «el Consell Executiu establirà una línia d'ajuts financers per a l'adquisició d'equips de sanejament urbà.» O l'article 12.4, en el qual «se fixa el termini del dia 31 de desembre de 1998, a efectes de dotar tots els municipis de més de dos mil habitants de depuradores d'aigües residuals.» O l'article 14.2 i 14.3, en què «s'estableix un termini de sis mesos per a la instal·lació de sensors en les zones d'atmosfera contaminada i que no disposen de centre d'anàlisi de contaminació atmosfèrica, i un termini de tres mesos perquè el Consell Executiu estableixi un programa d'ajut tècnic i financer per a la instal·lació d'aquestes unitats de control de la pol·lució atmosfèrica.»

Ha quedat palès, doncs, en aquesta breu explicació que he intentat fer-los de la Proposició de Llei, que el ritme de creixement de la nostra societat pot significar, encara més, un greu perill per al nostre país si es continuen sense afrontar globalment les repercussions que té sobre el medi que ens envolta, si es continuen cometent els mateixos errors del passat, i si no existeix una voluntat decidida per fer compatible una política de desenvolupament econòmic amb el respecte al medi ambient.

Ara, si majoritàriament decidim prendre en consideració la Proposició de Llei presentada, que, sens dubte, pot millorar-se substancialment en el tràmit de presentació d'esmenes i el Dictamen posterior, tindríem, com a mínim, l'instrument legal que possibilités aquesta política de compatibilitats. D'altra banda, l'aplicació de la Llei i la seva execució d'acord amb la normativa comunitària, comporta la mobilització de gran nombre de recursos econòmics i la participació de Catalunya en els programes d'actuació de la Comunitat Europea, als quals, doncs, fins ara es destina una gran quantitat de recursos per potenciar el finançament de projectes i programes a favor del medi ambient. Així, el Banc Europeu d'Inversions i el Fons Eu-

ropeu de Desenvolupament Regional, per mitjà de programes com ENVIREG, ACE o MEDSPA, atorguen ajudes financeres, de vegades decisives per poder donar resposta immediata als problemes ambientals més greus i fomentar les mesures de prevenció.

No cal oblidar, però, un altre fet important, que és que podem fixar aquesta política com a pròpia, donat que l'Estat espanyol, com a tal, encara no ha legislat, i tenim una recent Conselleria del Medi Ambient per fer una correcta, precisa i rigorosa aplicació en benefici de la qualitat de vida i del benestar dels ciutadans de Catalunya.

Per tot l'exposat, senyor President, senyores i senyors diputats, em permeto, en nom d'Esquerra Catalana, demanar-los el seu vot afirmatiu a la presa en consideració de la Proposició de Llei de Mesures Addicionals per a la Protecció del Medi Ambient.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sabanza. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) Podem passar, doncs, a la participació dels grups per fixar posició. L'Agrupació parlamentària del CDS? (*Pausa.*) Té la paraula el Diputat Il·lustre senyor Xavier Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, avui, certament, és un dia important en aquesta Cambra en matèria mediambiental: aquest matí, senyor Conseller, hem aprovat la Conselleria del Medi Ambient; ara tenim l'oportunitat de fixar la nostra posició davant de la Proposició de Llei de Mesures Addicionals per a la Protecció del Medi Ambient, que formula Esquerra Catalana.

Avancem, ja des d'ara, que li donarem suport, com fem sempre que un grup de l'oposició presenta una iniciativa d'aquestes característiques. Però, en aquest cas, ho farem amb més raons, amb tres raons: una primera, per la seva sensibilitat mediambiental, que compartim plenament; una segona raó, pel conjunt de mesures de correcció de l'impacte ecològic i de protecció ecològica que proposa, per més que una bona part d'aquestes mesures ja es preveuen en altres documents legislatius vigents; tercera, perquè el consell polític del nostre partit, el Centre Democràtic i Social, fa justament una setmana que ha aprovat una proposta de pacte mediambiental per a Catalunya, dins del qual es proposen tot un seguit de mesures de caire institucional, unes; de propostes concretes, unes altres. I aquest pacte mediambiental, l'oferirem a la totalitat de les forces polítiques amb representació parlamentària, a les organitzacions patronals i sindicals, organitzacions ecologistes i entitats associatives municipals de Catalunya.

Deia que hi havia dos blocs de mesures en aquest pacte mediambiental que proposem, i em referiré només —ni que fos de passada— a les propostes institucionals que conté. Una primera proposta és de fer palès el paper del Parlament, de fer més important el que ha estat fins ara el paper del Parlament, no només pel que fa a la potestat legislativa, sinó pel que fa a la tasca d'impuls i de control del Govern en l'acció política en matèria mediambiental. Proposem, en aquest pacte, la celebració d'un debat monogràfic anyal al Parlament de Catalunya, monogràficament mediambiental; proposem també la compareixença, almenys dos cops l'any, del Conseller que el Govern designi per assumir les competències de la Conselleria de Medi Ambient;

proposen també, en forma semblant al propòsit d'aquesta Proposició de Llei, la promulgació d'una llei general del medi ambient per a Catalunya, o, si s'escau, procedir a la refosa dels textos legals vigents sobre aquesta matèria; proposem també dur a terme les iniciatives legislatives que calguin, per tal de propiciar la reforma del Codi Penal pel que fa als delictes ecològics; proposem també la creació del Consell Assessor Mediambiental de Catalunya, i proposem també una acció decidida del Govern, que ha d'anar acompanyada, necessàriament, d'una activa participació ciutadana, que s'haurà d'anar assolint mitjançant campanyes d'educació ambiental, que es cotitzaran des dels poders públics.

Com veuen, senyores diputades i senyors diputats, aquests propòsits de la nostra proposta de pacte mediambiental per a Catalunya són força coincidents —almenys, parcialment coincidents— amb els propòsits d'aquesta Proposició de Llei de Mesures Addicionals per a la Protecció Mediambiental, que, com deia al principi, des de la nostra posició política, hi donarem ple suport.

Gràcies, senyor President, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya... No hi ha fixació de posició. Podem passar al següent grup: Grup parlamentari Popular? El Diputat senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument, per anunciar lo vot a favor del Grup Popular a la Proposició de Llei de Mesures Addicionals per a la Protecció del Medi Ambient que ha defensat l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza, de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Catalana.

Tant de bo tots los grups parlamentaris, però sobretot lo Grup majoritari de Convergència i Unió, tant de bo prenguin consciència de la importància que suposa una proposició de llei d'esta naturalesa, a partir del que, de manera alarmant, està passant a Catalunya: la contaminació dels rius, l'ocupació del sòl per infraestructures de tot tipus, la salinització dels pous, lo fet irreversible que el nivell s'està afonant per l'extracció ràpida de les aigües freàtiques, l'erosió i la desertització de moltes zones..., tot això causa allò que tots entenem per *degradació*, que pot definir-se com «lo deteriorament de la capacitat de producció del sòl i les modificacions que afecten el paper que han de desenvolupar los ecosistemes».

De totes maneres, i com a criteri general, volem anticipar —ja ho vam declarar— que l'ètica de la conservació sempre ha de ser primer, ha d'anar per davant de la ciència de la conservació.

A Catalunya no podem perdre de vista, per les seues característiques especials, que lo desenrotllament econòmic ha estat sectorial i de concentració, que est desenvolupament s'ha manifestat essencialment en lo sector industrial, que les indústries base són difícilment assimilables pel medi ambient, que el fenomen de creixement ha estat desordenat, mentre que la concentració ha estat molt ràpida, i per això a est Govern, en no establir cap tipus de mesures ni cap tipus de planificació, li han passat dos fets que són negatius, i que un és conseqüència de l'altre.

Primer, que el desenvolupament del sector industrial mai ha estat acompanyat de mesures de correcció per evitar que es de-

gradi la qualitat de vida, responsabilitat d'est Govern, i segon, que avui també est Govern no té capacitat social ni econòmica, ni capacitat administrativa per encertar integrar cap a nivells de qualitat de vida la celeritat d'estos processos que parlava, processos de desenvolupament.

Hem d'admetre, per una altra part, i criticar que la situació de partida de fa uns anys no va ser bona, de la mateixa manera que hem d'admetre i de criticar que el Govern de Convergència i Unió ha descuidat la formació ètica o ambiental i s'ha apartat del ritme d'aquells processos estrictament econòmics. I és a partir d'estos fets negatius quan a Catalunya tenim problemes de contaminació atmosfèrica, problemes de contaminació d'aigües a les conques hidrogràfiques, problemes de contaminació i aterrament a quasi tots els pantans, los fenòmens d'erosió i desertització del sòl, lo soroll creixent a les nostres ciutats, problemes de transport públic per la massiva utilització del transport privat.

Jo est matí comentava, senyores i senyors diputats, quan parlo del transport privat, que l'entrada a Barcelona per a aquells que som de províncies suposa la vergonya més alarmant que mai s'ha produït en esta capital. I he manifestat entre mi mateix: lo dia que els que venim de fora poguéssim arribar en mitja hora a la plaça de Catalunya, los donem l'aigua de l'Ebre. Mira si us ho posem fàcil, quan en mitja hora poguéssim arribar a la rambla de Catalunya o a la plaça de Catalunya.

Problemes també tenim de residus industrials, agraris i forestals. Apuntin-s'ho bé, que això queda al *Diari de Sessions*, senyors de Convergència. Quan arribéssim en mitja hora a la plaça de Catalunya, l'Ebre, ja se'l poden endur. I tot això, senyores i senyors diputats (*remor de veus*), i tot això que són causes derivades de la nul·la capacitat de «prioritzar», denoten que el Govern de Convergència i Unió no té noció del que és lo domini i del que és la protecció de l'entorn, o si ho prefereixen, domini i protecció del medi ambient. I la pregunta que formulem a qui correspongui, a qui la vulgui contestar, és obligada: s'ha abordat amb valentia a Catalunya una política de protecció del medi ambient?

Si partim del principi que els aspectes econòmics són els més importants i, a la vegada, els més difícils d'adequar a la problemàtica ambiental, assegurem, sense temor a equivocar-nos, que no s'ha afrontat ni amb valentia ni amb serietat la protecció del medi ambient. I si algú es capaç de negar-ho que ens diguin quins són els programes fixats, quins mitjans s'han destinat i quins instruments han utilitzat en aquests programes; quin és lo cost d'estos programes. S'ha distingit el medi ambient natural del medi ambient social? Estan al dia les característiques, les condicions i la situació del medi natural i del medi social? S'han analitzat les prioritats, les accions i els resultats d'una programació general ambiental? Estan determinades les zones que requereixen una acció urgent?

Des de la nostra opinió si s'hagués afrontat amb valentia, com diem, una política de protecció del medi ambient, avui tindríem definides les zones del territori amb característiques homogènies, los nuclis de població que han d'exercir funcions d'impuls i de reequilibrament, la determinació dels espais que cal conservar per raons d'interès natural, la definició de les terres d'ús agrícola o forestal d'especial interès, la previsió d'emplaçaments de grans infraestructures referides a comunicacions, a sanejament i a energètiques i la indicació d'àrees per a usos

específics. De tot això, no hi ha res. I si totes estes determinacions haguessin estat conseqüència d'una política adequada relativa a la protecció del medi ambient, avui no tindria cap sentit ni cap consistència la polèmica desenvolupament-medi, perquè els dos fets, desenvolupament i medi, són compatibles si les nostres activitats de planificació estan ben ordenades.

Estes consideracions i altres aspectes tècnics i polítics són els que aportarem lo Grup parlamentari Popular en el supòsit que sigui aprovada o prosperi la present Proposició de Llei, de la qual dubtes raonables que «coli» se mantenen intactes per la nostra part.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en principi cal considerar que tota mesura encaminada a protegir i preservar el medi, i evitar-ne la degradació o corregir-la quan aquesta s'ha produït, és una mesura o mesures que cal considerar-les positivament.

No obstant, Iniciativa per Catalunya entenem que ni el moment del seu debat ni els continguts propis d'aquesta Proposició de Llei són excessivament engrescadors perquè els grups polítics amb la seva unanimitat puguin votar-la favorablement. I diem que els moments potser no són els millors perquè, tot i que estem d'acord que Catalunya és una zona on la problemàtica mediambiental és importantíssima, molt més patent que a altres llocs de l'Estat espanyol, aquest matí hem acabat de votar la creació d'un departament del medi ambient i abans que aquest Departament i el nou conseller siguin una realitat, abans que aquests tinguin temps de definir quines són les funcions que haurà d'exercir aquest Departament de Medi Ambient, el fet d'acceptar una proposta pot significar de cara al Govern i de cara al Grup que li dóna suport l'intent de marcar el terreny per on ha de moure's aquesta Conselleria o aquell Departament i la forma en què ha de fer-ho.

He de dir que se'ns demanava aquest matí un vot de confiança, un nou vot de confiança, de cara al medi ambient; fa dos anys ens demanaven el vot de confiança per a la Direcció General de Medi Ambient —poc reixit aquest vot de confiança—; però aquest matí tota la Cambra, per unanimitat, hem votat a favor d'una creació d'un departament que entenem molt més positiu i molt més en la línia del que ha de ser afrontar la problemàtica mediambiental a Catalunya.

També, en el sentit dels continguts, entenem que la Proposició de Llei que estem aquí intentant plantejar, si la passem a la consideració o no, no és una proposició de Llei molt concreta. Hi ha massa declaracions d'intencions genèriques més que una normativa de caràcter globalitzador, però definitòria d'actuacions a realitzar. I em permetré fer tres exemples del que creiem poc adient dels continguts d'aquesta Proposició.

L'article 2 especifica que tota persona que realitzi una activitat susceptible de deteriorar el medi ambient està obligada a eliminar o reduir aquests defectes nocius. Aquesta definició em recorda una intervenció del Conseller Molins, no fa gaire temps, en què ens deia que tot ésser viu, pel simple fet de viure, contamina. No comparteixo això perquè la contaminació n'hi que és reciclable i n'hi ha que no, però si el Conseller Molins ens deia que tots, pel simple fet de viure, contaminem, qualse-

vol persona que contamina, segons que diu el Projecte de Llei, la Proposició de Llei, estarem obligats a reduir la nostra contaminació. Vol dir que els que fumen, haurien de fumar menys; els que no fumen, haurien de fer altres coses, també, menys. És una mica complicat, això.

L'article 8 parla de declaració d'àrees de sensibilitat ecològica, però no fa cap especificació de quines mesures s'han d'implantar en aquestes àrees, quins recursos s'han de destinar o quines sancions s'han d'imposar per incompliment de la protecció en aquestes àrees. En definitiva, ens recorda una mica el plantejament del Pla d'Espais d'Interès Natural —aquest Pla encara no està— de fa dos anys i la nostra crítica, que dèiem: està molt bé dir que protegirem el 18,2% del territori català, però si no diem com ho farem, amb quins recursos ho farem, això no és més que paper mullat per sortir a la premsa i dir que el Govern de la Generalitat fa una gran mesura, mesura de propaganda, però no mesura efectiva. Llavors, les àrees aquestes estan plantejades també una mica en el mateix sentit.

A l'article 14, quan parla de zones d'atmosfera contaminada, parla de la declaració d'aquestes zones i que una de les mesures de correcció, perquè es diu de «correcció ecològica», diu que instal·larem sensors.

És clar, si a una zona on hi ha una contaminació atmosfèrica la solució perquè no estigui contaminada és instal·lar-hi sensors, no crec que siguin mesures molt importants de cara a corregir aquesta contaminació. És a dir, entenem que hi ha llacunes importants dintre del Projecte o de la Proposició de Llei que ens fan dubtar de si el contingut és el més adient.

No aporta grans novetats significatives; no és un text refundició de tota la normativa existent en matèria mediambiental, ni intenta ser-ho; no és, ni de bon tros, un pla global per a la gestió del medi. De totes maneres, entenem que el que pot ser és un document de treball, un document de treball que, amb esmenes significatives, pràcticament tornant a redactar tot el text i intentant ser molt més complet, intentant ser molt més exhaustiu, podria ser simplement un document de treball.

En aquest sentit i per tal de ser conseqüents amb el que hem fet sempre de no refusar les iniciatives parlamentàries dels altres grups, el que farem serà votar afirmativament, però amb totes aquestes reticències, que hem plantejat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquest text del Grup Mixt crec que per a nosaltres arriba en un moment oportú. Després que hem discutit aquest matí la constitució i la creació de la Conselleria de Medi Ambient, no estaria malament poder discutir amb més profunditat i a més en la línia que nosaltres proposàvem aquest matí, unes mesures addicionals que ens portarien a discutir amb profunditat quines poden ser aquestes línies amb les quals hauria d'exercir les seves competències la nova Conselleria de Medi Ambient.

Nosaltres hem estudiat amb interès aquesta Proposició de Llei i és evident que té aspectes positius i d'altres mancances que jo crec que es podrien discutir i corregir a través d'un debat, una discussió com nosaltres proposàvem també aquest matí. Creiem que els temes mediambientals, si bé existeix una normativa àmplia i que en termes generals podem dir correcta, ela-

borada per aquest Parlament de Catalunya, és evident que el fet que la seva provenença sigui fruit de la dispersió de les diferents conselleries també té una sèrie d'inconcrecions que seria bo que es poguessin concretar a través d'una llei de medi ambient de Catalunya que ens permetria fer aquest ampli debat que creiem nosaltres que seria necessari per concretar clarament quina pot ser aquesta política mediambiental que necessita el nostre país. Creiem nosaltres que el text, doncs, evidentment és millorable i que en una discussió en comissió permetria les aportacions dels diferents grups i que avançaríem cap a aquesta, que nosaltres creiem, necessària llei del medi ambient de Catalunya.

En general, nosaltres creiem que aquest text té algunes aportacions realment suggerents com la de la creació d'aquestes àrees de sensibilitat especial mediambiental i el seu catàleg, etcètera, que podrien ser fruit d'una discussió amb més profunditat.

Per tots aquests motius, el Grup Socialista donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Llei, que pot ser, ja dic, discutida i millorada en comissió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Serratusell.

El Sr. SERRATUSELL: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió, igual que la resta de grups d'aquesta Cambra, és sensible a tot allò que té a veure amb el medi ambient i amb la seva protecció. Tant és així que pensem que el medi ambient serà —és ja d'alguna manera— un dels grans temes de debat polític i social dels propers anys. Tanmateix pensem que en aquests temes, els que afecten el medi ambient, cal cercar el màxim de consens possible de totes les forces polítiques i socials del país. L'exemple més proper al que dic el tenim en l'aprovació en el darrer ple, per una àmplia majoria, del Projecte de Llei de Mesures Urgents per a la Gestió de Residus Industrials a Catalunya.

Així doncs, aquesta sensibilitat de què els parlava en relació amb temes mediambientals fa que valorem positivament qualsevol iniciativa respecte a això. I és per això que hem preferit posicionar-nos, fixar la nostra posició, entorn de posicionaments i no utilitzar el torn en contra.

El nostre Grup admet que la Proposició de Llei està fonamentada en la bona voluntat d'aportar unes mesures addicionals, tal com està batejada, per a la protecció del medi ambient. Però sincerament creiem que la Proposició aporta molt poc a la legislació ja existent en matèria de protecció mediambiental per no dir, al nostre entendre, pràcticament res. Així, per exemple, la Proposició parla de prevenció de l'impacte ecològic com a acte administratiu per tal d'autoritzar un projecte o activitat contaminant.

Tanmateix, i tal com ho fixen els articles 4 a 7 de la Proposició a què ens referim, aquesta mesura ja és recollida en la legislació de la Generalitat mitjançant el Decret 114/88, del 7 d'abril, sobre declaració d'impacte ambiental, que aplica la legislació de l'Estat i la comunitària que, en altres termes, persegueixen les mateixes finalitats que busca la Proposició.

La Proposició també es planteja la declaració d'àrees de sensibilitat ecològica total o parcial que, per raons dels seus valors naturals, paisatgístics o d'hàbitat, hagin de ser protegides, i és tanmateix aquesta figura pràcticament coincident amb allò que

preveu la Llei 12/1985, del 13 de juny, d'Espais Naturals, en establir les modalitats d'especial protecció de determinats espais, bé a través del Pla d'Espais d'Interès Natural, bé a través de les figures ja determinades i establertes de parcs nacionals, paratges naturals d'interès nacional, reserves naturals i de parcs naturals.

Fa, doncs, la impressió que, més que una regulació substantiva *ex novo*, el que es persegueix és un simple canvi de nomenclatura; és a dir, estem substituint «impacte ambiental» per «impacte ecològic» i «espais d'interès natural» per «àrees de sensibilitat ecològica». D'altra banda, en la Proposició de Llei es contemplen determinades mesures o actuacions a realitzar per les administracions en matèries de sanejament. Aquestes determinacions constitueixen en realitat, al nostre entendre, una reiteració d'alguns aspectes de la normativa sectorial vigent de la mateixa Generalitat, i, especialment, de la referida al tractament dels residus, protecció de l'ambient atmosfèric, sanejament d'aigües residuals, etcètera.

Així per exemple, la Proposició de Llei parla en el seu article 14, apartat segon, que, en determinades zones d'atmosfera contaminada, en el termini de sis mesos es procedirà a la instal·lació de les «unitats de sensors necessàries», quan en aquest moment ja hi ha instal·lats més de 300 sensors manuals, més de 30 d'automàtics en un pla de control atmosfèric ja existent que, a més de la Generalitat, hi coparticipen municipis, diputacions i l'ens metropolità.

L'article 16 fixa obligacions als municipis en matèria de sanejament que ja són contemplades en la legislació bàsica municipal.

D'altra banda, a la part expositiva de la Proposició de Llei es parla que en aquesta —i així ho ha fet l'Il·lustre Diputat que ha defensat la Proposició— s'estableixen declaracions de principis. Bé, nosaltres no hem vist grans declaracions de principis; fins i tot hem de fer notar que l'article tercer té una redacció pràcticament idèntica o molt semblant a l'article 45, apartat 2, de la mateixa Constitució Espanyola.

Es parla també que conté mesures tecnològiques bàsiques; nosaltres pensem també que potser de tan bàsiques, doncs, queden molt poc definides.

Finalment, recull el principi d'informació als ciutadans en matèria de medi ambient que, per altra banda, ja preveu la directiva del Consell de la Comunitat Econòmica Europea 90/313, del 7 de juny, i que s'ha de complir per part dels Estats membres abans del 31 de desembre de 1992.

En definitiva, aquesta Proposició de Llei, la miris per on la miris, ens sembla, amb tots els respectes, que no va ni per dalt ni per baix; és a dir, toca aspectes parcials en gran part ja contemplats en les lleis sectorials. Entenem que no hi afegeix pràcticament res. Si pretén, per altra banda, ésser una espècie de llei-marc del medi ambient, ens sembla que queda molt curta. És, doncs, aquí i per acabar, que caldria recordar les paraules de l'Honorable Conseller de Política Territorial en la darrera sessió, en el sentit d'acceptar la necessitat de disposar d'una regulació legal integral del medi ambient. I recordar també el seu anunci que la Direcció General de Medi Ambient té en avançat procés d'elaboració un text normatiu adreçat a complir aquest objectiu.

Així, doncs, pràcticament gran part dels meus arguments han estat també exposats per l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno,

però en el nostre cas vostès comprendran, de tot el que els he exposat, que el nostre vot —atesa la nostra responsabilitat de Govern— no podrà ser favorable, i m'imagino que no els sorprendrà si els anuncio el nostre vot desfavorable a aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Serratusell. Passem a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de Llei ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Designació pel Parlament de quatre Síndics de la Sindicatura de Comptes

A continuació passem al quart punt de l'ordre del dia, que és: designació pel Parlament de quatre síndics de la Sindicatura de Comptes, article 20 de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes. Un secretari de la Mesa llegirà... (L'I. Sr. Camps i Rovira s'aixeca per parlar.) Sí?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, potser seria oportú tocar els timbres per a la votació, atès que és una votació qualificada i segurament hi ha algun diputat que es troba momentàniament en els passadissos pactant alguna Llei. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies pel suggeriment.

La senyora Secretària donarà lectura a l'article 81.1 del Reglament..., no, a l'article 20 de la Llei. L'article 81 del Reglament és el que diu que s'ha de fer la votació per paperetes. Que llegeixi l'article 20 de la Llei de la Sindicatura de Comptes.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Llei 6/1984, del 5 de març. Article 20: «1. Els síndics, en nombre de set... (Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «1. Els síndics, en nombre de set, són designats pel Parlament mitjançant votació per majoria de les tres cinquenes parts, per a un període de sis anys.

»2. El Síndic Major, proposat pel Ple entre els seus membres, és nomenat per a un període de tres anys pel President de la Generalitat.

»3. El Síndic Major cessa en el càrrec si perd la condició de Síndic abans d'acabar el període de tres anys; en cas de vacant és substituït provisionalment pel Síndic de més edat de la Comissió de Govern, fins que el nou Síndic no haurà estat nomenat.»

El Sr. PRESIDENT: Vol llegir la Disposició Transitòria Segona?

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «En la primera sessió que tindrà després d'haver estat constituïda la Sindicatura de Comptes, el Ple ha de designar per sorteig tres dels síndics, el mandat dels quals durarà tres anys; un cop transcorregut aquest termini, el Parlament designarà els nous síndics en la forma establerta per aquesta Llei.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Ara un secretari procedirà a anomenar els il·lustres senyors diputats i les il·lustres senyores diputades perquè dipositin a l'urna llur vot.

(D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament, les I. Sres. Diputades i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT: La Mesa procedirà al recompte de vots.
(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: senyor Josep Maria Carreras i Puigdemonges, 94 vots; el senyor Eudald Travé i Montserrat, 94 vots; el senyor Marià Nicolàs i Ros, 91 vots; el senyor Vela, que és Francesc Xavier Vela i Parés, 91 vots; 8 blancs i dos nuls.

Com que els vots sobrepassen la majoria de les tres cinques parts, queden proclamats Síndics de la Sindicatura de Comptes els senyors Carreras, Travé, Nicolàs i Vela.

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre la programació universitària i la creació de noves universitats, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Abelló, juntament amb altres diputats del Grup Socialista. Es tramita pel procediment d'urgència. Per exposar la interpellació té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nadal.

Interpellació al Consell Executiu sobre la programació universitària i la creació de noves universitats

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, crec que avui el Parlament s'hauria de congratular, ens hauríem de congratular per debatre avui el tema de la creació de les noves universitats i de la programació universitària de Catalunya; debatre aquest tema en el Parlament abans que els projectes de llei de creació d'aquestes universitats vinguin a aquesta Cambra.

Jo penso que això permetrà un diàleg entre els diversos grups i que finalment, d'aquest diàleg, en sortirà un acord de quins han de ser els principis inspiradors de la programació universitària de Catalunya i de creació d'aquestes noves universitats. Crec que és de les poques vegades que, pel procediment d'urgència, hi ha tres interpellacions de grups tan dispars com el Grup Socialista, el Grup de la majoria, Convergència i Unió, i el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Vol dir que és un tema important en el qual hem coincidit que calia debatre abans de formular les propostes definitives.

Jo crec que estem per debatre aquest tema aquí, perquè durant l'últim mes hem vist que hi ha hagut àmplies mobilitzacions populars preocupades pel futur d'aquestes universitats, a Tarragona-Reus, a Girona i a Lleida. Hem vist que hi ha hagut mobilitzacions importants, i aquestes mobilitzacions no han aparegut espontàniament sinó que han sorgit, jo diria, fruit d'algun error comès per algun responsable del Departament d'Ensenyament. Jo crec que aquests errors s'han estat corregint, s'estan corregint, finalment els corregirem tots i podrem arribar a aquest consens, a aquest acord que tots volem respecte a les noves universitats.

De totes maneres, també cal dir que si es corregeixen els errors és perquè hi ha una voluntat de diàleg per part del Conseller, però també perquè hi ha hagut mobilització popular, i diguem-ho també: perquè hi ha molt a la vora unes eleccions municipals que fa que tothom sigui més sensible a les demandes dels ciutadans.

El Grup Socialista, en el moment que es va plantejar la Llei de Creació de la Universitat Pompeu Fabra, va demanar —i així va constar, finalment, en el Projecte de Llei, a la Llei aprovada— que es fes la referència a la necessitat de crear les noves universitats territorials. En aquell moment es deia un termini de tres anys; encara no han passat els tres anys i el Consell Executiu està molt a punt de presentar aquests projectes de llei. Per tant, s'ha avançat el que preveia la Llei; s'ha avançat perquè hi ha hagut una pressió, una demanda ciutadana molt important respecte a aquest tema. Però tots els grups d'aquesta Cambra volem les universitats, les noves universitats a Tarragona-Reus, a Girona i a Lleida, però no a qualsevol preu; volem que siguin unes bones universitats i aquí ve el que jo crec que són alguns dels errors comesos, alguns dels temes que s'han de canviar, algunes de les coses que s'han de corregir. El Grup Socialista té idees concretes respecte a com han de ser aquestes universitats, i per què volem expressar aquestes idees? Perquè finalment, en el mapa universitari de Catalunya no hi hagi el que semblava que podria ser, en un moment determinat, tres tipus d'universitat; semblava que podria haver-hi unes universitats històriques potents —la de Barcelona, l'Autònoma, la Politècnica—, unes universitats mimades —diríem la Pompeu Fabra i potser, d'alguna manera, a un altre nivell, la Ramon Llull— i unes universitats que algú ha dit perifèriques, residuals o, fins i tot algú, d'una manera molt hiperbòlica, ha arribat a dir universitats colonials. Nosaltres no volem que hi hagi tres tipus d'universitats; volem que les universitats siguin diferents, però que cada universitat tingui uns nivells, uns estàndards similars pel que fa referència a la relació d'alumne-professor, al nombre de doctors que hi hagi en el professorat, en el nombre d'inversions per alumne; és a dir, que hi hagi uns nivells similars, que no hi hagi universitats de primera i universitats de segona.

I perquè això sigui així plantejo alguns dels principis que a mi em sembla que són imprescindibles. Alguns d'ells s'estan tenint en compte però hi ha altres qüestions que finalment plantejarem.

En primer lloc, nosaltres pensem que la creació de les noves universitats ha de partir de la realitat històrica. És a dir, no podem admetre, com es va plantejar en el seu inici, que universitats en funcionament o estudis universitaris en funcionament a Tarragona, a Lleida o a Girona fossin suprimits. Això es va plantejar; es plantejava la supressió per part d'un govern nacionalista de filologia catalana a Lleida o a Tarragona, o la supressió de determinats estudis de química a Girona. Nosaltres no podem admetre que la creació de noves universitats fos un pas enrere sobre situacions històricament ja conquerides per aquests centres.

En segon lloc, nosaltres creiem que la programació universitària de Catalunya ha de ser una programació universitària de tot Catalunya, tot conjuntament. Nosaltres no volem que es plantegi una programació universitària de les universitats perifèriques, és a dir, una programació residual, i una programació de les universitats —diguem-ho així— barcelonines. I en algun

moment ha semblat que aquest era l'esquema de la programació que s'estava plantejant: jo ho he dit, l'esquema del «Tres en Uno» o l'esquema de la «Santíssima Trinitat», és a dir, una sola oferta universitària dividida en tres universitats. Aquest no és un bon esquema, nosaltres creiem que s'ha de fer una diversificació de l'oferta per a tots els centres, per a totes les universitats però, globalment, per a tot Catalunya. És a dir, es planteja de vegades de dir, per exemple, Filologia, es deia: «Repartim-ho. Catalana a Girona, Anglesa potser a Tarragona, Francesa...» No, aquesta no anava a Lleida, no... Anglesa a Lleida i una altra a Tarragona. Aquesta és la repartició que es feia. Per què no es poden fer les tres filologies catalanes a les tres universitats? Ara sembla que ho corregeixen i diuen que sí que es pot fer. Però, és clar, l'esquema que vostès feien era dir: «Home, repartim-ho entre les tres universitats, això». I jo dic: «D'acord, però per què no repartim entre les universitats de Barcelona determinats estudis?» Geologia, per exemple: dues universitats amb molt pocs estudiants; Filosofia: dues universitats amb molt pocs estudiants. Per tant, la programació ha de ser per a tot Catalunya per igual, no per a les noves universitats un tipus de programació i per a les universitats existents un altre tipus. Per tant, programació global per a tot Catalunya.

Una universitat concebuda com a servei públic, que ajudi a l'equilibri territorial i a l'equilibri cultural de Catalunya. Això què vol dir? Que nosaltres pensem que l'oferta universitària en aquestes noves universitats ha de tenir estudis de primer cicle, diplomatures que siguin prou polivalents com perquè llavors aquests estudiants puguin fer el segon cicle a la seva mateixa universitat o en altres universitats. Això val, per exemple, per a la proposta de Lleida, al seu moment, que es faci un primer cicle d'estudis científics a Lleida. Nosaltres creiem que hi ha d'haver aquesta oferta d'extensió de la cultura a tot Catalunya, i que sigui prou polivalent.

Una universitat, també, al final, que ajudi a la desconcentració. Per això nosaltres som sensibles a la demanda de Tarragona que es faci Dret. És a dir, molt bé, Dret a Girona, Dret a Lleida, Dret a Tarragona, Dret a la Ramon Llull? Sí, perquè la demanda en aquests moments és prou àmplia com per cobrir aquesta situació.

I, finalment —un principi general, també—, que sí, que les universitats tinguin una certa especificitat. Estem d'acord amb el que vostès plantejaven: Girona, humanitats; Tarragona, científica; Lleida, tècnica. D'acord, una mica aquesta especificitat, però que totes les universitats tinguin tots els seus rams: la humanitat, l'humanisme, el científic, que tinguin la tècnica.

Per tant, en això sembla que vostès ja hi estan d'acord amb nosaltres, ara. Tots estem d'acord en aquests principis. Val. Aparquem aquest tema, s'han corregit els errors, s'ha provocat una mobilització, es podia haver estalviat, però hi ha coses noves, coses noves que s'han de plantejar avui i aquí.

Com es fa el procés de creació de la nova universitat? Com es fa el període constituent? Com es fa l'autonomia d'aquests centres? Algú —ho repeteixo— de forma hiperbòlica n'ha dit «la descolonització». Com la fem, la descolonització? Hi ha problemes greus. S'ha de crear, en una sola universitat, s'han d'ajuntar centres provinents de tres universitats, per exemple, a Lleida. Centres provinents de l'Autònoma, centres provinents de la Politècnica, amb les dificultats que planteja la gent de la Politècnica per integrar-se a la nova universitat, centres provi-

nents de la Universitat de Barcelona. Cal unificar aquestes diverses sensibilitats en la nova universitat. Però, és clar, com s'ha de fer, per tant, aquest període constituent? Nosaltres plantejarem una sèrie de propostes molt concretes. En primer lloc, els responsables dels actuals centres haurien de tenir més protagonisme del que han tingut; no pot ser que les decisions finals, totes les decisions —encara que no siguin vinculants— les prengui el Consell Interuniversitari, en el qual no hi ha cap dels responsables dels centres de Lleida, Tarragona o Girona. Hi ha d'haver més participació d'aquestes comunitats universitàries.

Segon, s'ha de fer una comissió tècnica que garanteixi que el procés de transferència de la universitat mare o, si ho volem dir, dels qui dominen l'imperi colonial no abandoni les noves universitats. És a dir, aquesta és la tendència que s'està produint en aquests moments: l'Autònoma diu «apanyeu-vos» a Girona, la Universitat de Barcelona diu «apanyeu-vos» a Lleida, etcètera, i és molt raonable. Si han de ser centres independents, no cal fer noves inversions. Per tant, això s'ha de garantir, que no hi hagi aquest abandó, que no hi hagi aquest «apanyeu-vos». Vol dir que s'ha de crear una comissió tècnica que garanteixi aquest procés de transferència.

Bé, un altre element que ens sembla important: com es farà el claustre constituent? A la Pompeu Fabra es diu «Quatre anys per al claustre constituent». Aquí partim d'una situació diferent. Les universitats tenen un professorat, tenen uns claustres constituïts, moltes vegades. Nosaltres creiem que amb un període de transició de sis mesos o un any és suficient. I nosaltres pensem que el President de la Gestora ha de sorgir de la mateixa comunitat universitària, que no sigui una persona imposada pel Departament, que sigui una espècie de comissari polític. Per tant, volem la garantia del període constituent.

I tercera part —que m'hi estendré finalment després, en la rèplica—: hi ha un problema de finançament. És a dir, tot això està molt bé, ens posem d'acord, però com es finança, senyor Conseller? Algú diu que es necessiten 60.000 milions de pessetes per satisfer els 25.000 milions de les tres universitats en funcionament, més les 15.000 de la Pompeu Fabra, més els 15 o els 16 de les tres noves universitats. 60.000 milions de pessetes, 50.000, els que vulgui, dividits en quatre anys, 4.500 per any. En deu anys? 5 o 6.000 milions de pessetes per any. Al pressupost, avui, del Departament, Direcció General d'Universitats, hi ha 2.500 milions de pessetes per al Pla Quadriennal, 220 per a inversions. Això vol dir que nosaltres demanem, com a últim punt, que hi hagi una garantia financera de la creació de les noves universitats i, per tant, li demanem que junt amb el Projecte de Llei de Creació de les Universitats de Girona, Tarragona-Reus i Lleida hi hagi un projecte de finançament d'aquestes universitats, unes lleis d'ampliació de crèdit, com es va fer per a la Pompeu Fabra.

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Senyor President, si no hi hagués inconvenient, preferiria contestar d'una sola vegada les tres interpellacions, que van seguides, sobre el mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre la política general de
programació universitària**

El Sr. PRESIDENT: Sisè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre la política general de programació universitària, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Martí i Ferrer... *Pausa.* Ah, el senyor Coll i Bertran, del Grup parlamentari de Convergència i Unió..., també pel procediment d'urgència.

El Sr. COLL I BERTRAN: Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, no és gens freqüent que el Grup majoritari faci interpellacions al Govern. Avui el motiu pel qual nosaltres ens hem decidit a fer aquesta interpellació no és per demanar una informació que ens hagi estat negada, per descomptat, o que no tinguem, sinó per demanar confirmació pública d'una acció de Govern que endevinem positiva malgrat una sèrie d'aparences.

Sabem —i ho hem constatat— de la voluntat del Govern i de la Conselleria de reforçar el paper de la universitat catalana, i sabem que no es tracta només d'una voluntat, sinó que també en coneixem uns fets.

En aquests moments el Govern i les universitats, a través del Consell Interuniversitari, estan davant de la necessitat de prendre un seguit de decisions noves. Jo les he ordenat, i penso que està bé, en quatre blocs; el primer, relatiu a la reforma dels plans d'estudis i l'aplicació de les noves titulacions; el segon, un desafiament permanent —porta temps— de consolidació de les universitats de Barcelona, Autònoma i Politècnica; un tercer, consolidar una universitat més recent i que, per tant, necessita un tracte especial, que és la Universitat Pompeu Fabra i, en quart lloc, el desafiament importantíssim d'engegar les universitats de Girona, de Lleida i de Tarragona-Reus.

Totes aquestes decisions són decisions molt importants perquè afecten el mapa universitari en una perspectiva a mitjà i a llarg termini, i, per tant, es tracta d'unes accions de tipus estructural o de tipus estratègic. Cada vegada que es prenen decisions d'aquest tipus, cada vegada que el Govern a través d'alguna de les seves conselleries pren decisions que afecten així fonament l'estructura, evidentment que s'afecta persones i s'afecta institucions, i més quan estem parlant, com deia, de decisions que tenen una repercussió a llarg termini. Cal trencar inèrcies, cal revisar plantejaments i maneres de fer; cal ser creatius, i tot això provoca sovint inquietuds i nervis i por del que passarà, eh?, aquest tipus de neguits. Aquesta vegada pensem que aquests neguits han tingut més força que l'esperança en unes bones solucions, i ha esclatat, de fet, un soroll públic que tots coneixem, bé directament, perquè l'hàgim viscut, o bé per la premsa, i que a nosaltres ens ha preocupat fortament.

Aquesta reacció ens ha preocupat perquè ens sembla endevinar-la com a molt exagerada i, sobretot, com a fruit d'una insuficient o d'una prematura i excessivament ràpida reflexió. El motiu de la interpellació és, doncs, senyor Conseller, conèixer de primera mà la situació real actual. Quin és el pensament del Conseller sobre aquest tema? Rebre la confirmació que esperem que aquest soroll públic no ve al cas, i conèixer les perspectives dels propers mesos en relació amb el conjunt de la programació universitària.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll i Bertran. L'altra interpellació, que és el setè punt de l'ordre del dia, la formula el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Gimeno.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre la creació de noves universitats**

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, és indubtable que, si no hagués estat per unes declaracions del Director General d'Universitats de la Generalitat, el senyor Josep Guitart, fetes a Tarragona, on parlava d'una important reducció dels estudis universitaris que després han estat ràpidament corregides perquè es deia que havien estat malinterpretades, mal enteses, etcètera, i que abans de ser corregides i esmenades des de les màximes instàncies, dit pel mateix Conseller d'Ensenyament, han generat aquesta forta contestació, aquest fort rebuig popular a aquesta decisió; decisions que no sols han tingut repercussió a Tarragona i a Reus, sinó també arreu de Catalunya o arreu de les capçaleres de circumscripció, digui's Lleida o digui's Girona.

Aquest sentit de les declaracions sobre la creació de la universitat del Camp de Tarragona és el que ens porta a fer aquesta interpellació. En unes declaracions de l'Honorable Conseller al *Diari de Tarragona* el 21 de febrer, molt bé ens recordava —i ho llegeixo textualment—: «El Parlament de Catalunya és qui té atribucions per crear noves universitats, i el Govern de la Generalitat és qui les té per fer una distribució dels estudis i titulacions.» D'acord amb aquestes declaracions, i unes declaracions addicionals en què deia que Tarragona no perdrà en cap cas titulacions, el sentit de la nostra interpellació és clar: abans que ens portin aquí al Parlament el projecte de creació d'una nova universitat, com pensa distribuir, el Govern de Convergència i Unió, els estudis i les titulacions universitàries arreu del territori de Catalunya.

Volem afegir també que en una conferència de l'Honorable Conseller a la Universitat de Barcelona l'any 90 —i que va ser publicada uns mesos més tard—, llegim: «No hi ha dubte que no convé que hi hagi ni universitats ni especialment centres o estudis excessivament massificats». Per això cal anar, d'acord amb les idees de l'informe al qual he fet referència, a una extensió racional de l'oferta. S'ha d'anar, evidentment, cap a la creació d'una nova universitat a l'àrea de Barcelona, però s'ha d'anar també, al mateix temps, cap a la potenciació i a la ulterior independització dels nuclis universitaris que en direm "territorials". Més endavant deia que «evidentment, cal anar a fer el que ja tenim endegat, que és un mapa universitari de Catalunya que tingui en compte tota una sèrie de condicionants. Aquesta és una tasca que ha emprès el Consell Interuniversitari i que entenc que cal prosseguir fins arribar al final».

Bé, d'acord amb aquestes declaracions i les posteriors a aquestes que han sortit publicades al *Diari de Tarragona*, ens agradaria saber què recomana en concret el Consell Interuniversitari d'acord amb aquestes informacions, quines són les conclusions que es dedueixen del mapa universitari de Catalunya?, i ja que el Govern compta amb una majoria parlamentària suficient per decidir el model territorial d'universitats a Catalunya, quin és en concret aquest model? El tema és important perquè els estudis universitaris poden ajudar a definir quina és, també,

la política del Govern en el conjunt del territori català. Per dir-ho sense embuts: es tracta de concentrar una oferta universitària bàsicament a la ciutat de Barcelona i al seu entorn, o hi ha una proposta efectiva de descentralització per a tot el territori nacional? Aquest debat potser ens semblarà anacrònic al segle XXII, quan Catalunya sigui un *continuum* urbà i Reus, Vic, Girona, Lleida, la Seu d'Urgell o Tarragona siguin barris més o menys perifèrics d'un hipotètic Barcelona «Districte Federal».

Deixi'ns, Conseller, que li comuniquem les músiques i les lletres que ens fan arribar els nostres amics de Lleida, de Girona, de Vic, Tarragona, Tortosa i Reus. Ens vénen a dir: «Un dia es va creure necessària la descentralització; es van crear seccions universitàries de la Central o de l'Autònoma a Tarragona, a Girona i a Lleida, les capitals de la província». Més tard, Reus i Vic, per camins diferents, van esdevenir també ciutats universitàries. El funcionament d'aquestes seccions universitàries ha estat desigual, però en molts casos hem de reconèixer que hi ha molts guanys acadèmics i extraacadèmics fruit d'aquesta descentralització.

Ara, quan són molts més els que demanen aquesta descentralització efectiva dels ensenyaments universitaris, i a les ciutats esmentades s'afegeixen comarques senceres, com el Baix Llobregat o el Maresme, tenim la impressió que no hi ha voluntat política clara de consolidació d'aquesta descentralització universitària, i aquesta impressió ens provoca, certament, una inquietud.

En el panorama universitari d'un futur immediat, simplificant-lo, apareix —o, almenys, així ens ho sembla—, així, una nova universitat privada, amb centres molt importants a l'àrea barcelonina; una nova universitat pública, la Pompeu Fabra —nineta dels ulls de la Conselleria d'Ensenyament—, també a Barcelona; tres macrouniversitats històriques: la Central, l'Autònoma i la Politècnica, de les quals només una té un *campus* central definit fora de l'àmbit de Barcelona —ens referim, lògicament, a l'Autònoma—, i un seguit de seccions escampades pel territori català, a les quals sembla que se'ls vulgui atorgar només els primers cicles, per acabar dient als alumnes: «I, si voleu anar acadèmicament més amunt, apa!, aneu a Barcelona o a Bellaterra.»

Ens preocupa que —declaracions desafortunades— aquesta indefinició en el model universitari provoqui reaccions que poden ser titllades de localisme desfermat, i que alguns arribaran a qualificar d'irracional. I això, abans d'unes eleccions municipals, és perillós, i és perillós perquè és atiar el foc que pot sobreexcitar sensibilitats o obrir expectatives que, si al final són falses, generaran frustració.

Amb la idea que és convenient per a tothom clarificar aquest futur mapa universitari i aquesta futura política universitària del Govern, és pel que hem fet aquesta interpel·lació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, Honorable senyor President. Moltes gràcies a tots, i molt especialment als tres diputats interpel·lants, pel fet de plantejar aquí, en aquest hemicle —pel meu gust, massa buit—, un tema per a mi tan important —i estic segur que, per al país, tan transcendental— com és el de la programació universitària de Catalunya.

Jo he dit moltes vegades que, de les universitats, en general, se'n parla poc. I, en general, se'n parla malament, quan se'n parla als mitjans de comunicació. I jo he dit moltes vegades, també, que el nostre nivell mitjà dels nostres centres universitaris, dels centres universitaris de Catalunya, és avui jo diria que molt bo, si no excellent; sense cap mena de dubtes, molt millor del que era fa uns quants anys, i equiparable, en molts casos, a la resta d'universitats europees de primer nivell. Perquè, és clar, d'universitats, n'hi ha de tota mena a tot arreu: als Estats Units n'hi ha més de tres mil, d'universitats, i quan ens fixem en les universitats americanes, surten les que tots coneixem, però dels centenars i centenars, i gairebé milers, d'universitats de segon o tercer nivell, ningú no se'n preocupa.

Nosaltres tenim actualment unes universitats que són bones, repeteixo, i volem —el Consell Executiu, el Govern de Catalunya, hi està absolutament decidit— que el país tingui un mapa universitari, tot ell d'una qualitat homogènia —amb alts i baixos, evidentment, perquè no pot ser tot igual—, però tot ell d'una qualitat homogènia, mai universitats de primera i de segona, i que doni resposta a les necessitats reals del país.

S'ha parlat aquí també, entre d'altres coses, de les mobilitzacions populars que hi ha hagut aquests dies pel tema universitari.

Jo lamento que, per part de determinades persones —i no acusaré, en aquest cas, cap partit polític determinat; perquè, si hi ha hagut culpes, penso que en aquest cas han estat repartides—, per part de determinades persones, s'hagin exagerat els problemes que presenta, no cal dir-ho, la confecció d'un mapa universitari i el fet d'haver de traçar una programació universitària per a tot Catalunya per als anys futurs. Però sí que haig de fer constar que, tot i el meu desig que, de la universitat, se'n parli i se'n parli força, i, no cal dir-ho, que, si és possible, se'n parli bé, penso que algunes vegades, certament, s'han exagerat aquestes reaccions populars, de vegades polititzant el tema, cosa que jo sempre he intentat defugir: jo estic segur..., coincideixo amb els tres diputats que han pres la paraula avui sobre aquest tema i que pertanyen a formacions polítiques distintes, però estic segur que els representants de les altres formacions polítiques pensen igual: que aquest és un tema que no s'ha de polititzar, atès que tots plegats ens podem posar fàcilment d'acord sobre quin ha de ser l'objectiu i quina ha de ser la manera d'arribar a cobrir aquest objectiu de la millor manera possible.

Bé, fetes aquestes consideracions prèvies, jo voldria ara parlar breument dels diversos temes que han plantejat els diputats interpel·lants. Començarem, doncs, pel senyor Nadal.

Efectivament, ell comença per dir que hi ha hagut un error d'algun responsable del Departament d'Ensenyament en presentar els programes, les propostes. És possible: tots ens podem equivocar, i jo també; quan estàs obligat a contestar moltes preguntes —cosa que faig sempre de grat—, o quan es plantegen temes que poden tenir una repercussió important, un pot dir paraules de més o paraules de menys. Segurament hi ha hagut un error per part nostra —jo me'n faig responsable—, de no saber presentar els fets bé. Per què? Senzillament, perquè no és cert, no és cert que es presentés una proposta tancada, i pràcticament no discutible, a les comissions territorials respectives.

Es va presentar una primera proposta, una primera proposta que no era del Ple del Consell Interuniversitari —això, també ho voldria aclarir—, sinó que era feta en el si de la Comissió de

Programació del Consell Interuniversitari, en el qual hi ha representants de l'Administració i hi ha també representants de les quatre universitats existents ara a Catalunya.

Aquesta era una proposta que podia ser discutida, i que havia de ser discutida i que ha estat discutida, però no era, en cap cas, un ultimàtum, de dir: «O això, o res»; ni de lluny. I per tant, jo crec que, a causa d'aquesta mala interpretació —i del que pugui jo tenir de culpa, doncs, me n'excuso, si és que això no s'ha explicat prou bé—, és pel fet que s'han produït totes aquestes manifestacions i aquestes expressions, de vegades, al meu entendre, desafortunades.

Aquesta era, evidentment, una primera proposta. I fixin-se vostès que aquesta proposta es plantejava allà on s'havia de plantejar, que és al nivell de les comissions territorials respectives dels tres nous centres que es volen crear. Per què? Simplement, perquè aquesta Comissió, on estan representats els centres universitaris, diguem-ne, perifèrics —per entendre'ns, sense que això vulgui ser, en cap sentit, un menysteniment—: persones o representants dels centres de Girona, de Lleida, de Tarragona o de Reus, hi poguessin expressar la seva. I no solament ells, sinó que hi poguessin expressar la seva, també, la resta de persones representants d'institucions o del que en podríem dir les «forces vives» de cadascuna d'aquestes capitals. I em sembla que aquest era un procediment correcte, i no hi ha dubte que, en cap cas, no es volien fer retallades.

El que passa és que el tema de la territorialització de les universitats, de la creació de noves universitats, ha anat barrejat, malauradament —que això és el que ha acabat de produir l'embolic—, amb un altre tema molt important també, que és el de les noves titulacions.

Com, sens dubte, saben les senyores i els senyors diputats, a l'Estat espanyol hi ha actualment una cinquantena de titulacions —cinquanta-dues o cinquanta-tres— universitàries: diplomatures o llicenciatures. En comparació amb la resta de països de la Comunitat Europea, aquest és un nombre molt baix: els diversos països de la Comunitat Europea tenen entre cent i cent cinquanta titulacions universitàries diferents.

I, per això, el Consejo de Universidades —que és qui en té la responsabilitat—, ja fa anys i tot que estudia la diversificació de les titulacions i un nou mapa universitari, no pel que fa a la localització, però sí, evidentment, pel que fa a les noves carreres que s'han de crear, que moltes vegades són, ni més ni menys, que diversificació de les existents. Aquest és el cas de filologia, per exemple: filologia, que era una sola titulació, amb branques, amb especialitzacions, a partir del moment que això s'installi, seran set titulacions absolutament diferents.

I és evident, és evident, que nosaltres, el que no podem pensar és a posar set titulacions de filologia a totes i cadascuna de les universitats públiques catalanes; és més, anticipant-me a alguna cosa que ha dit no sé quin dels interpellants, jo diria que tenim en projecte reduir titulacions de les universitats existents: per exemple, s'ha posat el de geològiques, que em sembla molt oportú. És absolutament absurd que hi hagi una Facultat de Geològiques a la Diagonal i que hi hagi una secció de geològiques dintre d'una Facultat de Ciències a Bellaterra; és absurd, per què?, pel nombre d'alumnes molt reduït que tenen l'una i l'altra.

Seria una racionalització de l'ensenyament, seria un estalvi de recursos que es podrien dedicar a un altre tema, la conjunció

en un sol centre de les dues geologies. Com seria convenient, al meu entendre —i se n'ha parlat, d'això, al Consell Interuniversitari, però bé, ja saben les senyores i els senyors diputats que això és molt fàcil de dir, molt bonic de planificar, però, de vegades, molt difícil de dur a la pràctica amb bons resultats—, que no hi hauria d'haver, dintre de l'àrea de Barcelona, una filologia de clàssiques a la plaça de la Universitat i una filologia de clàssiques a Bellaterra; amb una que en tinguéssim, ajuntant bé els professors i coordinant les seves activitats, tots plegats hi sortiríem guanyant i, segurament, ens costaria menys diners.

Per tant, racionalitat —aquesta és una de les primeres premisses. Nosaltres volem respectar la realitat històrica de totes les universitats existents fins ara, de tots els centres universitaris que fins ara han existit. No volem suprimir res. Això sí —volem que quedi clar—: racionalitzar els estudis. Tenim temps per fer-ho, i ja els avanço, senyores diputades i senyors diputats, que, de moment, en això, hi ha un acord total entre les diverses comissions territorials i nosaltres per tal de considerar aquest tema, el tema de les filologies englobat dintre d'un tema molt més gran, que és el tema de les humanitats, que és on hi ha moltes diferenciacions i molts canvis entre la situació anterior i la situació actual, un cop s'implantin aquestes noves titulacions, amb el temps que tenim. És a dir, aquestes noves titulacions s'hauran de posar en marxa, segons la normativa vigent, en un termini de tres anys. Per tant, estem d'acord amb les universitats, que seran creades pròximament a través d'una llei d'aquest Parlament, que, de moment, òbviament es conservaran totes les places que hi ha, tots els estudis que hi ha, tots els professors que hi ha —que consti que mai ningú no havia dit el contrari; que consti, això!—, i deixarem per al dia de demà quines són les filologies, per exemple, que cal posar en marxa en cadascuna d'aquestes noves universitats, respectant —ho torno a dir una vegada més—, perquè no podem fer altra cosa i perquè així ha de ser, tots els drets adquirits per tots els professors i fent allò que sigui més necessari, allò que les noves universitats, quan tinguin ja, no una autonomia, sinó una independència total, opinin, creguin que sigui més oportú de fer en cada cas.

Per tant, acceptem la realitat històrica, no volem fer supressions, tampoc no hem de fer universitats clòniques —o sigui, models universitaris que siguin iguals a tot arreu. Volem, sense cap mena de dubtes, que les universitats que es creen, com les que ja existeixen, tinguin, cadascuna d'elles, alguna singularitat: hi ha carreres que, òbviament s'hauran de fer lloc, per la demanda, per la importància del tema, per moltes coses. Però n'hi ha d'altres que voldríem que tinguessin el que jo en dic una projecció nacional; en posaré algun exemple: a Lleida hi ha una escola d'agrònoms —no n'hi ha cap altra a Catalunya—; jo entenc que hem de respectar la singularitat d'una escola d'agrònoms a Lleida, i que qualsevol xicot o xicota de Catalunya que vulgui estudiar agrònoms hagi d'anar a Lleida —això em sembla positiu. Hi ha a Tarragona, per posar un altre exemple, si voleu, més modest —perquè és una diplomatura, i, a més, de títol propi, i no una llicenciatura—, una escola d'enologia: només n'hi ha una a tot Catalunya, i em sembla bé, de moment, mentre no sorgeixin més necessitats, de respectar aquesta singularitat de Tarragona. I a Girona també s'ha de crear algun centre que tingui, repeteixo, una dimensió nacional, que faci que una persona que vulgui estudiar un tema determinat, se'n vagi a Girona, o se'n vagi a Lleida, o se'n vagi a Tarragona o a Reus, perquè sap que

allà hi ha els millors recursos i el centre que fa precisament allò que ell vol. Em sembla que, en això, sí que tots hi estarem d'acord.

Que s'ha de desconcentrar la universitat? Si no fos així, no en parlàrem. Això ja ho ha decidit aquest Parlament, i aquest és el criteri de tots. Que ha de ser un servei públic? Sense cap mena de dubtes. Que hi ha d'haver diplomatures polivalents? Ara més que mai. I que hem d'«apretar» en el tema de les diplomatures per sobre de les llicenciatures? Suposo que les senyores i els senyors diputats coincidiran amb mi en aquesta necessitat imperiosa; necessitat imperiosa que es va imposant, altrament, per ella sola: jo he dit altres vegades —i m'és grat, ara, de recordar-ho aquí— que l'any 1985, entre les peticions de demanda de primera opció d'entrada a la universitat, n'hi havia només entre un 20 i un 25% que demanaven estudiar una carrera curta, o sigui, una diplomatura, i la resta, naturalment, volien una carrera llarga, o sigui, una llicenciatura.

A la pre-inscripció del curs 90-91, que és el que estem ara, les coses, que havien anat canviant d'una manera progressiva, han arribat ja a un equilibri que em sembla molt desitjable.

Hi ha hagut pràcticament el mateix nombre de sol·licituds per entrar en una carrera curta que per entrar en una carrera llarga. Perquè és molt bo per al país que tinguem molts llicenciats i molts doctors i molts savis; això no li fa mal a ningú, al contrari. Però això ha d'anar ajudat d'un nombre suficient de gent preparada en la seva àrea amb el que sigui, però amb titulacions que no cal que siguin del màxim nivell. I això ens fa molta falta a Catalunya.

Si vostès repassen les dades de l'últim padró de l'any 1986, que han estat després tractades pel que era aleshores encara el Consorci d'Informació i Documentació —actualment Institut d'Estadística de Catalunya— veuran que hi ha una gran discrepància entre les persones que tenen a Catalunya un títol dels més elevats i els que tenen un títol de grau mitjà. Hi ha un gran dèficit de persones amb títol de grau mitjà, i per això jo m'alegro que el nombre de gent que vulgui fer els estudis conduents a un títol de grau mitjà sigui cada vegada més gran i ens posi cada vegada més a prop dels paràmetres que són els que prevalen a la immensa majoria de països d'Europa. Desconcentració, sí; especificitat, ho he dit, també; servei públic, també. No hi ha dubte que estem totalment d'acord amb això.

Un altre tema que ha plantejat el senyor Nadal, evidentment molt important, és quin ha de ser el procés de creació. Bé, d'això en parlarem una mica avui i en podem parlar més endavant i evidentment això s'haurà de contemplar en els projectes de llei que jo crec que ben aviat podrem entrar en aquest Parlament. Perquè, és clar, fins ara, aquests centres universitaris no han tingut certament una autonomia suficient perquè depenen, encara ara, dels rectorats o de les juntes de govern, o dels consells socials de les seves universitats d'origen i, per tant, és necessari que això canviï, i que siguin ells directament els que d'una manera progressiva vagin tenint aquests poders de decisió.

No hi ha dubte, de tota manera —suposo que el senyor Nadal i la resta de senyores diputades i senyors diputats estaran d'acord amb mi—, que els responsables dels centres s'hauran, naturalment, de tenir en compte i hauran de dir la seva en tot el que sigui la posada en marxa d'aquestes universitats, però que caldrà que durant un període, que podem discutir la seva durada, la Generalitat haurà de fer una mica la tutela d'aquests nous

centres com sempre l'Administració pública fa amb qualsevol dels nous centres universitaris creats. I com vostès saben molt bé la Universitat Pompeu Fabra està encara, en els moments actuals, en un règim especial de tutela durant anys. Però, evidentment, no hi ha cap mena de dubte que les persones, que hi ha ara al front d'aquestes universitats tindran totes les possibilitats d'expressar el seu parer. I el seu parer haurà de ser tingut en compte a l'hora de determinar el que ha de ser el futur d'aquests centres.

Però jo em permeto dir-los, com a professor universitari que sóc —parlo ara en qualitat de tal—, que no és únicament el parer dels professors universitaris el que val per a una cosa així. El parer dels professors universitaris pot ser tingut en compte i ha de ser tingut en compte sempre, però no són ells, al meu entendre, els que han de determinar quins estudis s'han de fer i quins altres s'han de deixar de fer. Aquest és un tema prou important perquè no sigui solament un gremi determinat el que opini, sinó que ha de ser el conjunt de les forces vives, el conjunt de les institucions, els que avaluin les necessitats del país, els que tinguin una visió de futur sobre les necessitats immediates o posteriors de determinades titulacions i els que de comú acord, després d'un diàleg tan llarg, tan profund com vulguin, arribin a les decisions que siguin més necessàries. I en definitiva no cal dir —i això també s'ha dit abans— qui té la veu final en aquest tema és aquest Parlament i el Govern de Catalunya. Aquest Parlament, pel que fa a la creació de noves universitats; el Govern de Catalunya, per tal de decidir quins són els centres nous que es poden crear dintre les universitats ja existents o ja creades per aquest Parlament.

I, finalment, el senyor Nadal ha parlat del tema del finançament. Jo també ho he llegit al diari, que falten 60.000 milions de pessetes per tal de fer funcionar aquestes universitats; d'infraestructura em refereixo, no parlo dels diners que falten —després a la contrarèplica, si volen, m'hi puc estendre—, els diners que fan falta perquè puguin exercir la seva activitat.

Miri, no s'ha d'oblidar que el Govern de Catalunya va ser el primer de l'Estat que va fer un gest molt significatiu a l'hora de cobrir dèficits històrics heretats pel que fa a les universitats catalanes, de les quals la més perjudicada per aquests dèficits havia estat, sense cap mena de dubte, la universitat Politècnica, a la qual dos o tres ministres seguits li havien promès una inversió de 7.000 milions de pessetes. Ni una sola pesseta va venir d'aquests 7.000 milions, i per això el Govern de Catalunya va prendre la decisió en un moment determinat —i ho puc dir, a més a més, amb la veu ben alta i presumint-ne, perquè no era pas jo Conseller d'Ensenyament aleshores— d'invertir, de dedicar 25.000 milions de pessetes en un pla quadriennal per tal de reparar aquests dèficits històrics. Una part molt important d'aquests 25.000 milions, certament, van anar a parar a la Politècnica, perquè necessitava fer tot un campus sencer nou.

Però hi havia dèficits també a l'Autònoma i hi havia dèficits a la Universitat de Barcelona. I encara ara tant el rector de la Politècnica com el rector de l'Autònoma, com el rector de la Universitat de Barcelona, sempre que poden, sempre que tenen ocasió —i si no, la busquen— li expliquen tant al President de la Generalitat com a mi mateix que es necessita encara continuar amb un nou pla d'inversions per tal d'arribar a tenir els campus i els edificis i les infraestructures que ells voldrien. Jo espero que això amb el temps es pugui, si no cobrir d'una manera completa

totes les apetències, totes les peticions actuals, es puguin sí satisfer en gran manera, perquè en definitiva aquí tots el que volem, tant els rectors, a què he fet referència, com tots nosaltres, és que Catalunya tingui un sistema universitari de primera fila, de primera magnitud.

Per tant, no hi ha dubte que cal una garantia financera, no hi ha dubte que es necessitaran molts diners i a més ja li puc anticipar al senyor Nadal i a totes les senyores diputades i els senyors diputats que a més a més de portar els projectes de llei de creació d'aquestes universitats, nosaltres, abans de les vacances d'estiu, presentarem un projecte de crèdit extraordinari per despeses d'infraestructura de les noves universitats fonamentalment i entre les quals s'hi ha d'incloure, també, la Universitat Pompeu Fabra, que tot just l'estem començant a fer.

Molt bé; jo també crec, com ha dit després el senyor Coll i ja ho he dit abans, que els neguits que hi ha hagut han estat excessius. El senyor Coll m'ha demanat, i el senyor Gimeno també, que volia saber quina és la situació actual. Miri, jo els diré..., no hi entraré amb massa detall, perquè seria una mica pesat i «ferragós», però els diré quines eren les nostres propostes inicials i per què, i els explicaré després quina és la situació actual.

Nosaltres feiem uns plantejaments que en cap cas —ho repeteixo— a la nostra primera proposta representaven una disminució del nombre d'estudiants ni del nombre de coses que es podien fer allà. I en aquest plantejament es partia de la base que en el moment actual, que vaja, que en el moment inicial de la seva marxa hi hauria d'haver en aquestes universitats una capacitat de primer curs de l'ordre de 2.500 places, 50 per amunt, 50 per sota. La qual cosa vol dir que amb aquesta mecànica arribaríem a tenir uns centres universitaris que, quan funcionessin del tot, tindrien cadascun uns 10.000 estudiants —entre tots els cursos, naturalment. I la idea nostra —ho repeteixo— era que tots —ja li ho he dit abans—, que tots aquests centres tinguessin realment una certa singularitat.

Jo li explicaré, per exemple, el que passa a Lleida, on un cop recollides totes les peticions i discutides —i no totes acceptades— què va fer la Comissió Interterritorial; el divendres passat es va aprovar per part d'aquesta Comissió Interterritorial un document que servirà de base per anar al Consell Interuniversitari, que és qui haurà de fer l'informe a partir del qual el Consell Executiu prepararà el Projecte de Llei. La nostra proposta actual per a Lleida, totalment consensuada, és la de fer humanitats en forma de filologia —a determinar quines— i geografia i història, amb un total entre filologia i geografia i història de 300 places; de fer ciències de l'educació —formació de mestres, no cal dir—, però també implantar un segon cicle d'educació social i psicopedagogia amb 275 places; pel que fa a ciències experimentals i de la salut, es mantindria medicina amb 100 places —sempre parlo, ben clar, de places de primer curs— i 60 places d'infermeria; ciències socials i jurídiques, hi hauria una facultat de dret amb 300 places de primer, més un nou segon cicle de ciències jurídiques i socials —una nova titulació—, que és investigació i tècniques de mercat —un segon cicle sobre això—, més 300 places de ciències empresarials, diplomatura, primer cicle; i pel que fa als ensenyaments tècnics hi ha una gran diversificació: 100 places d'enginyers agrònoms; 100 places d'enginyers de monts, que és una nova titulació per a la Universitat de Lleida, i tota una sèrie de places d'enginyeries tècniques; per exemple, hi hauria 150 places repartides entre enginyeria tècnica en

informàtica de sistemes i una altra en informàtica de gestió; hi hauria 140 places repartides entre enginyeria tècnica d'indústries agràries i alimentàries, d'explotacions agro-pecuàries, d'hortofruticultura i de jardineria, de mecanització i de construcció rurals; hi hauria 75 places entre enginyeria tècnica d'indústries forestals i enginyeria tècnica en explotacions forestals i hi hauria 100 places més en enginyeria tècnica industrial. I a més a més com a centres adscrits, que ja existeixen ara, seguiria havent-hi l'INEF, la universitat de l'esport, 100 places més; 100 places més de treball social, una altra diplomatura, i 250 places més de graduat social, que és una altra diplomatura. Això fa un total de 2.450 places de primer —no compto les dels nous segons cicles; parlo només de places de primer—. Repeteixo: si m'he entretingut una mica amb el tema de Lleida és perquè la Comissió Territorial ja s'ha reunit, ha arribat unànimement a un acord sobre aquest tema i això anirà a la reunió propera del Consell Interuniversitari abans de preparar els respectius projectes de llei.

Puc anunciar també a les senyores i els senyors diputats que amb lleugeres variants estem a punt d'arribar a acords amb les altres comissions interterritorials. Demà es reuneix la de Tarragona. Jo he tingut ocasió de parlar amb els responsables dels centres allí existents, amb els alcaldes de les ciutats implicades i amb altres persones que formen part de la Comissió Territorial i tinc la completa convicció que demà s'arribarà a un acord complet a base del document presentat pel senyor Guitart i pel senyor Mariné en l'anterior reunió, més l'ampliació d'alguna altra titulació que vostès em permetran que jo ara aquí no especifiqui perquè encara no està acordat per tothom, però que serà —estic segur— a gust de tothom.

I pel que fa a Girona, finalment, els puc dir que la Comissió Interterritorial es reunirà el dimarts de la setmana que ve, el dia 26, i que les meves notícies són —i a més he tingut ocasió de parlar, per exemple, amb l'Alcalde de Girona i amb el President de la Diputació i amb els responsables dels centres universitaris d'allà— i també els puc anticipar que hi ha un acord de principi total per tal de tancar un acord, que jo espero que també dimarts que ve s'arribi a una conclusió unànime sobre quina és la planificació dels estudis que durant un cert temps ha de fer la Universitat de Girona.

Perquè, deixin-me dir una cosa, nosaltres el que fem ara és una planificació que no és solament d'aquestes universitats, sinó que és de tot Catalunya; però aquesta programació, aquesta planificació, ha de ser òbviament lliscada i mai no pot ser una planificació tancada, perquè nosaltres podem preveure més o menys el que pot passar en el termini de tres anys o de quatre anys, però no podem preveure exactament quines seran les necessitats del país l'any 2000 i encara menys l'any 2005 o l'any 2010. I, per tant, evidentment, totes aquestes programacions cada any es revisen i s'adeqüen a les necessitats i les conveniències del país i a les opinions i a les noves titulacions o a les noves possibilitats d'estudis que hi pot haver. I, per tant —repeteixo—, aquesta serà una programació inicial per tal de posar en marxa estudis entre el curs 1992-93 i els cursos subsegüents fins el 95 o 96, i després ja ho veurem.

Això ha d'anar tot junt —no cal dir, i em refereixo ara a la intervenció del senyor Gimeno—, ha d'anar tot embolicat en el conjunt del que és el mapa universitari de Catalunya. El Consell Interuniversitari ha tingut diverses reunions en comissions i en

ple, últimament, per continuar treballant en aquest tema. El tema de les universitats territorials, de què avui hem parlat, és òbviament només una part molt important, però només una part de la programació universitària de Catalunya dels anys futurs, perquè, evidentment, aquí, a més a més, hi ha tot aquest gran tema, que abans he esmentat, de la diversificació de titulacions universitàries i no cal dir que tothom, o almenys molts, voldrien fer indiscriminadament aquestes noves titulacions. Aquest serà un tema en el qual encara jo penso que tardarem una mica a arribar a acords totals, però evidentment dintre de la comissió de planificació, de programació del Consell Interuniversitari s'han fet avenços importants. No he d'amargar que encara entre els responsables de les universitats territorials de l'àrea de Barcelona hi ha discrepàncies quant al que han de fer cadascuna d'elles, perquè moltes voldrien conservar certa exclusivitat en certs estudis que altres també volen fer i, per tant, aquest és un tema que encara està una mica verd, però que de tota manera jo espero que en poques setmanes o màxim en pocs mesos s'arribarà a un acord. I, evidentment, si no s'arriba a un acord, fetes les propostes i les consideracions oportunes, serà el Consell Executiu i, en tot cas, el Parlament el que decidirà, en definitiva, quin és el model de mapa universitari per a la Catalunya des d'ara fins a l'any 2000; model que, hi insisteixo una vegada més —tal com he dit abans per a les universitats de Girona, de Lleida i de Tarragona-Reus—, serà un model lliscant i adaptable en cada moment a la realitat de les circumstàncies i al que es vulgui.

Acabo, acabo amb la intervenció del senyor Gimeno, assegurant-li que pot tenir l'absoluta certesa que nosaltres no volem fer universitats de segona en aquestes contrades. Hi ha una absoluta total voluntat de consolidació dels estudis universitaris allí existents, i no solament d'això sinó de la seva transformació en universitats que siguin, si és possible, de primer nivell. I si dic «si és possible» li vull dir dues coses, senyor Gimeno: una, que tindran els recursos equivalents que tenien abans o més, i que lluitaran amb igualtat de circumstàncies, i dues, que a mi em sembla bé la diversitat. Ja he dit que no hem de fer mostres clòniques, repetitives d'una mateixa universitat. I si les universitats d'aquí a deu anys o d'aquí a vint anys seran més bones o més dolentes dependrà, òbviament, per una part, dels recursos que se'ls donin, però també, i molt especialment, del seu esforç, i, per tant, evidentment, veurem en aquesta mena de cursa, en aquesta mena de competició que hi ha d'haver entre totes les universitats, quina serà la que arribarà més lluny i la que presentarà realitzacions més importants.

De tota manera, acabo aquesta primera intervenció meva assegurant-li que nosaltres volem que en un futur immediat i, evidentment, abans d'acabar aquest any, a Catalunya haguem passat de tenir tres universitats a tenir-ne set; les tres clàssiques, la Universitat Pompeu Fabra, ja creada per aquest Parlament, la Universitat Ramon Llull, ja creada i que està pendent del reconeixement per part d'aquest Parlament, i les tres universitats a què avui, sobretot, hem fet referència: la de Girona, la de Lleida i la de Tarragona-Reus, i que totes aquestes universitats han de poder lluitar per ser centres de gran importància, per ser centres que siguin destacats, no ja en el conjunt de les universitats europees sinó en el conjunt..., no ja en el conjunt de les universitats espanyoles, vull dir, sinó en el conjunt de les universitats europees.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Nadal pot fer ús d'un torn de rèplica, durant cinc minuts.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, m'ha complagut la intervenció del senyor Conseller; ha avançat un seguit d'informació sobre la qual coneixíem que hi podria haver acord, que era sobre el conjunt de propostes a què s'arribarà a les comissions territorials pel que fa referència a propostes de llicenciatures i diplomatures, és a dir, els estudis que s'han d'impartir en aquestes noves universitats, però, jo no sé si és demanar massa avui en aquest Parlament, ja que encara s'han de reunir les comissions territorials... Vostè ens ha anunciat l'acord a què s'ha arribat a la Comissió Territorial de Lleida pel que fa referència a propostes d'estudi, però en els mitjans de comunicació ha sortit, per exemple a *La Vanguardia* d'ahir, que l'alcalde de Tarragona, el senyor Joan Miquel Nadal avançava ja que a la reunió de demà es farà la proposta que Tarragona tingui dret, que era el punt de discrepància, diguem, entre el territori tarragoní i les propostes, diguem, provinents de la Direcció General d'Universitats.

Per tant, jo diria, si és demanar massa si ens pot dir si aquesta proposta es farà demà a la Comissió Territorial de Tarragona-Reus?

Per altra banda, la discrepància que existia entre les comarques de Girona i la Direcció General en aquells moments se centrava, fonamentalment, en els estudis de química, i jo també demanaria si és demanar massa concreció que, abans que ens n'assabentem pels mitjans de comunicació en aquest Parlament, ens poguéssim avançar si aquesta serà la proposta que també es farà en aquesta Comissió Territorial. Això pel que fa referència a aquest primer apartat.

Hi ha tot un segon apartat que a mi m'agradaria explicitar i concretar més, que és el tema del finançament. És clar, vostè, senyor Conseller, m'ha dit, diu: sí, jo ja he llegit el diari que es necessiten 60.000 milions de pessetes o el que sigui. Sí, això eren unes declaracions del senyor Joan Turró, gerent de la Universitat Autònoma, però és que la meua proposta no es basa en les xifres del senyor Turró. És a dir, es basa en documents oficials que estan circulant a la Conselleria en aquests moments; és a dir, el Pla Quadriennal són 25.000 milions de pessetes, crec. La memòria de la Pompeu Fabra eren 13.000 milions de pessetes sense comptar els terrenys, posem-n'hi 15. 25 i 15, 40. I les universitats de nova creació, no ho sé, jo tinc alguna memòria de l'Estudi General de Girona i del de Lleida que se'n van a això, als 5.000 cada un, per a tres o quatre anys, quatre anys. Per tant són 15.000 milions de pessetes més, com a mínim, eh? Són aquests 55.000 que jo li deia de mínim. 55.000 milions de pessetes que s'han d'invertir, en aquests moments, a tot l'àmbit català per arribar a aquests estàndards equivalents d'inversió de pessetes per alumne. No són xifres que surten al diari a proposta d'un gerent d'una universitat sinó que són xifres reals a les memòries que figuren en el Departament en aquests moments, o que el Departament en té profund coneixement.

Però, és clar, jo el que li deia, senyor Conseller, és: l'any passat vam haver de fer una llei d'ampliació de crèdit: 3.000 milions de pessetes dels quals gairebé 1.500 eren per a la Universitat Pompeu Fabra i 700 eren per als centres territorials d'aquestes universitats que ara crearem. Ara, aquest any, hau-

rem de crear una altra llei d'ampliació de crèdit per a aquestes noves universitats i també per a la de Pompeu Fabra; em sembla que estem tapant forats. Jo li he dit, senyor Conseller, que fent números és molt fàcil: si el mínim són 55.000 milions de pessetes amb quatre anys, posem 12.500 milions de pessetes a invertir cada any; si ho vol fer en deu anys, també ho podem fer en deu anys; fem-ho en 10 anys, 5.000 i escaig. Però és que aquest any en el pressupost només n'hi havia 2.500 de Pla Quadriennal i 220 de noves inversions. És a dir que crec que hauríem de planificar a més llarg termini i no intentar cada any tapar el forat, perquè vostès ja ho sabien que a la Pompeu Fabra aquest any haurien d'invertir més diners, perquè han comprat el Fòrum Vergés i ara el senyor Argullol ens està proposant crear la universitat del barri, en fi, no em ve la paraula... i que, fins i tot, ens proposa que pugui passar per aquí davant el Parlament, etcètera, i han de comprar nous terrenys. Ja ho sabien que això ho havien de comprar. Per tant, ara han hagut d'improvisar de nou per a la Pompeu Fabra; segurament ara farem una llei d'ampliació de crèdit per a les noves universitats, però l'any que ve n'hauré de fer una altra. I dic que amb el tema de finançament no s'estan fent les coses prou ben fetes al meu entendre. Per tant, la nostra concreció seria dir: escoltin, facin una proposta global de finançament del nou mapa universitari de Catalunya, que nosaltres així farem, amb un mínim de 55.000 milions de pessetes i un màxim, diguem, de 70.000 milions de pessetes.

Per altra banda, aquí es planteja un problema. Quan vostè diu: sí, hem fet el Pla Quadriennal. Pla Quadriennal, 25.000 milions de pessetes, però vostès n'estan pagant 2.500 cada any. És un pla a de anys; és a dir, les universitats ja es queixen d'això. Diuen: «home! ens van dir que seria per a quatre anys i ara ja ens diuen que hem de renegociar els crèdits a deu anys». És el que li estava dient: no el fem a quatre anys aquest pla de 55.000 milions de pessetes que li demano, fem-lo a deu anys, serem més realistes, però posin 5.500 milions de pessetes per any per a universitats.

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. El senyor Coll vol fer rèplica? Té la paraula.

El Sr. COLL I BERTRAN: Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, hem tingut ocasió de sentir el Conseller i puc dir que, pel que feia al que eren les nostres preocupacions quan jo he pujat anteriorment a la tribuna, nosaltres ens sentim satisfets del que hem sentit.

Recordo que dintre aquest tràmit d'interpellacions múltiples al voltant de la programació universitària i de la creació de noves universitats, el que nosaltres volíem conèixer era l'estat de la programació i el sentit de les manifestacions públiques, i parlo, per tant, d'oportunitat i d'inoportunitat de determinats universitaris o de determinats polítics a Girona, a Tarragona-Reus i a Lleida.

La conclusió que obtenim és, de fet, la que esperàvem; es confirma una important acció de Govern, al final, molt ben consensuada. Nosaltres pensem i, en definitiva, comptem que els professionals ens donin la raó, que en una perspectiva de sis mesos o un any, tota aquesta «moguda» del darrer mes quedarà oblidada. El que quedarà realment, que és el que importa, és una acció de govern, uns resultats altament positius i beneïts per tothom. Potser, en tot cas, quedarà el record d'uns excessos

injustificats o d'uns nervis que jutgem infantils. El que queda és una important acció de Govern que vostè, més o menys, ens ha resumit i que a mi em plau de repetir: un pla pluriannual d'inversions de 25.000 milions que ha fet, doncs, transformar la fi-sonomia de les tres universitats ara ja antigues o clàssiques de Catalunya, un suport continuat a la docència i a la recerca; de fet, des de l'any 85 fins avui s'ha més que duplicat el pressupost; la creació de la Universitat Pompeu Fabra, marcant uns nous estàndards de qualitat que desitgem també per a la Politècnica, l'Autònoma i la de Barcelona; un reconeixement que esperem, doncs, que es produeixi el proper més de la primera universitat d'iniciativa social a Catalunya; la potenciació dels centres de Vic, de Manresa, de Terrassa, de Vilanova, llocs on no hi ha perspectiva d'universitat a curt termini, però que van teixint una xarxa universitària arreu del territori. I, finalment, la creació d'universitats als llocs on aquesta xarxa universitària ja era potent, on ja hi havia centres fins i tot a diferents universitats: Girona, Lleida i Tarragona-Reus.

Tot això durà, sens dubte —està duent ja, en aquests moments—, a una profunda transformació del món universitari i no només en l'àmbit de la quantitat sinó en l'àmbit de la qualitat, cosa que també valorem molt positivament. Pensem que això, realment, és treballar per al futur, això, realment, és construir país i el final és el que compta, és el que queda i és el que té valor. El nostre Grup està content d'aquesta política i, aprofitant aquesta interpellació, vol expressar-li així el suport i el reconeixement per aquesta feina que s'està fent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Coll. El senyor Gimeno també pot fer un torn de rèplica durant cinc minuts.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. En primer lloc, voldria agrair al Conseller la seva explicació didàctica, clarificadora i prou satisfactòria dels objectius i les finalitats que es pretenen en tota la política universitària a Catalunya. Se'ns ha parlat, amb característiques generals, de la racionalització dels estudis, d'acceptar la realitat històrica, que no volem supressions, que no volem universitats clòniques sinó específiques, universitats sí com a servei públic, de la desconcentració, que les universitats territorials seran unes universitats amb un disseny de titulacions no tancat sinó «lliscant», com ha dit ell. Ens sembla bé la proposta de receptivitat; la receptivitat s'ha posat de manifest ja en aquestes reconsideracions a les propostes inicials. En definitiva, potser, com a idees generals, com a idees generals, està molt bé. A vegades el que falta concretar són les formes de com arribar a aquests objectius.

Jo voldria, sense llegir-ne tot el contingut, fer-li una síntesi d'uns elements de la política universitària elaborats per companys nostres de Tarragona, del camp de Tarragona però que podrien ser extrapolables a qualsevol d'aquestes universitats territorials. Ells plantegen en un document fet públic que l'acord del Consell Executiu, en el sentit de plantejar la creació d'una universitat al Camp de Tarragona, planteja la necessitat imminent de superar aquest distanciament entre la universitat i la ciutadania. No es tracta d'aprofitar o rebutjar aquells serveis universitaris delegats per part de la institució barcelonina, sinó de prendre responsabilitat sobre el model universitari més adient a les nostres necessitats socials. Responsabilitat tant de les institucions públiques com dels partits polítics, centrals sindicals i organitzacions econòmiques.

Més endavant, planteja que en les propostes que fan, a part de la polèmica localista sobre la ubicació del futur campus, el que creuen indispensable és fer una definició operativa del que volem que sigui aquesta nova universitat: un servei públic de qualitat a l'abast de tots els ciutadans i ciutadanes sense distincions de condició social i d'acord amb unes necessitats definides tant pel mercat de treball i les necessitats socials, com per la voluntat democràticament expressada de la comunitat universitària.

Cal destacar la idea d'una universitat sensible a les demandes del seu entorn social i a la vegada recolzada per aquest mateix entorn; una universitat no burocratitzada i d'esquena a la realitat social.

Volem una universitat del Camp de Tarragona que sigui capaç d'establir un perfil acadèmic i científic propi i diferencial, que eviti reproduir en petit el model barceloní d'universitat. Considerem fonamental que, en la seva creació, la universitat del Camp de Tarragona sigui molt més que una simple consolidació de l'actual divisió setena de la Universitat de Barcelona i cal fer, per tant, un esforç fundacional per tal que, per part de la Generalitat però també de la Diputació, de l'Ajuntament de Tarragona com d'altres ajuntaments implicats, totes les infraestructures, serveis, dotacions i pressupostos responguin a les necessitats de la institució per fer una tasca amb dignitat i eficiència.

I cal dir també que, per a aquest esforç fundacional, hem de canviar d'etiqueta el que ara ja tenim, però sense crear cap condició, per tal que aquesta nova Universitat pugui arribar a ser una institució d'ensenyament superior, competitiva i de qualitat.

Més endavant planteja la necessitat de la realització dels debats sobre els ensenyaments universitaris que oferirà aquesta Universitat dins del marc global del mapa d'ensenyaments de Catalunya. Diu: «Aquí ens sembla urgent la realització d'un debat ciutadà obert i participatiu, on comencin a avaluar les prioritats dels nous ensenyaments». Cal dir en això que és una de les incògnites que se'ns ha deixat a sobre la taula: el mapa universitari, que encara està una mica verd, i per això ens preocupa que, abans d'acabar de definir aquest mapa universitari, estem definint les universitats territorials. És difícil, potser, fer un mapa global, si primer comencem per les universitats petites i després adequem les grans a aquest mapa universitari del conjunt de Catalunya.

Creiem que en aquest document es defineix prou bé què és el que s'entén per universitat, o com volem entendre la universitat, com un servei públic, com una universitat sensible a la demanda de l'entorn social, que tingui aquest perfil acadèmic i científic propi, que sigui una institució competitiva i de qualitat, i que els estudis que s'hi han d'implantar —siguin els que siguin—, siguin fruit d'un ampli debat obert i participatiu.

Altres temes que potser no s'han explicitat prou és, precisament, el dels recursos; és a dir, amb quins recursos arribarem a aquestes universitats. Perquè hem de tenir en compte que no és sols una universitat de primera o de segona pel nombre de titulacions que expedeix, sinó també pels recursos materials i econòmics que pot utilitzar la universitat. Si simplement hem d'utilitzar instal·lacions habilitades sense excessius mitjans tècnics, difícilment podrem prestigiar uns estudis, per molt específics i per molt adequats a la realitat social del seu entorn. És a

dir, creiem que el tema del finançament no és un tema menor, i voldríem una major clarificació del Conseller en aquest sentit.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller pot contestar la rèplica durant quinze minuts.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, em sembla que faré una resposta bastant ràpida i que per tant no necessitaré, senyor President, els quinze minuts.

A veure, anem per parts. El senyor Nadal em posa la pilota als peus perquè faci gol. No el faré, el gol, senyor Nadal. Em semblaria una desatenció a les comissions territorials de Tarragona i de Girona explicar avui, aquí, davant de vostès, el que jo espero que serà un acord decisiu tant en un lloc com en un altre. Jo només li puc dir que... En fi, jo ja sé que hi ha hagut persones —de tota condició i de molts colors polítics— que han fet declaracions abans d'hora. És cert. Jo no m'hi apunto, a això. Estem en una negociació que em penso que hem arribat a acords molt positius, però repeteixo que em semblaria una indecadesa total explicar avui el que demà pot ser un acord. Jo crec, de tota manera, que aquest acord donarà satisfacció a tothom, i no cal dir al senyor Nadal.

A part això, ell insisteix en el tema del finançament. Certament, jo he parlat de 60.000 milions perquè ho vaig llegir al diari; efectivament, era el gerent de l'Autònoma el que donava aquestes xifres. Nosaltres tenim moltes altres xifres que el senyor Nadal veig que ha recollit amb bastant exactitud; no tingui por, que si la cosa s'ha de resoldre només amb 5 o 6.000 milions de pessetes l'any d'inversions, mal aniria que el Govern de Catalunya no pogués dedicar a les inversions universitàries 6.000 milions de pessetes cada any durant deu anys que, en definitiva, això han vingut a ser els seus comptes. Rectifico, precisament, vaja: vull dir 6.000 milions de pessetes actuals, de pessetes constants actuals.

Bé, ja li he dit que d'això tindrem ocasió de parlar-ne no solament en la discussió dels projectes de llei respectius, sinó també en la discussió del crèdit extraordinari que al seu moment es plantejarà aquí, i que no cal que li digui, senyor Nadal, que per mi, com més gran sigui la quantitat, millor, més coses podrem fer.

El senyor Coll s'ha referit a l'expansió universitària per tot Catalunya; és ben cert, i aquest és també, jo crec, un dels grans orgulls del Govern de la Generalitat en aquests moments. Perquè, és clar, les coses, les idees, el que cal és plasmar-les en fets, i en aquesta àrea no és que defensem que farem unes universitats; és que des de fa molt temps estem creant centres universitaris a les comarques catalanes, i a part del Barcelonès hi ha dotze comarques catalanes que tenen centres universitaris, la majoria dels quals han estat creats a partir de l'any 1985, quan la responsabilitat sobre el tema va recaure en el Govern de Catalunya. A partir d'aleshores s'han creat més centres i més places fora de Barcelona que no pas dintre de Barcelona, i aquesta —ho repeteixo— és una de les coses que entenc que podem presumir, i en definitiva, senyor Coll —com vostè sap molt bé—, no hi ha dubte que això ens permet ara parlar seriosament de la constitució d'aquestes noves universitats que recolliran, en part, l'esforç fet durant tot aquest temps.

«Quantitat i qualitat», deia vostè. No cal que li digui que també m'hi apunto, ja ho he dit abans; jo també estic molt satis-

fet que una classificació de les universitats de tot l'Estat, feta no pas per nosaltres, certament, sinó pel Govern de Madrid, pel Ministerio de Educación y Ciencia, posi des del punt de vista de la seva activitat en el terreny de la recerca, dintre les cinc primeres universitats de tot l'Estat, tres universitats catalanes. No hi havia la Pompeu Fabra perquè això està fet abans, evidentment, i la Pompeu Fabra no té encara historial en aquest sentit.

Ocupar tres dels cinc primers llocs en aquest *ranking*, *ranking* que pot ser discutit, com ho ha estat per algú, és un honor que correspon, no al Govern de la Generalitat, correspon als universitaris que tenim en aquests centres i que fan la seva labor amb tota, no ja dignitat, sinó amb tota la vocació, amb tota la precisió i traient resultats que moltes vegades tenen —no cal dir-ho— repercussió internacional.

Pel que fa al senyor Gimeno, bé, jo li diria que en línies generals estic molt d'acord amb el document que ha llegit, dels companys de Tarragona. Jo crec que calia, evidentment, superar el distanciament que hi ha entre la universitat i la societat. I això, afortunadament, es va aconseguint. No hi ha cap dubte —tot-hom, d'això, n'està convençut— que avui dia la universitat és molt més permeable a la societat en general que no pas ho era fa deu anys. No hi ha cap dubte d'això. I reconec —i amb satisfacció— que la LRU, en això, hi ha tingut alguna cosa a veure. Hi ha més col·laboració i les universitats treballen més de cara a les necessitats de la societat, no ja en la impartició de docència i a fer titulats d'acord amb les necessitats de la societat, sinó també dintre de l'altre gran capítol de temes universitaris, que és la recerca, que de vegades en parlem poc i que és, en canvi, molt, molt important, com tots vostès saben. I pel que fa a la recerca, jo puc recordar al senyor Gimeno una cosa que a la millor ell ja sap, que és que els contractes que les universitats catalanes fan amb diverses empreses públiques i privades del món socio-laboral català, s'han incrementat moltíssim, i que durant l'any 1989 —no tinc ara les xifres del 90— hi va haver transferència de tecnologia i de dictàmens i d'experimentacions per valor de més de 3.000 milions de pessetes en el conjunt de les tres universitats catalanes aleshores existents. Recordo que estic parlant de l'any 1989.

No hi ha dubte que —ho he dit jo també abans— hem d'atendre la demanda social; això és molt important. Més que la demanda individual. No s'estranyaran, suposo, gaire que jo ho digui: cal atendre la demanda social. Perquè, és clar, hi ha molta gent que vol ser metge —ara ja menys, perquè ja saben que hi ha molts metges en atur—, hi ha molta gent que vol ser metge. Fer metges és car, o fer enginyers, o fer advocats, o fer moltes coses. Aleshores, li convé al país —essent això un servei públic— fer molts més metges dels que realment la sanitat del país necessita? O és un malbaratament de recursos, fer un nombre molt superior de metges dels que el país, previsiblement, necessita? Per tant, jo entenc que, tot i fent cas de les vocacions, i fent tots els possibles perquè totes aquestes vocacions puguin ser ateses, no hi ha dubte que aquest factor de la demanda social s'ha de tenir molt, molt, en compte.

I un altre tema molt important, parlant de la universitat, de les comarques seves i meves, també li vull dir que nosaltres estem especialment interessats que aquella sigui una universitat de primer rengle, i que tal com acabo de dir faci no solament docència —que és molt important—, sinó que faci també recerca.

I en aquest sentit hi ha tota una sèrie d'iniciatives, i jo espero que en un futur no massa llunyà puguem anunciar la futura creació en el Camp de Tarragona d'instituts de recerca de primera magnitud, que siguin punters en el seu respectiu terreny.

Jo crec que, en definitiva, aquest ha estat un canvi d'impressions per a mi molt útil —i suposo que per a tots aclaridor, com ha dit el mateix senyor Gimeno—, i acabo recalcant el que ell ha dit: nosaltres no fem ara un mapa universitari per a tres universitats noves que es van a crear, sinó que el que fem és el mapa universitari de Catalunya. No tingui por, senyor Gimeno: nosaltres tenim molt en compte la globalitat del tema i estic segur que aquesta anticipació que fem, parcial, del mapa universitari a fi de poder tancar acords aviat i poder presentar els projectes de llei respectius, de creació d'aquests nous centres —si és possible abans del període de vacances—, anirà després absolutament subsumit pel projecte de mapa universitari de Catalunya, que espero que el Consell Interuniversitari tingui decidit, en tot cas, abans d'acabar aquest any.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem ara al vuitè punt de l'ordre del dia, que és Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política en matèria de policia, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira, de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política en matèria de policia

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, coexisteixen en aquests moments en l'Estat espanyol —en l'Estat dit «de les Autonomies»— diversos models policials. D'una banda, el model de sempre, el dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, que són *la policia* i fan de policia sempre i en tot lloc.

De l'altra banda, el model basc: la policia de l'Estat redueix efectius, just als necessaris per cobrir ports, aeroports, fronteres i altres funcions extra i supracomunitàries. L'*Ertzantza* substitueix la policia de l'Estat en totes les altres funcions i assumeix competències d'ordre públic i seguretat ciutadana en el conjunt del seu territori. Aquest model, el model basc, necessita fonamentalment tres requisits: en primer lloc, una majoria nacionalista al Parlament; en segon lloc, disposar d'un projecte nacional d'autogovern definit; en tercer lloc, la voluntat política de dur-lo a la pràctica. Ja es faran càrrec ses senyories que per les característiques i els requisits d'aquest model, ara i tant, a Catalunya ens en trobem bastant lluny.

Hi ha en tercer lloc el model anomenat «cèltic»: s'agafen una colla de policies dits «nacionals», se'ls adorna amb un escut amb la creu de Santiago, se'ls afegeix una gaita portàtil a l'armament reglamentari, i ja tenim aquí la policia gallega.

Finalment, hi ha el model de policia de la Generalitat de Catalunya, un model certament original, la característica bàsica del qual és, precisament, la manca de característiques. Parlem-ne, d'aquest model. De moment sabem amb precisió què no és: és un model que no implica cap procés de substitució; mai no s'ha parlat de reduir efectius dels cossos i forces de seguretat de l'Estat —i n'hi ha 17.000, a Catalunya—, i substituir-los en les se-

ves funcions pels Mossos d'Esquadra. És un model que no significa l'adhesió a disposar d'una policia integral, sinó la renúncia a tenir-ne. L'actual Govern —els anteriors també— té dues pors: no gosa, no sap, no pot, no vol tenir autonomia política; té por a tenir la responsabilitat absoluta de l'aparell coercitiu, repressiu, si es vol; té por, també, a cobrar directament impostos als ciutadans. Aquest Govern té, doncs, por de governar. Aquest és el seu problema, però no només el seu problema, sinó el drama col·lectiu d'aquest país.

Vostès han descobert l'invent polític del segle: no governen; desvien les responsabilitats cap avall, als ajuntaments, i cap amunt, a l'Administració de l'Estat. No governen, però tenen parcel·les de poder polític, i quan es decideixen a exercir accions de govern en surten escaldats; vegi's abocats, vegi's Sant Adrià, i sort que sempre hi haurà una associació de veïns que farà canviar els seus plans de govern. La seva és una gestió d'anar fent. Al País Basc, que no van assegurar que anessin per feina, hi van; aquí, que sí que ho van dir, ja veiem que no hi van. Però on van? On anem? O, el que és pitjor, on ens porten? Aquí tenim 800 mossos d'esquadra, però tenim policia? És evident que no. Constatem-ho, mirem la realitat. Busqui, senyor Conseller, la paraula «policia» a la guia telefònica. Quina policia hi surt? La policia que hi surt no és pas la policia de Catalunya. Busqui, senyor Conseller, els telèfons d'urgència, els telèfons oficials, els telèfons útils en el quadre de serveis de diaris i revistes. Quina policia hi surt? No pas la policia de Catalunya. A Catalunya i a tot arreu quan la gent parla de policia parla de la que en fa, de la que n'és i aquesta no és, lamentablement, la policia de Catalunya. A Catalunya la policia no és la Policia de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Com a tal, la Policia de Catalunya només surt en els telèfons a la magnífica agenda que vostè ens regala cada any —cosa que li agraïm. Vostès van a Madrid a demanar que els paguin nòmines, no a plantejar-los voluntat política d'obtenir un model de policia, perquè, si els donen diners, si els paguen els mossos d'esquadra, què faran? Qui substituiran? Fins ara, no han substituït ningú; tenim brigada de joc però l'Estat no ha dissolt la seva; brigada de menors però l'Estat no ha dissolt la seva; brigada de patrimoni però l'Estat no ha dissolt la seva. Potser em dirà que ara vigilem presons i abans no en vigilàvem, però aquí tampoc no hem substituït ningú, perquè Quatre Camins és un centre penitenciari nou i, per tant, la seva custòdia són llocs de nova creació. No hi ha hagut cap guàrdia civil ni hi ha hagut cap policia nacional que hagi deixat Catalunya perquè el seu lloc i la seva funció l'hagi ocupat un mosso d'esquadra.

El cas de les presons és una de les grans paradoxes de la política actual. Els mossos són bons per vigilar persones que han comès delictes, però no són bons per retenir-los; els mossos seran bons per custodiar jutjats però no seran bons per dur els detinguts als jutges. Què és, doncs, la nostra policia? Ja hem vist que no és una policia de substitució ni es vol que ho sigui, és una policia de complement; és l'exponent d'un model complementari, com diuen els acords Vera-Gomis. La policia de veritat són uns altres i els mossos d'esquadra estan condemnats a un paper ornamental, secundari. Ells, tots sols, no poden fer de policia; tant és així que quan un conseller de la Generalitat és retingut a Montblanc, qui ha d'alliberar-lo no és la policia de la Generalitat sinó la Guàrdia Civil vinguda de fora. Tant és així que quan cal custodiar el domicili particular d'un conseller qui

el vigila de veritat és la Guàrdia Civil i com a complement també un cotxe dels Mossos d'Esquadra. Tindrem presons, però, a canvi de què? Ni tan sols a canvi de trànsit. El mateix increment en l'augment del nombre de mossos és una victòria pírrica; potser tindrem 1.500 mossos algun dia, però 500 membres d'aquests estaran condicionats a vigilància i trasllat de presos. Tindrem molts més mossos d'esquadra, lluny dels 7.000 ertzainas del País Basc, però tancats a la garita o al cordó, fent de porters automàtics en edificis públics o d'embelliment estètic a les festes majors, però, mentrestant, els qui faran de policia seran uns altres; mentrestant, el Govern de Catalunya no governarà la policia a Catalunya. Tindrem uns agents amb prestigi social, polits i educats, policia ecològica, policia social, policia per als infants, però a la realitat policia sense competències. Ja els va bé a vostès això? A vostès, govern nacionalista de Catalunya, ja els satisfà deixar la nació sense un poder dissuasori, coercitiu que faci complir, per exemple, les lleis aprovades per aquesta Cambra? En tenen ja prou? S'accontenten només amb el que vostè, senyor Gomis, anomenava fa poc un «cos de caràcter emblemàtic», és a dir, un símbol que a la realitat només ho sembla però que no l'és?

La veritat és que, per a vostès, el tema policia mai no ha estat una prioritat política com ho ha estat, per exemple, tenir una televisió pròpia. La televisió, ja se sap, és imatge i si s'hi surt sovint —i no és pas el nostre cas— dona vots. La policia, no; dona maldecaps perquè representa la part dura de l'exercici del poder. És per això que mantenen la ficció d'una policia imatge, d'una policia inexistent, que no té res a veure, malgrat múltiples esperances inicials, amb la situació policial de la Generalitat Republicana. Quina serà, posem per cas, senyor Conseller, la participació de la Policia Autònoma en la seguretat dels Jocs Olímpics?

Quina és la seva política, la política del seu Departament en relació amb els 17.000 guàrdies civils i policies dits nacionals que hi ha a Catalunya? Com contemplen la proliferació creixent d'empreses privades de seguretat sense cap control per part del Govern de la Generalitat? Tenen previst algun projecte de desplegament territorial dels mossos d'esquadra ni que sigui a tall experimental? Fins quan pensen mantenir en la pràctica obstaculitzadora actual la Junta de Seguretat? Quan hi haurà nomenaments d'oficials a la Policia Autònoma? Estan satisfets del funcionament de l'Escola de Policia? Quan hi haurà llei de Policia Autònoma, ja que no hem estat capaços de tenir llei de Policia de Catalunya que unifiqués els dos cossos de policia local i policia autònoma, com sí que tenen —tindran aviat— al País Basc? Fins quan tenim garantides noves promocions? Què passarà a partir de 1992?

En definitiva, quin és, senyor Conseller, el model que vostès defensen, representen? L'aprobat pel Parlament l'any 85? El que defensava el comissari Cruells fa uns dies en un diari barceloní? El que va dibuixar-nos vostè en prendre possessió del càrrec? Voldríem saber-ho. Tants esforços, tanta conversa, tanta negociació per tan poca policia ens duu al record d'aquella afirmació contundent de Ferran Soldevila: «Es tracta del memorable esforç ingent per esdevenir província». Desgraciadament, hem estat fins i tot incapaços d'arribar a la categoria de província única.

Joan Oliver, Pere Quart, assegurava amb relació al teatre que pitjor que no tenir una tradició teatral és tenir-ne una de dolent-

ta. En el seu cas, pel que fa al model policial, vostès no en tenen cap i si el que tenen és aquest, permetin-me que els digui, amb tots els meus respectes, que és un model francament dolent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu de la Generalitat, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt Honorable senyor President, senyors diputats, senyor Diputat interpellant, deixi'm dir-li que jo intentaré contestar puntualment tots els seus dubtes i m'agradaria que, després de la meua intervenció i del nou diàleg que s'estableixi en la interpellació, pogués vostè veure el futur amb no tan de desencís sobre la Policia Autònoma. Doncs, jo, pràcticament, no comparteixo, sobre el futur que vostè ha dibuixat, cap, ni un de sol dels plantejaments que vostè ha fet. Estic totalment..., tinc un criteri —intentaré defensar-lo o explicar-lo— totalment diferent de la imatge, del dibuix, de la tristesa que acompanya el model que, segons vostè, es produirà a Catalunya.

Ja ha quedat superada l'etapa en què calia discutir i decidir sobre el model policial català. De fet —i vostè n'ha parlat—, aquest ja va ser definit pel Parlament de Catalunya l'any 1985. La Conselleria de Governació va destacar-ne els trets fonamentals en definir les seves finalitats principals en matèria de seguretat pública, i això es va produir en un consens polític majoritari de la Cambra. Ens trobem, per tant, en un moment polític especialment rellevant, que ara, després dels acords signats amb Madrid, sembla possible —i també cal dir-ho—, després d'anys d'incomprensió, tirar endavant un nou sistema de seguretat pública de Catalunya.

Les bases d'aquest radiquen en la Constitució i en l'Estatut, que, com en altres camps de l'acció política, dibuixen un sistema mixt, ens agradi o no, o ens agradi més a uns que altres, en el que les diverses Administracions estan destinades a entendre's i a posar de relleu la seva lleialtat mútua en la recerca d'un bé que els és comú. En aquest cas, la garantia dels drets i les llibertats dels ciutadans.

Concorren en el sistema de seguretat pública de Catalunya tres Administracions: l'estatal, l'autònoma i la local, que, a la vegada, i pel que fa referència a les forces de seguretat, són responsables de quatre diferents forces de policia, amb història i fins i tot amb tarannàs molt desiguals.

La nova situació es caracteritza pel fet que cal resituar el rol d'aquestes Administracions i d'aquestes forces per tal d'adequar-lo al que la norma constitucional i estatutària exigeix. No és un treball fàcil ni es pot realitzar d'un sol traç, és una feina que exigeix temps i un sòlid exercici de paciència per unir voluntats. La seguretat pública no és una peça qualsevol del mercat polític.

Pel que fa a la Generalitat, aquesta té, en primer lloc, la responsabilitat de desenvolupar la seva pròpia policia; es tracta d'una policia de forta significació, i repeteixo ara el que vaig dir l'altre dia, simbòlica-emblemàtica, és innegable. I no pot resultar estrany que el Govern hagi decidit construir-la desenvolupant l'històric cos de Mossos d'Esquadra, enfront de les tendències, que també hi eren, que preconitzaven la construcció d'una nova i asèptica policia autònoma, en el benentès que els mossos d'esquadra no són ni seran mai conserges armats, ni,

com s'ha dit alguna vegada, una guàrdia vaticana. Els mossos d'esquadra són una policia integral i una policia d'Estat, com ha reconegut el propi Ministre de l'Interior, que no podia deixar-ho de fer, d'altra banda, perquè això és el que resulta de l'arquitectura de l'Estat de les autonomies. Amb persistència anem desenvolupant el reclutament dels mossos i la seva formació atenent a un criteri bàsic, el de la qualitat, la qual cosa significa moderació, determinada, en bona part, pel propi dintell de la demanda, quant al creixement numèric i, en conseqüència, quant al desplegament. L'obra ben feta, senyor Carod, no permet presses ni improvisacions. Tot treball de reforma i de consolidació, com és el nostre, ha de començar, si es volen assolir els fruits necessaris per a una sòlida preparació. No ha de resultar, estrany, doncs, que hàgim començat per desenvolupar l'Escola de Policia de Catalunya; un instrument que aquest Parlament va dissenyar, de forma avançada, d'acord amb els aires de reforma policial que ens venien dels països de l'Europa democràtica. El Departament de Governació ha procurat dotar-la de l'estructura adient i dels mitjans perquè pugui desenvolupar les funcions que estableix la pròpia Llei de creació de l'Escola i que reforça el nou Projecte de Llei de Polícies Locals.

D'acord amb aquests textos, el Govern és qui té la competència exclusiva pel que fa a la formació tant de les polícies locals com dels mossos d'esquadra, i l'Escola de Policia de Catalunya, n'és l'instrument únic per dur-la a terme, de tal manera que de la seva actuació en resultin, progressivament, uns agents de policia preparats humanament i tècnica per a una tasca cada vegada, cada cop més complexa i més responsable.

Per això hem abordat uns plans d'estudi, nous plans d'estudi; hem introduït nous ensenyaments especialitzats i per a comandaments intermedis estem treballant en cooperació amb la universitat per tal de definir la carrera equiparable a les universitàries de l'oficial de policia, tant del cos de mossos d'esquadra com els de policia local.

Encara té la Generalitat una altra responsabilitat: la de la formació i la coordinació dels cossos de policia local, que són una realitat fortament arrelada al nostre país. El Govern considera que en el sistema de seguretat pública de Catalunya les polícies locals constitueixen el primer esglaó; els serveis policials més propers al ciutadà i només per aquest fet ja exigeixen una cura especial. Que el Govern ha estat amatent a aquestes exigències ho fa palès el Projecte de Llei que ha presentat en aquest Parlament i que és l'intent més ambiciós i més complet del país dels que en aquesta matèria s'han estat realitzant per ordenar les polícies locals; llei o projecte de llei, respectuós amb l'autonomia municipal, i els múltiples problemes d'homogeneïtzació i de modernització de les polícies locals.

Finalment, m'escau posar de relleu que encara té, el Govern, una altra responsabilitat, pel que fa al sistema de seguretat. De vegades, el sistema de seguretat pública de Catalunya ha quedat desfigurat per interpretacions parcials, quan no benevolents del mandat estatutari. En efecte, la Generalitat sempre ha conduït amb estricta lleialtat constitucional les seves relacions amb el Govern de l'Estat. És des d'aquest punt de mira que cal enfocar el funcionament de la Junta de Seguretat, d'acord amb l'esperit i la lletra de l'Estatut, que en el seu article 13.6 li confereix la missió de coordinar l'actuació de la policia de la Generalitat i de les forces i els cossos de la seguretat de l'Estat. Aquesta és la funció primordial de la Junta, essent subordinades les de l'arti-

cle 13.7, de tal manera que el Govern, representat paritàriament a la Junta és també corresponsable de les forces i cossos de seguretat de l'Estat a Catalunya.

És a partir d'aquestes consideracions que podem afirmar que, en el sistema de seguretat pública que estem construint, d'acord amb el mandat d'aquest Parlament, els Mossos d'Esquadra aniran ocupant —a mesura que el seu creixement ho permeti— un paper medul·lar.

En tot cas, ha de ser —i és veritat— una policia de col·laboració. La col·laboració és l'eina bàsica d'un sistema de seguretat que és unitari; no tant per l'imperatiu legal com pel seu caràcter finalista: la garantia dels drets i les llibertats dels ciutadans.

Ha d'ésser també una policia de coordinació. Els Mossos d'Esquadra, per la seva condició supramunicipal, poden constituir un dels instruments que utilitzi el Govern pel que fa a l'exercici d'una de les competències que l'Estatut li atribueix: la coordinació de l'actuació de les policies locals.

I, finalment, i és important, ha de ser —i comença a ser-ho en aquests moments— una policia de substitució. A mesura que creixerà el Cos de Mossos d'Esquadra, anirà substituint els cossos i les forces de seguretat de l'Estat fins que aquests, a Catalunya, exerceixin només aquelles funcions extra i supra-comunitàries que la llei determina. També en aquesta línia, la racionalització de les policies locals pot modificar el mapa policial de Catalunya, de tal manera que, allà on no hi hagi les condicions necessàries per a l'establiment del servei policial comú, siguin els Mossos qui l'exerceixin amb plenitud.

L'any passat, el febrer del 1990, després de mesos de negociació, es varen signar els acords de delimitació i desplegament de la Policia Autònoma. Un any després —el 7 de febrer d'aquest any— s'han signat els acords de finançament de la Policia Autònoma, ambdós instruments necessaris per tirar endavant la política de seguretat de Catalunya.

Dins del model policial de Catalunya, i amb els trets que jo acabo d'explicitar, només amb acords com els que s'han signat es pot avançar cap a aquest model, que al seu dia va aprovar el Parlament de Catalunya.

Per tant, model de substitució ara i en el futur. De quina manera? Si fa un any vostè m'hagués fet la interpellació, li hauria pogut dir que, ara fa un any —ara fa dotze mesos—, a Catalunya hi havia cinc-cents mossos d'esquadra i escaig per a tot el territori de Catalunya. I si vostè em divideix la presència normal, al carrer, divideixi per cinc, i veuria que hi havia cent mossos permanents de servei a tot Catalunya.

El juny d'aquest any hi haurà 1.150 mossos d'esquadra, i si demà la Junta de Seguretat ho aprova —que jo espero que sí, perquè és un dels motius de la convocatòria—, el juny de l'any que ve n'hi haurà 1.400-1.500.

Vostè ha parlat de l'any 92 i de quins són els límits. Jo no conec cap límit; el que conec és un document que fa referència a un llinar de l'any 92, però, evidentment, policia de substitució des d'ara, i així que les pròpies possibilitats ens permetin d'anar substituint les funcions policials que ens corresponen, i anar substituint, evidentment, els cossos i les forces de seguretat.

I en aquests moments, encara que hi hagi duplicitats —i jo me'n queixo—, el cert és que s'han anat assumint les funcions i els serveis policials que realment el nombre d'agents del cos ens permetia, perquè el que sí que creiem és que els serveis que

assumim els hem de fer amb la màxima exigència, no sols de responsabilitat, que això es dona en els Mossos d'Esquadra, sinó d'eficiència i d'eficàcia.

Policia judicial. Policia judicial en el document signat a Madrid, hi figura explícitament. No té dubtes, ja, en aquests moments, la Judicatura. Estem actuant de policia judicial en els jutjats de menors i en temes de menors, i per encàrrec dels fiscals. I es presenten els detinguts al jutjat. Que encara hem d'avançar per aquets camí? Evidentment. I que hem de lluitar contra incomprensions que existeixen? Evidentment!, però des de les actituds que hem tingut fins ara, que és la de la lleialtat institucional, la de l'acord, la de la discussió i la de la negociació.

Control d'empreses de seguretat: ho sento. Fa mesos que jo ho vaig denunciar, ho vaig dir: no és competència que puguem assumir. I em consta que el Ministeri de l'Interior està treballant en un projecte de llei, en el qual podrem participar també nosaltres, per al control de les empreses de seguretat.

Prioritats. Existeixen. Molt simples: dins d'aquest model, senyor Carod, el creixement anual del que permet una bona selecció i una bona formació, i *substitució* d'aquelles funcions que puguem assumir, com li he explicat abans.

I de l'Escola de Policia, deixim dir-li'n una cosa: mai, segurament, em podré sentir satisfet de res; jo li asseguro que, de l'Escola de Policia de Catalunya, del paper, del seu funcionament i dels resultats que està tenint en la formació dels mossos, doncs, me'n sento bastant més satisfet que d'altres coses que estan també en la meua responsabilitat i en les quals segurament no hem tingut tant d'èxit.

Per tant, sí, deixi'm dir-li que estic satisfet —bastant satisfet—, i que s'ha de millorar, i que s'ha de millorar la participació del consell pedagògic i del consell de direcció, i que s'han de millorar molts aspectes, però que la formació de l'Escola, en aquests moments, és una formació jo diria que bona, i que en realitat és bastant, en aquests moments, coneguda per altres cossos i forces de seguretat, no sols de l'Estat, sinó de fora del nostre entorn, que ens fan arribar també el seu missatge de la bona formació que s'està fent a l'Escola.

Ho sento, li ho deia abans, m'agradaria que poguéssim compartir almenys una cosa: un missatge d'esperança. Jo estic plenament convençut que, seguint per aquest camí que hem endegat ja fa temps, i d'aquesta manera, amb dificultats —que hi són i que hi seran—, aconseguirem que el model de policia a Catalunya sigui aquell que el Parlament va dissenyar i que el Cos de Mossos d'Esquadra sigui realment un cos extraordinari i únic, i imatge de moltes policies d'arreu.

Per tant, aquesta és —li ho dic honestament—, em sembla que aquesta la il·lusió, en això posem el màxim esforç, la màxima capacitat que tenim per poder avançar, i n'estic segur, estic convençut que seguint per aquest camí en sortirem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer rèplica, durant cinc minuts, el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, ha fet vostè un discurs formalment impecable, amb una dicció, una fonètica immillorable, fins i tot amb uns aires, jo diria, de to líric i poètic que habitualment no s'associen amb la figura del que ha de ser un conseller de Governació; però, en tot cas, a l'hora de parlar de poesia, jo

em quedaria més amb Miquel Martí i Pol, Blai Bonet, altres autors.

A mi m'ha satisfet molt el que vostè ha assegurat, que l'objectiu de la policia de Catalunya és el de ser una policia integral i una policia substitutòria; m'ha satisfet perquè s'ha referit al model aprovat per aquest Parlament, un model que recordem que deia exactament que «la Generalitat ha d'assumir progressivament la màxima responsabilitat estatutària en l'ordre públic», i l'altra de les formes aprovades deia que «la Generalitat, mitjançant la Policia Autònoma i la coordinació de les policies locals, pugui assumir sense retard la responsabilitat de manteniment de l'ordre públic».

Vostè ha dit que les coses ben fetes necessitaven temps, que no volien pressa; però això es va dir l'any 85, han passat sis anys... Aleshores, el seu antecessor en el càrrec, el senyor Macià Alavedra —no Macià i Llussà—, el senyor Macià Alavedra deia que la Generalitat «adquiriria tres compromisos», va dir en aquell debat: «presentar al Parlament un pla detallat de reorganització de la policia a Catalunya, amb especial referència a la confecció d'un nou mapa policíac» —encara no ha arribat—; «un projecte de llei regulador de limitació d'àmbits territorials i funcionals de la policia local i la Policia Autònoma» —només n'ha arribat la meitat—, i l'altra, «la creació de l'Escola de Policia de Catalunya» —que aquesta sí que és veritat que ha arribat.

Hem parlat de la policia de l'Estat... Nosaltres continuem pensant que continuen sense una política del Departament i de la Generalitat en relació amb aquests 17.000 homes i dones armats que hi ha a Catalunya. No diuen res, no tenen res a dir, sobre les noves promocions que vindran, i les instal·lacions mastodòntiques que es preparen per al futur?

Empreses privades de seguretat: d'acord, no és competència nostra. Vostè, en el moment de prendre possessió del càrrec va fer pública una idea que, al primer moment de sentir-la va semblar més aviat una mica forasenyada, però que després, vist tal com han anat les coses, ja ens hi podríem agafar ara mateix. Vostè va parlar —acudeixi a les hemeroteques, si és que ara no recorda el tema— de la creació de la possible empresa pública de seguretat. Ho deu recordar. Què s'ha fet d'aquella idea? Tal com van les coses, probablement aquesta empresa pública de seguretat ens podria permetre alliberar l'enorme quantitat de mossos que estan fent, en aquests moments, del que vostè em deia que no volia que fossin, «conserges armats», i dedicar-los a fer, precisament, de policia. Continua vigent encara aquesta idea, o ha estat absolutament bandejada?

Jocs Olímpics. Li sembla a vostè propi d'una policia integral i substitutòria que, fins ara, si no estem mal informats, l'únic acord en relació amb els Mossos d'Esquadra serà que tindran la vigilància de la subseu de tir? No caldria sinó! És que algú en dubtava, d'això? És que la subseu de tir és a l'Escola de Policia de Catalunya! Perfecte. Gran èxit polític: la Policia de Catalunya podrà vigilar l'Escola de Policia de Catalunya, però les armes de les competicions, no; les armes de les competicions, això ho farà la Guàrdia Civil, no fos cas, probablement, que els mossos prenguin mal.

Junta de Seguretat. Sembla que hi ha reunió aviat, ens n'alegrem; però aquesta situació de la Junta és com una pel·lícula on cadascú té repartit el seu paper. El Ministre Corcuera és el bo, Martí Jusmet, l'home invisible, i Ferran Cardenal, el dolent de la pel·lícula. Però l'excusa Ferran Cardenal ja no serveix tant,

perquè, com pot ser que una sola persona bloquegi la Junta de Seguretat? Tan poc pesa el Govern de Catalunya? Tan poc es fa valer el seu pes davant un governador civil?

Vostès han criticat sovint, i amb encert que compartim, la part estatal de la Junta, però la reforcen, per exemple, en deixar a la Junta de Seguretat el resultat final del finançament. La Junta dóna el vist-i-plau a la munició dels Mossos, a l'armament dels Mossos —vuit-cents membres—; però aquesta Junta que ha de coordinar, també fa el mateix amb l'armament i la munició dels disset mil membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat? És veritat que els Mossos que van de paisà no poden portar xapa d'identificació perquè sembla que el disseny no és del gust estètic d'algun governador civil, i s'han de contentar amb una espècie de «carnet jove» plastificat?

Vostè, com a Conseller de Governació de Catalunya, quin poder té sobre la policia de veritat?, sobre la policia que estripa i requisa banderes en entrar al recinte dels Jocs Olímpics? Si mai es reuneix la Junta de Seguretat, senyor Conseller, s'hi parlarà de què hi fan cotxes camuflats de la Guàrdia Civil, prop de la presó de Quatre Camins? S'hi parlarà de l'obstaculització feta per la Guàrdia Civil a l'acció antidroga d'uns mossos d'esquadra de paisà a Granollers? S'hi parlarà de l'actitud d'un jutge, a Roda de Ter, que va treure de les mans dels Mossos un tema de drogues per passar-lo a la Guàrdia Civil, i que sembla que fins ara no han fet res? S'hi parlarà de Sant Adrià de Besòs, on, contravenint la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat —votada amb entusiasme per vostès i pel PSOE, naturalment—, llei on es parla d'ajuda mútua entre els cossos policials, la policia de l'Estat va mirar-s'ho passivament mentre els Mossos d'Esquadra assumien, per la via directa, la total competència en ordre públic; allí sí que van fer de policia integral, i algunes de les garrotades que van rebre i que van repartir també ho van ser, d'integrals, però sense mitjans tècnics adequats.

És veritat que alguns mossos d'aquests que estan acostumats a fer de porters automàtics van fer les primeres pràctiques de posar-se el casc i les primeres accions antiavalots per primer cop a Sant Adrià? És veritat que els mitjans tècnics eren tan pocs que van haver d'utilitzar bales de goma, diguem-ne, de lloguer, a la Guàrdia Civil, la Policia Nacional i l'Ertzaintza? És veritat que l'helicòpter que prestava el servei no podia volar de nit perquè no tenia autorització?

Acabo, senyor Conseller, i em vull afegir a aquest missatge d'esperança que vostè ens llançava abans, i al qual m'acullo immediatament.

Fa mesos, el President de la Generalitat parlava d'un cert relaxament nacional del país, i ho deia a la bona època, a l'estiu, que és el període del relax; però, en aquest relaxament nacional, que vol dir sobretot relaxament quant a les possibilitats d'obtenir poder polític, alguna responsabilitat hi deu tenir, potser, qui governa Catalunya des de fa onze anys.

Per això, i ho dic només a tall d'exemple, si la policia nostra és això, i ha de ser més en el futur, a vostè, com a Conseller de Governació, li hauria de preocupar, per exemple, el nombre de diputats que assistien al lliurament de credencials de la darrera promoció de Mossos d'Esquadra a l'Escola de Policia de Catalunya. No ens agradaria que precisament aquests mossos es convertissin, tal com ja sembla que premonitòriament apunta en una circular interna el senyor Administrador del centre penitenciari de Quatre Camins —per cert, circular d'un funcionari ads-

crit a Justícia que no es deu assabentar que el Departament de Justícia té una campanya de normalització lingüística— on en cap moment no parla de Mossos d'Esquadra, sinó —em sap greu dir-ho en veu alta, en públic i davant d'un lloc tan respectable com aquest hemicicle—, sinó Mossos de —apòstrof— Quadra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. L'Honorable Conseller pot contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat interpellant, gràcies per les seves paraules del començament. En realitat jo que sempre l'he admirat molt i vostè que ho sap, el que procuraré ara és estar al seu nivell, a la seva altura i intentar parlar amb la poesia amb què vostè sembla acostumat a parlar.

Em parla d'un mapa policial i no tinc més detalls; no sé a què es referia. En realitat si es referia a un document de desplegament i de..., doncs, bé, és el document que es va signar i que ara, a partir d'aquí, permetrà concretar a través de la Junta de Seguretat. La Llei de Policia Autònoma està preparada i jo sempre he dit que la presentaríem al Parlament —i així havíem coincidit amb les diferents forces polítiques— un cop estigués aprovada la Llei de Coordinació de les Polícies Locals. Em semblava que no era bo enviar els dos projectes conjuntament; sempre he dit: «Un mes o dos mesos després d'aprovació de la Llei de Coordinació de Polícies Locals, enviarem al Parlament la Llei de Policia Autònoma». La Llei de Polícies Locals està al Parlament; quan el Parlament hagi aprovat la Llei, enviarem el Projecte de Llei de Policia Autònoma.

Jocs Olímpics. Jo no sé d'on treu que només vigilarem el tir; vigilarem el tir, totes les instal·lacions olímpiques de la Generalitat, i sempre he dit que desitgem, i mai ho ha negat la Junta de Seguretat del COOB, que la responsabilitat de la seguretat olímpica de Banyoles —i després diré per què— fos dels Mossos d'Esquadra, fos de la Policia Autònoma. Miri, és que l'any que ve, als Jocs Olímpics, només hi haurà 1.150 Mossos d'Esquadra i que els altres serveis no es poden deixar sense l'atenció corresponent. I la vigilància només, sencera, de Banyoles comportaria 500 homes. I la vigilància de totes les instal·lacions dels Jocs Olímpics de la Generalitat comportarà aproximadament 200 homes. La realitat és la que és i participarem amb totes les possibilitats i els recursos que tinguem; aquest sempre ha estat l'acord i mai ningú l'ha desvirtuat i sempre l'hem reclamat.

La Junta de Seguretat. Miri, completament d'acord. La Junta de Seguretat —i això ho he dit públicament i ho he repetit, i ho dic a la mateixa Junta, i ho vaig dir sobretot en una intervenció a la Junta el mes de setembre— fins ara ha estat només un instrument de control, de fiscalització de la Policia Autònoma. I això és el que vau decidir i ho he dit en la meua contestació primera. I jo tinc la convicció —i quan parlava a vegades d'actituds que no conduïen a aquest procés, em referia concretament a això—, estic segur que avançarem cap el camí que la Junta de Seguretat sigui realment això: l'instrument de coneixement i de coordinació dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, de la Policia Autònoma i de les polícies locals.

Per tant, aquest penso que és el paper de la Junta de Seguretat i li haig de dir sí... —jo mateix ho he dit diverses vegades—, però estic segur que el camí que seguim i el camí que, malgrat

les dificultats, anem forçant, doncs, és el camí que ens portarà que la Junta sigui això. Amb més lentitud o més lentament del que desitjaríem vostè i jo. Vostè i jo, però la realitat és la que s'imposa i dubto d'una cosa: com es podria aprovar —no és cert, algunes anècdotes de les que ha dit no són certes; però és igual—; no sé com es podria aprovar una nova convocatòria de Mossos d'Esquadra, créixer més, un nou armament, sense la Junta de Seguretat. És que estatutàriament no pot ser i és que la meua obligació, l'obligació de tots i la seva també, és —suposo— ser respectuós amb l'Estatut. Per tant, penso que en coses que podem coincidir perfectament i que el procés potser ha estat més alentit del que desitjaríem, el que sí que li haig de dir és el següent: miri el que s'ha fet últimament, vegi els instruments que tenim en aquest moment de caràcter legal, que no teníem, i vegi realment quina és la preocupació i vegi realment quin és el procés que ens pot i que ens durà, sens dubte, al que li deia abans: que la policia sigui això.

No ho sé, el que vostè em diu: 17.000 guàrdies civils a Catalunya. Bé, mentre anem fent funcions de substitució, a qui correspon si han de ser 17.000, 16.000 o 15.000 no és a nosaltres. El que sí que ens correspon és realment que hi hagi serveis sencers que passin a la Policia Autònoma i que no hi hagi duplicitats com les que vostè ha assenyalat. Però realment, si després han de ser els guàrdies civils 17.000, o 16.000 o 15.000, no és al Govern de la Generalitat a qui li correspon.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al novè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ordenació farmacèutica, que formularà l'Illustre Diputat senyor Daniel Font, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ordenació farmacèutica

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Senyors i senyores diputats, el tema que volíem plantejar avui amb aquesta interpellació, que sembla que és la darrera de la jornada, és l'ordenació de la farmàcia, l'ordenació farmacèutica, bàsicament en matèria referent a farmàcies obertes al públic, a farmàcies instal·lades en hospitals i tot el que deriva de la situació de dispensació farmacèutica d'acord amb el que preveu el marc legal vigent, que és l'Estatut, que diu en el seu article 9.19, que l'ordenació farmacèutica és una competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya, que no l'ordenació del producte, que és una competència estatal, però si l'ordenació organitzativa, horària, distributiva de tot el que suposa l'organització farmacèutica de Catalunya.

Els motius d'haver portat al Parlament de nou aquest tema, que vam portar justament el març de 1990, ara farà un any, en què varem preguntar pel tema de l'ordenació farmacèutica a través d'una interpellació, és el fet que no hi ha hagut una resposta o no hi ha hagut una actitud suficientment conseqüent amb el que en la resposta a aquella interpellació es va dir o es va produir. Dèiem llavors que un conjunt de conflictes sorgits de la problemàtica que planteja l'ordenació farmacèutica i, bàsicament, del Baix Llobregat i del Maresme, reflectien un problema de fons en matèria d'ordenació farmacèutica, que era necessari legislar sobre aquest tema, i se'ns va respondre lla-

vors, a març de 1990, que essencialment el Consell Executiu estava d'acord amb aquesta tesi, amb aquesta preocupació, i que es remetria al Parlament un projecte de llei d'ordenació farmacèutica. Aquest projecte, es deia, seria remès —es va dir a la resposta i a la rèplica, dos cops, es va dir—, seria remès abans del juny de 1990.

Realment, essent que ha passat un any des de març de l'any passat i que ens sembla a nosaltres, pel que ens explica la gent que hi treballa i gent que ens ve a veure, on ens expliquen situacions que es viuen i que segurament hauríem de mirar d'obviar, essent que les situacions de conflicte subsisteixen —no el conflicte puntual, però sí el conflicte de fons, que és cíclic i que fa referència bàsicament a horaris i a problemes que es troba la gent quan van a buscar la dispensació d'un fàrmac— és avui que ens sembla que havíem de tornar a comentar la situació i demanar a veure si hi havia una resposta en matèria d'iniciativa legislativa al voltant d'aquest tema, que és el de l'ordenació dels fàrmacs.

Direm només tres, tres principals situacions, que ens sembla que són les que afecten més directament el ciutadà i que una llei d'ordenació farmacèutica hauria d'abordar; n'hi ha moltes més de situacions que s'haurien d'abordar en una llei, però en direm tres, que són les més usuals i les que nosaltres podem copsar d'una manera més directa.

Hem de dir, en primer lloc, que subsisteix un problema general de règims horaris de les farmàcies, principalment centrat en les guàrdies nocturnes. Durant el darrer any s'ha produït conflictivitat en aquest sentit en què han intervingut col·legis professionals i ajuntaments. Aquesta conflictivitat, hem de dir, es centra en un estira-i-afluixa sobre l'ampliació i reducció horària en el règim nocturn, fonamentalment; els farmacèutics, lògicament, exhibeixen raons basades en l'estadística respecte a les poques dispensacions de fàrmacs nocturns per reduir, i els responsables municipals, en canvi, exigeixen guàrdies nocturnes basats en una elemental voluntat de seguretat davant la urgència i de prevenció davant la situació sanitària i social d'emergència que es pot donar en qualsevol moment en una població del litoral o de l'interior o qualsevol altra població.

Hem de dir que en matèria de règims horaris els procediments establerts per aplicar marcs normatius, sobretot de la mà dels col·legis professionals, a manca d'una llei, ha provocat, jo diria, com a mínim una certa controvèrsia i a voltes conflicte; jo no diria intencionat, perquè els col·legis fan el que poden, però sí que l'aplicació d'aquestes normatives ha provocat controvèrsia i conflicte. I que consegüentment aquestes actuacions o aquestes normatives han comportat durant tot l'any 1990 que vint poblacions catalanes, per exemple, vint, hagin protagonitzat mesures mobilitzadores i hagin sortit als diaris, per dir-ho d'alguna manera. És a dir, vint poblacions catalanes han protagonitzat cròniques periodístiques durant 1990 en matèria d'horaris farmacèutics. També que hagin aparegut situacions cícliques, que s'arreglen, però es tornen a desarreglar després; o d'un ciutadà, per exemple, que patia una urgència i havia de desplaçar-se en alguns casos fins a vint quilòmetres de distància. Hom deia a Tordera, per exemple: quinze poblacions quedaven ateses en un moment donat de l'any 90 per tres farmàcies en una àrea que suposava desplaçaments de quinze quilòmetres; això es donava i en arribar encara no sabies si el farmacèutic estaria de guàrdia real o de guàrdia localitzable, havent de pas-

sar per la guàrdia urbana de l'ajuntament amb tot l'embolic i consegüents incidents per a la persona que pateix la urgència que es produïen.

A Barcelona ciutat, no només al litoral i al Baix Llobregat, s'han donat situacions també on en tota la ciutat, per exemple, en una nit d'un laborable, solament hi ha quatre farmàcies de guàrdia amb les corresponents cues i pelegrinacions dins la ciutat, de trasllat, i allò lògic potser seria una altra cosa. Jo no entraré ara en el que seria necessari, però en qualsevol cas sí que el que m'interessa és fer palès que hi ha una situació en matèria horària que s'hi hauria d'entrar d'alguna manera en el terreny de la legalitat.

En matèria de jurisprudència hem de dir que el conflicte entre col·legis professionals i ajuntaments no és exclusivament un conflicte que es centra a Catalunya, és un conflicte generalitzat també en aquelles àrees del conjunt espanyol on no hi ha competència sanitària transferida, però que la jurisprudència del Tribunal Suprem dona raó normalment a les demandes que es fan des del sector públic en el sentit que han de prevaler els interessos de les emergències dels ciutadans, d'allò públic, en definitiva, sobre les necessitats corporatives, també legítimes, però ha de prevaler el primer sobre el segon. I en aquest sentit existeixen algunes sentències del Tribunal Suprem relatiu a l'Ajuntament de Tenerife, per exemple, per una problemàtica que es donava en matèria de guàrdies i torns de farmàcia o en relació amb una mesura establerta pel Col·legi de Farmacèutics de València en relació amb l'Ajuntament d'Alcúdia, etcètera.

Jo diria que tot i que això és així en matèria horària, hem de dir que a Catalunya durant el 1990 també hem assistit a una gran voluntat d'acord entre les parts implicades amb presència certament de la Generalitat, que ha estat present en els marcs on s'han produït aquestes negociacions o converses per resoldre els temes, i que aquells problemes que han anat apareixent també s'han pogut anar arreglant de la mà, de l'acord entre ajuntaments, col·legis i amb la presència de la Generalitat, encara que hem de dir nosaltres que és una dinàmica d'acord, que no ha estat homogènia i que dista molt de ser la que seria desitjable des del punt de vista dels ciutadans, que és una cosa molt simple: tenir disponible una farmàcia de guàrdia quan es necessita, les vint-i-quatre hores del dia.

Anunciaré algun element més que es viu en matèria d'ordenació farmacèutica. Subsisteix una confusió sobre les condicions generals de dispensació de fàrmacs a les nits, si amb recepta mèdica o sense recepta mèdica, i existeix una discrecionalitat en aquest sentit; és a dir, que alguns farmacèutics fan el favor de dispensar un fàrmac, però no es senten obligats a dispensar un fàrmac si no es porta una recepta mèdica d'urgència. La premissa aquesta que els farmacèutics no estan obligats a despatxar durant les guàrdies és una premissa que ens sembla a nosaltres, com a mínim, discutible, atès que existeix un conjunt de productes de gran urgència que necessàriament no requereixen una prescripció mèdica, com és, per exemple, la dispensació de xeringues en el cas de la drogaaddicció —i tots diem que juguem a la prevenció; hi ha una certa liberalització de la dispensació de xeringues—, que pot suposar també una situació tràgica per a algú que es veu obligat a anar a una farmàcia a buscar una xeringa.

Existeix també un conjunt d'emergències socials, sanitàries, com pot ser la dispensació d'analgèsics, d'antitussígens, de des-

congestionants nasals, de productes digestius i també, és clar, el típic tractament d'un mal de queixal agut.

Es tracta, doncs, també de resoldre la següent situació que és que el ciutadà pugui adquirir un producte de farmàcia les vint-i-quatre hores del dia amb recepta mèdica o sense recepta mèdica en aquelles productes que no ho requereixen d'acord amb la legislació vigent. I subsisteix finalment també una situació quant a l'obertura de farmàcies en què em sembla necessari regular el règim d'obertura de nous establiments farmacèutics i el règim de transmissió de farmàcies d'un titular a un altre titular. Es tracta, ens sembla a nosaltres, de regular el règim jurídic i administratiu per a l'obertura i transmissió. Hem de dir en aquest sentit que a Catalunya hi havia a finals del 89 —es deia i reiterem— 2.696 farmàcies a la ciutat, de ciutat, a Catalunya; 83 més de farmàcia hospitalària; és a dir, una mitjana d'una farmàcia per cada 2.118 habitants, que comparativament amb altres països és realment una xifra alta, perquè la mitjana, que s'estableix per exemple a França o en altres països pròxims és d'una farmàcia per cada 10.000 habitants davant d'una per cada 2.218 habitants que sortia a finals del 89. Certament més tecnificades, més completes, però és una relació diferent.

Jo no diria que hem de perjudicar ningú en emetre una llei, no hem de fer una llei per perjudicar cap de les farmàcies ja existents a Catalunya, sí, en canvi per perfeccionar-les, per dotar-les millor i per establir un «pautatge» general que faci que el moviment d'obertura i transmissió de farmàcies obeeixi més a un criteri de planificació sanitària i no tant a la lliure disposició o la lliure concurrència del que pot ser una quota de mercat, una quota, en definitiva, de fer negoci, legítims, però que limita les possibilitats, en definitiva, d'oferir una qualitat tècnica i uns sistemes de distribució adequats i tècnicament apropiats.

Fins aquí, les situacions més importants des del punt de vista del ciutadà; n'hi ha més: s'ha de regular l'exercici de la professió farmacèutica, reelaborar la recepta de fàrmacs en els CAP, etcètera. Hi ha tota una sèrie de temes que s'haurien de tractar. Ens sembla a nosaltres que per tot això seria bo recuperar la idea que el març del 1990 dèiem en aquesta Cambra, que és necessari prendre alguna iniciativa legislativa en aquest terreny. Hem de dir, nosaltres, que des del punt de vista de la iniciativa parlamentària, el Govern de la Generalitat ja havia pres alguna iniciativa a l'època de l'antecessor de l'actual Conseller de Sanitat, doctor Laporte, que hi havia una comissió que funcionava; també hem de dir que en l'època de l'actual Govern i de la mà del Conseller Trias també hi ha hagut alguna iniciativa en aquest sentit —concretament, es va anunciar a mitjans de l'any passat la remissió al Parlament d'un projecte de llei—; ens consta que s'estava treballant en un esborrany a la Direcció General de Planificació Sanitària, però un any després d'aquesta afirmació, diguem, no ha arribat encara. La pregunta seria, doncs, amb ànim de tenir una actitud positiva en aquest terreny, i de col·laboració en aquest terreny, és com està el Projecte de Llei d'Ordenació Farmacèutica i, en definitiva, si en els pròxims mesos entra dins els projectes del Consell Executiu —i en concret del Departament de Sanitat— remetre al Parlament aquesta llei promesa.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. L'Honorable Conseller senyor Trias té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Molt Honorable President, Il·lustres senyores i senyors diputats, el dia 28 de març de l'any passat —ara farà gairebé un any— vaig tenir l'oportunitat de respondre una interpellació sobre la mateixa temàtica que avui planteja i formula el mateix Diputat. En aquell moment jo li exposava tot un seguit d'aspectes que donaven resposta a les seves inquietuds, que no reiteraré ara extensament, però sí que vull recordar davant la Cambra les actuacions realitzades en aquest darrer any pel Departament de Sanitat i Seguretat Social en matèria d'ordenació farmacèutica, actuacions que han estat moltes i jo crec que realment importants.

A Catalunya existeixen actualment un total de 2.720 oficines de farmàcia; el nombre de serveis de farmàcia hospitalària és de 85. Això suposa, com vostè deia bé, un percentatge global d'una oficina de farmàcia per cada 2.206 habitants, que és una xifra important, elevada, respecte a altres de la resta d'Europa. Durant l'any 1990, i pel que fa a l'atenció farmacèutica que es presta en l'àmbit de l'atenció primària, s'ha realitzat un estudi sobre la distribució de les oficines de farmàcia a Catalunya, del qual es desprèn que el 98,25% de la població a Catalunya disposa d'oficina de farmàcia al seu mateix municipi, i que la resta, l'1,75%, resideix en 365 municipis, cap dels quals supera els 400 habitants, excepte el cas de 24 municipis que, malgrat superar aquesta xifra, estan constituïts per dos o més nuclis de població dispersos.

D'altra banda, en aquests municipis la farmàcia més propera està normalment a menys de 15 quilòmetres, excepte en 24 casos en què es troba a 15 i 30 quilòmetres, i solament en un municipi es troba a més de 30 quilòmetres.

De totes aquestes dades, jo crec que es desprèn clarament que el servei farmacèutic que es presta a través de les oficines de farmàcia està evidentment molt a prop, molt proper al ciutadà, molt més que en molts altres països, doncs, de la resta d'Europa, i no vol dir que les farmàcies d'aquí estiguin menys tecnificades que altres farmàcies de la resta d'Europa i concretament de França —m'ha semblat que deia vostè—, perquè realment a França les oficines de farmàcia fan unes funcions diferents de les que fan aquí a Catalunya, i és evident només de veure-les per fora que en molts casos semblen més aviat un supermercat, molt més que no pas una farmàcia, tal com entenem la farmàcia aquí a Catalunya.

Pel que fa a la normativa elaborada, és veritat que nosaltres vam dir que faríem una acció legislativa, i jo crec que hi ha un Decret important, que vostè no ha citat, però que és important, el 168/1990, del 3 de juliol, sobre requisits tècnico-sanitaris que han de complir les oficines de farmàcia. Aquest Decret està basat en el mètode d'anàlisi de l'estructura com a mitjà per garantir la qualitat dels serveis a prestar. En aquest sentit es fixa una superfície mínima superior a la que s'exigia anteriorment, amb una distribució funcional diferenciada de les dependències de què consta l'establiment, i es dona gran importància a la zona d'atenció al públic. Igualment es determina l'equipament mínim de l'oficina de farmàcia, tot considerant especialment l'utilatge necessari per elaborar les fórmules magistrals i la dotació bibliogràfica precisa per a una bona actuació professional.

També s'hi especifiquen els productes objecte de dispensació, partint de la base que les oficines de farmàcia tenen la consideració d'establiments sanitaris. Jo crec que és un decret

pioner, i jo crec que és un decret que clarifica o que augmenta realment la qualitat de la farmàcia a nivell de Catalunya.

Pel que fa a l'assistència primària, s'ha prosseguit en la línia d'assessorar els equips d'atenció primària en matèria de medicaments, amb la incorporació de farmacèutics en els sectors sanitaris a fi de realitzar una sèrie d'activitats que tenen com a objecte genèric racionalitzar l'ús dels medicaments en aquest nivell assistencial.

En relació amb l'atenció hospitalària, tots els centres de Catalunya disposen d'un servei de farmàcia o d'un dipòsit dels medicaments; els criteris d'implantació i de necessitats estructurals s'han establert en funció del tipus assistencial del centre i s'han dissenyat al mateix temps les directrius de superfície, distribució funcional d'àrees de treball i plantilla de personal d'acord amb els diferents nivells assistencials. Però referint-me sobretot a l'aspecte primordial, jo crec, de la seva interpellació, que és el de dir: «Escolti, quan, realment, nosaltres tirarem endavant una llei com a aspecte legislatiu bàsic?» Jo li puc dir que a part d'aquest Decret que es va treure el mes de juliol, en aquest moment podem dir que hem acabat d'elaborar —està acabat— l'Avantprojecte de Llei d'Ordenació Farmacèutica que en els propers dies es portarà al Consell Executiu. Jo espero i desitjo que d'aquí a breus setmanes —no li diré mesos, sinó breus setmanes— sigui aprovat i per tant entri en aquesta Cambra.

Aquest Avantprojecte de Llei d'Ordenació Farmacèutica contempla tots els aspectes referits als establiments i serveis farmacèutics, la seva planificació, autorització, les condicions d'accés a la titularitat, les normes que hauran de regir el seu funcionament, tenen com a objectiu fonamental dissenyar una atenció farmacèutica completa que permeti tant l'ús racional del medicament com la col·laboració en els programes de promoció de salut, de prevenció de malaltia i d'educació sanitària.

És evident que per nosaltres l'atenció farmacèutica no pot ser considerada d'una manera aïllada, sinó que cal inscriure-la dintre del concepte més ampli d'atenció global sanitària, d'acord amb el que estableix la Llei d'Ordenació Sanitària a Catalunya, i seguint les recomanacions dissenyades per la mateixa Organització Mundial de la Salut.

L'Avantprojecte de Llei té com a objectiu fonamental assolir un ús racional del medicament, i en aquest sentit es regula l'atenció farmacèutica des d'un punt de vista pròpiament assistencial i també des d'una vessant de salut pública, i s'hi incorporen accions de promoció de la salut, prevenció i educació sanitària. Així mateix, l'Avantprojecte estructura l'atenció farmacèutica en funció dels diferents nivells del sistema sanitari, com el servei farmacèutic a l'atenció primària i l'atenció farmacèutica en l'assistència hospitalària, en la sòcio-sanitària i en la psiquiàtrica.

L'Avantprojecte estableix els criteris de planificació per a la implantació d'oficines de farmàcia; aquests criteris han tingut com a base l'ordenació sanitària definida a la Llei 15/1990, estableix uns mínims poblacionals i de distàncies que possibiliten una correcta prestació del servei farmacèutic.

També cal fer ressaltar la regulació que es fa de requisits tècnics dels centres, establiments i serveis farmacèutics, de les normes que han de complir els centres de distribució i dispensació de medicaments d'ús veterinari, de la formació continuada dels farmacèutics, de la informació, publicitat de medicaments i productes sanitaris, entre altres aspectes.

En fi, ja quan es faci la presentació oficial, doncs, vostès en tindran coneixement. En definitiva, aquest Avantprojecte ha volgut conjuminar la necessària intervenció de l'Administració en el tema de l'ús del medicament amb el reconeixement del paper fonamental que representa el professional farmacèutic.

No voldria deixar de remarcar la voluntat que tenim com a Govern, precisament, de legislar en aquesta matèria, però sí que ens va semblar al seu dia, i aquí ve la raó d'aquest endarreriment, el fet que no hem volgut presentar un text de llei en aquest Parlament —sí que vam treure un decret, però no aquesta llei—, a causa que teníem problemes amb la possible Ley del Medicamento que han aprovat les Corts estatals, que van aprovar el dia 20 de desembre de 1990. Com vostè sap bé, durant un temps hem tingut discussions a fi i efecte que aquesta Llei sortís d'una manera que fes salvaguarda de les competències que té la Generalitat en matèria d'ordenació farmacèutica. Jo puc dir que en el tràmit parlamentari ha tingut millores i, per tant, nosaltres hi hem estat d'acord, malgrat que hi ha hagut alguns punts en què nosaltres creïem que es podia haver arribat a un més gran consens.

I deixi'm dir només, per acabar, que en l'únic punt de la seva intervenció amb el qual no estaria d'acord és que els fàrmacs s'han de fer amb recepta, eh? Les xeringues no són fàrmacs; llavors, es poden fer sense recepta, però els fàrmacs jo crec que hem d'aconseguir que realment sempre s'administrin amb una recepta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per fer rèplica, té la paraula el senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, només aclarir el tema que, en parlar de fàrmacs, volíem parlar en realitat de productes farmacèutics; és a dir, d'allò que requereix el ciutadà per al tractament d'una patologia major o menor que en un moment donat pot tenir.

De tota manera, jo li diré bàsicament que estem satisfets perquè, d'alguna manera, el que volíem amb la resposta del Departament és sentir justament, bàsicament, això que s'ha dit, que és que hi havia una llei d'ordenació farmacèutica preparada i que seria remesa al Parlament previsiblement per ser debatuda dins de la legislatura, la qual cosa ens sembla correcta, és el que preteníem i en aquest sentit tenim la satisfacció de coincidir en aquest terreny amb la necessitat que aquesta llei es promulgui i que es pugui entrar en un debat parlamentari per tractar aquests temes que es deien.

Nosaltres teníem una objecció, o una por, que és la proliferació d'una tesi en la qual ens ha semblat detectar en alguns ambients de l'Administració, i també professionals, que sobre el tema d'ordenació farmacèutica era bo intervenir poc, i fins i tot en alguns ambients s'havia dit que era bo potser fins i tot no intervenir-hi gens, en el sentit que aquest era un problema que havia de recaure exclusivament, i d'acord amb el marc legal que hi havia en aquests moments, en els col·legis professionals, i també un cert numantinisme per part d'algunes persones en aquesta línia, que a nosaltres realment ens preocupava; pensàvem que potser això estava incidint en el retard en l'aparició de la llei. Sembla que la resposta en aquest sentit és qualitativament diferent a la de l'any passat; l'any passat es prometia una llei, ara es promet una llei que ja està elaborada, la qual cosa vol dir que hem fet un pas important: gaudim d'un text.

Reiterar només que l'ordenació farmacèutica realment és una competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya, «sense límits» —diu un informe de la Generalitat sobre competències autonòmiques—, d'acord amb l'article 9.19 de l'Estatut, que comprèn no solament funcions executives, sinó també reglamentàries i legislatives, i que per tant es pot exercir plenament. I és cert que des de la Generalitat s'han fet algunes normes en aquest sentit, no s'ha fet una llei encara, però s'han fet uns decrets, alguns dels quals ha ressenyat el Conseller. Des de l'any 81, en concret, quatre o cinc iniciatives en aquest terreny, però nosaltres trobàvem a faltar el marc global; és a dir, el marc que sistematitzés tota aquesta problemàtica, que és d'alguna manera el marc que també especifica aquest informe de la Generalitat quan parla de les competències. Diu: «Àmplies facultats per a la regulació d'establiments farmacèutics i la seva planificació, establir normes d'autorització i regulació d'accés a la titularitat, reglament aplicable a transmissió de la seva amortització, criteris per als règims horaris, etcètera». És a dir, que estem en un terreny verge des del punt de vista de l'exercici legal o legislatiu de les competències estatutàries, i ens sembla que és bo, i també, un cop aprovada la Llei del Medicament òbviament, que no era un requisit indispensable per legislar a Catalunya, atès que el medicament o la legislació sobre el producte és una competència estatal i, per tant, que corre paral·lela, però d'alguna manera gaudim ara també d'una llei estatal relativa a la regulació del medicament, aprovada a finals d'any, en últim tràmit, en el Congrés dels Diputats.

Consegüentment, la situació és bona com per iniciar el debat al Parlament i entrar en un marc parlamentari o en un debat parlamentari que aflori o que permeti produir una llei en aquest terreny. Si això es produeix en un període curt de temps, nosaltres ens donarem per satisfets i podrem anunciar, en aquest terreny, que, en principi, essent que la resposta ha estat

aquesta, renunciarem a presentar una moció sobre aquest tema, en espera que la confiança que renovem en el Conseller, que realment farà efectiva aquesta promesa d'entrar al Parlament, en un breu termini de temps, un avantprojecte de llei, es farà realitat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. El Conseller vol contestar la rèplica?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Des del mateix escó, assegurar-li que, evidentment, sí que es farà així, i que, per tant, en poques setmanes vostès tindran aquest avantprojecte de llei aquí. Que no és veritat que no es tingui una voluntat d'intervenció: hi ha una voluntat d'intervenció, de legislar, de marcar un marc ben clar en el tema de les farmàcies, i sí que és evident que hi ha una voluntat de fer-ho en col·laboració amb els col·legis —aquest punt sí que és veritat—, és a dir, es vol tenir una col·laboració estreta amb els col·legis perquè creiem que, evidentment, tenen un paper a fer dintre d'aquest marc, però realment marcant una llei que limiti el tipus d'actuacions que poden emprendre i el grau de col·laboració que hi ha d'haver entre l'Administració i els col·legis. I dir-li que, a més, em satisfà molt sentir-li dir que no hi ha límits en les competències en ordenació farmacèutica: no tothom opina el mateix, eh?, és a dir, que és un tema realment vidriós, perquè ens porta moltes discussions amb Madrid, precisament el tema de si hi han límits o no hi han límits. Jo també estic d'acord amb vostè, que no hi han límits; malauradament, hi ha algun jurista a Madrid que opina que, en ares de la coordinació, es podrien limitar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són les vuit del vespre i tres minuts.)

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequés
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'acetat transparent

231

fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequés i Callicó

Origen

Major edat el segle XIII

El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts

Les Corts i la crisi del segle XV

Les Corts escenari del redreçament
polític

Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII

La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V

Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella

D'arsenal a palau reial

De palau reial a Museu

La instal·lació del Parlament durant la
República

L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament

*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*

Composició del Parlament

Esdeveniments històrics més importants

en la vida del Parlament

La funció legislativa

La funció de control

Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta

Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament

La naturalesa i la funció del Parlament

El sistema d'autogovern de Catalunya

Característiques del Parlament

La funció i les competències legislatives
del Parlament

Les funcions de creació, control i impuls

de l'acció política i de govern

La funció electiva

La funció integradora i solidària

El funcionament del Parlament

L'elecció del Parlament

Els diputats

La seu i el temps de treball

Els òrgans del Parlament

El sistema de treball i de decisió

El procediment legislatiu del Parlament

El control i l'impuls polític de l'acció de
govern

La publicitat i el coneixement del
Parlament

Els serveis del Parlament

C O N T I N G U T

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

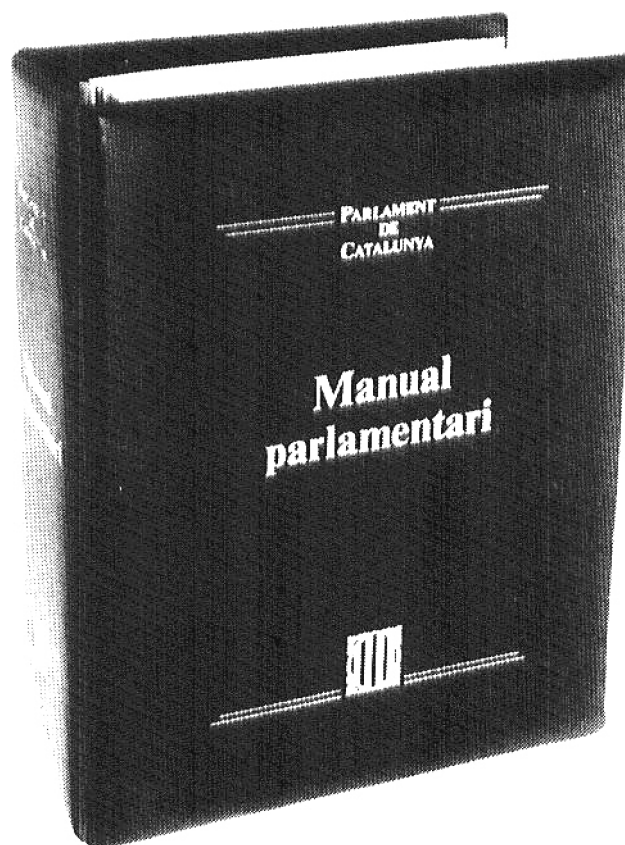
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom
carrer num.
telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Impress per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

